

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chớ Chọc Tôi

Truyện Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chớ Chọc Tôi là thể loại sủng hiện đại nói về anh chàng biết cái gì đối với Đinh Tinh Diễm là chuyện tốt nhất, nhưng anh ta không chỉ là "Biết", mà nhất định đã nói là làm, cá tính của bọn họ đều mạnh mẽ nên họ "không phải người yếu", nhưng kết cục cũng viên mãn trọn vẹn.

Còn Cát Nhi đối với những người đàn ông yếu ớt, nhất cáy thực không có hứng thú (ta bảo đảm những lời này tuyệt đối có cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng), không viết cũng được. Nhưng điểm khác biệt của anh ta so với những nam chính trước đây là trong cương có nhu.

Tính khí của nữ chính có ngọt, có cay, có nồng như ớt chiên, hương vị có thể khác nhau. Lúc sáng tác, tôi thường không tự chủ biến tính tình của Cát Nhi thành của nhân vật, vì vậy thời điểm phác thảo quyển này, chắc chắn Cát Nhi và Đinh Tinh Diễm giống nhau đều tràn trề sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chớ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: TÁM GIỜ RỒI, NHANH NHANH NHANH !

Đại đội nhân mã, tay xách nách mang nào là máy chụp hình, máy quay, bút viết.... hằm bà lằng đủ các thứ. Ai cũng chuẩn bị tinh thần ở mức độ cao nhất để được "chiêm ngưỡng" nhân vật HOT nhất ngày hôm nay.

Mọi người mặc dù không làm chung một công ty, nhưng cũng rất ấn ý truyền cho nhau ánh mắt "Hợp tác cùng có lợi".

Phòng viên tin tức buổi sáng của Đài truyền hình đều trang bị đầy đủ dụng cụ, chờ đợi ở bên ngoài 'Tân Xuyên Hào Ngự'.

"Ba, hai, một." Ký giả chụp ảnh làm thủ hiệu.

"Xin chào quý vị khán giả đang xem chương trình điểm tin lúc tám giờ sáng của Đài Truyền hình Tào An, tin tức đầu tiên chúng tôi muốn gọi đến quý vị là tình hình ba vị thương gia nổi tiếng nhất hiện nay làm chấn động giới kinh doanh."

Một góc khác, phát thanh viên Đài truyền hình Mùa Xuân cũng bắt đầu tiến vào

"Ba doanh nhân : Vương Kim Mạnh, Lâm Kiến Đức, Cao Phong Vĩnh, chiều hôm qua đã chính thức tuyên bố phá sản. Theo tin tức chúng tôi vừa nhận được, chủ nợ của ba người họ đều là một người: Vệ Triển Dực - Tổng giám đốc của tập đoàn Dực Hải

Ngừng lại một chút, phát thanh viên lại nói: "Không phải là độc nhất vô song, mười bốn năm trước, ba người này cùng nhà họ Vệ cũng có một mối ân oán hiềm khích, ngày hôm qua chính là ngày giỗ của cha Vệ Triển Dực. Có thông tin truyền ra ngoài, năm đó ba người bọn họ ác ý ngầm chiếm đoạt tập đoàn Vệ thị, hành động của Vệ Triển Dực lần này có vì 'thay cha báo thù' hay không? Bản đài sẽ có kết luận sớm nhất đến quý vị."

Ở một góc khác, Đài Truyền Hình Mùa Hạ cũng bắt đầu lên sóng ——

"Bây giờ chúng tôi đi tới nhà của Vệ Triển Dực, đoán chừng ba phút sau, chiến tướng dũng mãnh thiện chiến thương trường này xuất hiện, anh ấy sẽ cho chúng ta biết rõ ràng hơn."

Ngồi xoay lưng nhìn xa xăm, Đinh Tinh Diễm nhai kẹo cao su, nhàm chán thối bong bóng.

"Chúng ta ngồi chỗ này được không?" Tiểu Khả - cộng tác viên của cô ngó dáo dác hỏi.

"Có cái gì không tốt?" Cô đang đeo mắt kính, tóc ngắn bay phấp phới trong gió.

"Có một điều lạ là các ký giả chỉ đợi sẵn ở nhà xe mà không quan tâm gì tới cửa chính." Tiểu Khả gãi gãi cái ót, thật là phiền não. "Nhưng sao chúng ta lại rảnh rỗi ngồi chơi ở chỗ này."

"Nơi này bốn phương thông suốt, vừa có động tĩnh, bắt kẻ chạy đến đâu cũng rất gần." Cô lại tiếp tục thổi bong bóng.

"Nhưng mà, những người khác đều trực tiếp canh giữ ở những chỗ đó, chúng ta sao lại ngồi xa như vậy!"

"Cậu chỉ 'người khác', ông chủ bọn họ cũng phái bao nhiêu người ra ngoài, tòa soạn chúng ta lại keo kiệt như vậy, rõ ràng là tạp chí lớn vô địch, bị đá ra trận cũng chỉ có cậu theo mình mà thôi."

"Lời nói không phải nói như vậy nha! Cậu vốn không muốn để cho mình đi theo." Tiểu Khả lịch sự nói toát ra, có chút uất ức.

"Nói nhảm! Vệ Triển Dực là giấc mơ của mình." Lời còn chưa nói hết, khóa mắt cô liếc một cái. Cửa chính có tiếng động !"Tiểu Khả, xách túi theo." Cô nhảy lên, ném mắt kính ném cho cậu ta, hai mắt sáng lên. "Nhường một chút, nhường một chút!"

"Các vị, hiện tại Vệ Triển Dực đi từ trong nhà ra, chúng tôi lập tức đi đến phòng vấn. À?"

Hù hù ! Một cơn gió lốc thổi qua, nữ xướng ngôn viên vội vàng đề chiếc váy chiffon mỏng manh xuống sợ nó bay lên..

"Vệ tiên sinh, xin hỏi. Oh!"

Một bóng dáng nhanh chóng đi tới, đụng phải một vị ký giả làm ông ta xoay một vòng.

"Xin ngài phát biểu cảm tưởng. Á? Microphone của tôi đâu?"

Microphone bay giữa không trung, rơi xuống với tốc độ chóng mặt.

Cốc!

"Shit! Người nào dùng Microphone đánh tôi?"

Lực lượng ký giả uốn éo thành một đoàn, người khởi xướng tóc ngắn bay bay, hai mắt giả hoạt, đi tới vạch phía trước.

Tiếp tục nhảy xổ vào la.

Đi ra Tân Xuyên hào ngu, Vệ Triển Dực lập tức bị nhóm lớn truyền thông ngăn chặn.

Người người xoa tay, chuẩn bị nghe một đoạn trường thiên thanh minh. Căn cứ vào những chứng cứ trước kia, Vệ Triển Dực thực rất thú vị, hay nói khác hơn hẳn là kẻ hoa hoa công tử, tay ăn chơi trác táng. Trước kia khi phỏng vấn anh ta, thì anh ta mạnh mẽ nói điều kiện một đổi một, tức một cuộc phỏng vấn đổi lấy một tiểu mỹ nữ, thậm chí còn đến Macao đánh cuộc ngàn vạn, nhưng mà toàn bộ thua sạch. (Won: 1 biểu tượng của phá gia chi tử là đây)

Nghe giọng điệu của anh ta, cảm tiền mặt một lần đưa cho người khác, chẳng những không cảm thấy đau lòng, còn cực kỳ thoải mái đấy!

Thật nên có người giúp anh tính toán số mệnh. Người đàn ông này chưa từng biết chữ bình tĩnh viết như thế nào, anh từng ở thị trường chứng khoán nhất chiến thành danh, chợt phút chốc tiền vàng đội nón ra đi. Anh kiểm tiền rất nhanh, tiêu tiền cũng nhanh không kém, mặc dù có tật xấu mê cờ bạc ở Macao, nhưng khả năng phán đoán thị trường của anh có thể nói là bậc cao thủ, luôn mua các công ty nhỏ với cái giá một vốn bốn lời.

Đòi trước Vệ Thế Hiệt không có đủ sự nhạy bén trong kinh doanh, không nghĩ tới con ông so với ông còn tệ hơn!

Đội chút. Những gì được mô tả ở trên chỉ là cách nhìn của trước kia. Sau ngày hôm nay, có lẽ anh sẽ đảo ngược tình hình, được liệt kê là một thành viên trong "Nhân vật hung ác".

Máy chụp hình rắc rắc rắc rắc, ký giả ồa lên, đem hết khả năng giờ cao ống kính.

Vệ Triển Dực mặc một bộ Armani, đường cắt lưu loát khiến cho thân hình càng thêm kiêu tráng tuấn đạt. Không giống với những nhân vật nổi tiếng khác, anh không đeo mắt kính, cũng không né tránh ống kính, thân thể cao lớn rắn rỏi đứng giữa mọi người, trông thật giống như "hạc đứng trong bầy gà".

"Vệ tiên sinh, xin hỏi đây có phải là một hành động trả thù không?"

"Vệ tiên sinh, có thông tin cho rằng Vương Kim Đức và ba người có thù oán với nhà họ Vệ, là thật sao?"

"Nếu như nói lần hành động này của ngài, là thay cha báo thù, ngài thấy sao?"

Mặt anh không chút thay đổi, không lộ ra bất kỳ tâm tình gì, mặc cho âm thanh đèn flash chiếu vào mặt rắc rắc rắc rắc vang lên.

Phía sau lưng anh, còn có một người dáng dấp giống hệt anh, đang nháy mắt tán tỉnh cùng biết nữ ký giả, khuôn mặt tương đối trẻ tuổi hơn, thân thiện hơn. Anh ta là Vệ Chính Hải, em ruột của Vệ Triển Dực.

Ký giả canh giữ ở hai địa điểm khác, rồi rít xông lại, Đinh Tinh Diễm nhanh chân đứng dậy, đổi lại giầy nhanh nhanh chóng chóng bám theo.

"Nhường một chút, nhường một chút, nếu bị ngã thứ cho không phụ trách." Cô lớn tiếng kêu la. (Won: giống tránh ra tránh ra nước sôi nước sôi ở VN mình ý)

Một chiều này đối với ký giả từ chỗ khác chạy tới coi như hữu hiệu, nhưng đối với đám ký giả đã chờ đợi quá lâu trước cửa thì một chút cũng không thể thực hiện được.

Cô âm thầm lo lắng. Không được ah...! Nhất định phải phỏng vấn được Vệ Triển Dực, việc này đối với cô vô cùng quan trọng. Đầu kia, Vệ Triển Dực mở miệng, chuẩn bị nói chuyện —— cô bất ngờ lớn tiếng la lên: "A! Vương Kim Đức cầm dao, từ bên kia xông lại !" Quả nhiên, đám ký giả trước mặt lập tức chuyển sang, hai mắt giống như Rada , liều mạng tìm kiếm.

"Đâu có đâu có?"

"Trời ơi! Nhất định phải nắm vững cái ống kính đó, sẽ rất giật gân đấy!" Thừa dịp sẵn tới! Cô một đường quá quan trọng (1 mình 1 ngựa), vọt tới trước mặt Vệ Triển Dực, nhấn nút máy ghi âm xuống, lại gần bên miệng anh. Yes! Vừa lúc có thể ghi lại cảm tưởng của anh về sự kiện đó. Anh rũ mắt nhìn cô; Ánh mắt cô sáng quắc cơ hồ xuyên thấu anh, nói đi, nói mau đi! Cảm tưởng của anh rất ngắn, thật rất ngắn, chỉ có bốn chữ ——

"Không thể trả lời."

Nửa năm sau.

Trong "Toà soạn Gió Lốc" rất hỗn loạn.

Đây là một toà soạn tổng hợp, tạp chí phát hành hàng tháng, nội dung đủ loại, bao hàm giới diễn viên, chính trị, tin tức, kinh doanh, xã hội còn có cả lĩnh vực giải trí.

Giờ phút này, những người vừa mới phỏng vấn nhóm nhạc nổi tiếng Tiểu Thiên Vương tụ tập ngồi tán gẫu.

"Ôi! Mã Bân thật sự quá đẹp trai xuất sắc, cặp mắt kia quả thật sẽ điện giật chết người!"

"Mau chép hình vào máy vi tính, đừng quên cho tôi khuôn mặt chính diện nha, tôi muốn làm hình nền desktop."

"Tổng Biên!" Đột nhiên, có tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền vào, các cô gái nhìn nhau một cái, lộ ra nụ cười gian gian."Tổng Biên, ngài trước tiên đừng đi."

Một đôi tay ngọc vươn ra, ngăn cản ý định tránh né bước đi chỗ khác của Tổng Biên Tập.

"Xin cho tôi một ít tin tức về Vệ Triển Dực."

"Ai, cô." Tổng Biên nhìn người đó một cái, quay đầu bước đi.

Cô lại ngăn cản."Cầu xin ông, xin cho tôi một cuộc phỏng vấn Vệ Triển Dực!"

Tổng Biên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cặp mắt kiên định."Cô, cái người này thật sự." Ông ta đổi hướng tiếp tục bước đi.

"Tổng Biên!"

Bên cạnh ba phụ nữ——Al-ly, Bet-ty, Cathy, được biết đến với biệt danh"ABC Tam Yêu nữ", đặc biệt có tiếng trong việc tạo scandal, gây không ít thị phi

"Ai hừm! Vẫn còn muốn phỏng vấn Vệ Triển Dực chuyện “ thay cha báo thù” à?"

"Đừng quên, lần đầu tiên cô ra tay, đã khiến tòa soạn chúng ta trở thành chuột chạy qua đường, người người kêu đánh." (trở thành trò cười cho thiên hạ đó ạ)

Nửa năm trước, lần đầu tiên Đinh Tinh Diễm xưng phong nhận việc đi phỏng vấn Vệ Triển Dực, có thể nói là đã đắc tội đến toàn bộ đồng nghiệp, gây tội với cả thế gian. * _ *

Ngày đó, sau khi Vệ Triển Dực chỉ nói vồn vện 4 chữ "Không thể trả lời", anh ta liền lập tức lên xe rời đi, tất cả ký giả ở "Sói đến đây" không kịp trở tay, chỉ có thể trở mặt nhìn anh rời đi.

Từ sau lần đó, Vệ Triển Dực không chấp nhận bất kỳ một cuộc phỏng vấn nào cả, tất cả đồng nghiệp đều đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Đinh Tinh Diễm và toà soạn Gió lốc.

Cô không để ý tới lời cười mỉa mai. "Tổng Biên, ông biết rõ tôi là người có năng lực mà!"

"Aiz Cô rốt cuộc muốn tôi phải nói với cô bao nhiêu lần nữa đây?" Tổng Biên không khỏi lớn tiếng than thở. "Một toà soạn nhỏ đã rất khó sinh tồn, nếu lại bị cô tiếp tục như vậy, làm sao sống sót nổi nữa đây?"

Cô chưa từ bỏ ý định. "Tổng Biên, đây là tâm nguyện duy nhất của tôi, tôi gia nhập giới truyền thông, chỉ có duy nhất một mong muốn."

Nghe câu nói này, Tổng Biên giống như là bị đâm trúng chỗ đau, cặp mắt giống như cây đậu hung hăng nhìn cô. Ông ta đưa tay vào túi trước quần tây móc ra khăn tay có nhiều nếp nhăn, lau lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán. (Won: tội nghiệp chú ý quá đi)

"Tâm nguyện?" Ông ta rống to. "Để tôi nói cho cô biết, cái gì là ‘ tâm nguyện duy nhất ’! Tôi ôm lý tưởng, bước vào giới truyền thông, hi vọng một ngày kia, có thể trở thành Tổng biên tập một toà soạn báo nổi tiếng, nhưng qua ba mươi năm, chỉ quanh quẩn ở cái vị trí này, nói đúng hơn là một Tổng biên “quên”, không chuyên nghiệp, không biết cách ứng phó với loại tiểu quý không biết trời cao đất dày như cô.”

Ông ta tiếp tục lấy khăn lau lau trán. "Tâm nguyện duy nhất, cô có thể hoàn thành từ năm hai mươi ba tuổi ư? Về nhà nằm mơ đi!"

Lời vừa mới dứt, đột nhiên, một tiếng hét giận dữ từ phía sau đại đội nhân mã vang tới.

"Tôi một tay đề bạt Tổng biên Trần, còn dám nói toà soạn này là ‘ không chuyên nghiệp’ hay sao?"

Mọi người quay đầu nhìn lại. Xong rồi! Ông chủ lớn đến rồi!

"Đinh Tinh Diễm, cô không cần đấu với bọn họ."

Chiếc xe chờ phóng viên đi lấy tin tức dừng ở bãi đậu xe bên đường, Tiểu Khả và Đinh Tinh Diễm cùng nhau xuống, mang theo đồng hồ nghề nặng chết đi được.

"Toà soạn ‘cùi bắp’ cuối cùng cũng chỉ là toà soạn ‘ cùi bắp’, đến cả cái xe cũng là đồ đồng nát." Cô nhìn vào đồng hồ đeo tay. "Cậu có ba mươi phút để sửa nó, nếu không chúng ta không thể làm gì khác hơn là bỏ xe, đón taxi đi phỏng vấn."

"VẬY. Chắc không được rồi!" Giọng điệu của Tiểu Khả rất không xác định.

"Không trách được chúng ta chỉ là tạp chí nguyệt san, với cái loại xe ‘đồng nát’ này mà chạy tin tức, nếu là phát hành tuần san, chạy tới hiện trường mọi người đã đi về ngủ mấy giấc rồi, còn phỏng vấn cái gì?"

"Chỉ cần cậu kiên nhẫn một chút là được mà!" Tiểu Khả bắt đầu ra tay sửa xe, không quên nhẹ nhàng khuyên cô mấy câu.

"Tôi đây không phải là ‘hiếu chiến’, mà chỉ là ‘tiếc rên sắt không thành thép’." Cô vừa mắng vừa nắm chặt tài liệu phỏng vấn trên tay.

Tiểu Khả mở nắp động cơ, lật tới lật lui, trộm dò xét cô một cái.

"Cậu rõ ràng muốn nhanh chóng hoàn thành công việc, tại sao lại đồng mắng tây như vậy?"

"Đều là người một nhà, không mắng làm sao có thể tiến bộ?"

"Đến cả ông chủ cậu cũng mắng!"

"Ông ta vô dụng, tất nhiên phải mắng." Cô khẳng định rất hùng hồn.

"Cậu không sợ bị đuổi việc sao?"

"Đuổi tôi, thì tôi đi tìm chỗ khác."

Thật ra thì cô hiểu, thời điểm này cô lớn lối mạnh miệng, chỉ là, nếu như lời của cô không có đạo lý, cô đã bị cho cuốn gói ra đi từ tám trăm năm trước rồi, còn có thể đứng đây mà phách lối được sao?

"Đinh Tinh Diễm, cậu thật quá dũng cảm!" Tiểu Khả dùng ánh mắt sùng bái nhìn cô.

"Hả?" Cô hoàn hồn nhìn tập tài liệu, bất chợt, mắt liếc lên một chiếc xe sang trọng dừng ở ven đường, một người đàn ông cao lớn từ trên xe bước xuống. A! Người này nhìn dường như rất quen.

Cô dụi dụi con mắt ——

Vệ Triển Dục! Là Vệ Triển Dục!

Hắn đi vào nhà hàng "Bruno", một nhà hàng siêu cao cấp, giá cả đắt đỏ, cô mê muội nhìn hắn.

"Tiểu Khả! Đây, Tiểu Khả!" Cô liêu chết húc khuỷu tay cậu.

"Làm gì? Tôi đang sửa xe, không nên hối có được không!" Cả người Tiểu Khả đang vui trong đồng động cơ

"Vệ Triển Dục vào nhà hàng Bruno rồi."

"Sau đó thì sao?" Sửa xe tương đối quan trọng hơn.

Cô thay đổi ý định thật nhanh."Cậu vào hỏi giúp tôi một chút, anh ta có phải là khách VIP ở đây không?"

Tiểu Khả bắt đầu quay đầu nhìn cô. "Phục vụ chỉ biết trả lời cô một câu ‘không thể trả lời’."

"VẬY thì nhét ít tiền mua tin tức là được mà!" Giọng nói của cô không che giấu được hưng phấn.

Tiểu Khả chần chờ. "Loại chuyện đó, chỉ có đám chó săn (paparazzi) mới có thể làm!"

"Ít nói nhảm, chúng ta khác với họ sao? Nhanh lên một chút đi hỏi giúp tôi đi!"

Cô đẩy, Tiểu Khả chúi chúi tay lên ống quần, vừa đi vừa càu nhàu.

"Thật không hiểu được, cậu đối với Vệ Triển Dực làm gì mê mẩn như vậy chứ?"

Đúng vậy! Tại sao cô lại bị anh cuốn hút như vậy chứ? Giống như ‘thầm thương trộm nhớ’, tâm mắt không có cách nào dời khỏi người anh, tâm trí không lúc nào không nghĩ về anh, tựa như trúng một loại cổ độc tên là "Vệ Triển Dực" cả chục năm trời.

Mặc dù trải qua rất nhiều năm nhưng cô vẫn còn nhớ rất rõ, mùa thu năm đó lá rụng rất nhiều, mùa thu năm đó lần đầu. . . bọn họ gặp nhau.

Hôm đó, ba cô dậy thật sớm, ăn mặc chỉnh tề, giày da sáng bóng, nói với mẹ cô, ông muốn đi ra ngoài một chuyến.

"Tôi có lẽ sẽ tới rất khuya mới trở về."

Cô ở một bên mê mẩn "Con muốn đi theo ba."

"Đình Tinh Diễm ngoan ngoãn ở nhà đợi ba."

"Con muốn đi theo ba mà!" Cô cố chấp nói, ba luôn luôn cưng chiều cô, nhưng đến giờ phút này dường như sự mê mẩn của cô phát huy công hiệu.

Ba Đình không dễ dàng được cô, không thể làm gì khác hơn là mua thêm vé xe, nắm tay cô ra nhà ga xe lửa, sau đó phải đi thêm 1 tuyến xe buýt, qua một đoạn đường “ô gà” thật dài mới đến được một làng quê yên bình.

Địa điểm đến là một ngôi nhà đá đỏ phong cách cổ xưa.

Ở nông thôn rất trống trải, gió thổi mạnh, bên cạnh có mấy cây đại thụ, lá bay xào xạc. Ba Đình ra lệnh, phải đứng ở xa xa, không được tùy tiện đi lung tung.

Ba cô đi tới gõ cửa, một chàng trai trẻ đi ra. Thấy ba cô, trên gương mặt không chút biểu cảm của anh ta xuất hiện sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lập tức bình thần trở lại.

Ba cô và anh ta ngồi nói chuyện dưới tàng cây một lúc, sau cùng lấy ra một phong bì thật dày, chàng trai cự tuyệt tiếp nhận. Không chỉ anh ta cự tuyệt, một người phụ nữ trung niên trong nhà đá đỏ đi ra, cũng nghiêm nghị cự tuyệt.

"Bọn họ không cần bộ thí."

"Tôi là giáo viên hồi tiểu học của cậu, tuy rằng năng lực có hạn, nhưng tôi vẫn hy vọng có thể trợ giúp cậu ấy một chút."

Bà già nói thẳng thừng "Trợ giúp tốt nhất, chính là không cần trợ giúp."

Cô đứng ở một bên, mở to hai mắt nhìn. Báo chí đã đăng tải một bức ảnh người đàn ông trung niên rất giống chàng trai này, bên cạnh những lời cáo buộc đủ loại tội danh của ông ta, còn có tin tức về quốc kinh doanh suy sụp. Mà thiếu niên ở trước mắt tất phải là con ông ấy, thần thái khó có thể hình dung cùng một dạng với ông ấy.

Sống lưng anh rất thẳng, đôi mắt rất sáng, thái độ từ chối ba Đình rất kiên định, không mềm mỏng cũng không khoan nhượng, cái loại tư thái đó tựa như. Tựa như một bá chủ, quân áo bình dị, cho dù âm thầm, cũng khó mà giấu được khí chất cuồng ngạo.

Cô nhìn anh liền nhớ lại chuyện xưa của anh, cùng với những gì viết trên báo. Cô quán lấy ba mình, muốn ông giới thiệu từng ly từng tí về người thiếu niên đó. (Won: Diễm tử mê giai tử bé ka ka ka)

Khi đó, cô cũng biết, thiếu niên này sẽ rửa sạch tội danh của ba cậu ấy, kế thừa gia nghiệp, cho nên cô vẫn khát vọng lấy được bất kỳ tin tức nào về anh, càng khát vọng cùng anh mặt đối mặt, nói chuyện nhiều hơn.

Vệ Triển Dực, mười bốn năm sau, mọi người bắt đầu gọi anh là —— “hoàng tử báo thù” (thay cha báo thù)

"Hân hạnh được phục vụ, Vệ tiên sinh."

Đình Tinh Diễm mặc đồng phục nhân viên nhà hàng Bruno, đứng ở quầy tiếp tân, nhanh chóng gấp cuốn sổ đang ghi chép dở lại, lập tức đi tới chào đón .

Nghe giọng nói xa lạ, anh đặc biệt nhìn cô một cái.

Cô gái xa lạ nhìn hơi quen mắt. "Cô là ai?" Thông thường mỗi lần anh đến Bruno, sẽ nhìn thấy nụ cười trầm ổn của Alice.

"Tôi là Jamie, phục vụ bàn." Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào, cố gắng che giấu cảm xúc vào đáy mắt. "Hôm nay, Alice nghỉ phép, tôi thay thế cô ấy phục vụ ngài." Thấy anh vẫn nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt suy tư, tim cô không khỏi đập như trống trận. "Xin hỏi. Có vấn đề gì sao?"

"Tôi đã từng gặp qua cô chưa?" Gương mặt này thật là càng nhìn càng quen mắt, anh khẳng định đã gặp qua.

Tìm Đình Tinh Diễm nhảy thình thịch. Muốn chết! Vị Tổng giám đốc này một ngày kiểm cả tỷ bạc, nhân viên cấp dưới có mấy ngàn người, chẳng lẽ còn nhớ rõ vụ “tai tiếng” của cô ở Tân Xuyên nửa năm trước?

"Không có." Cô nhanh nhanh chóng chóng phát ra một lời nói dối. "Tôi mới từ miền Nam lên đây làm việc"

Anh nheo nheo mắt. Có đúng thế không? Một loại cảm giác quen thuộc tập kích đến, cô nhìn bộ dáng của anh, tựa như thợ săn thấy con mồi, cả hai mắt vừa hưng phấn lại vừa tham lam.

"Chỗ của ngài đã chuẩn bị hoàn tất, mời đi theo tôi."

Đình Tinh Diễm nhanh chóng xoay người, dẫn anh đi về phía chỗ ngồi quen thuộc của anh.

"Rượu khai vị đầu tiên phải không ạ?" Sau khi anh ngồi an vị, cô hỏi.

"Không cần."

"Vậy tôi xin phép." Cô lui qua một bên, chờ đợi hỗ trợ mang thức ăn lên.

Vừa rồi trên máy tính cũng có bảng thông báo, đầu bếp đã biết Vệ Triển Dực tới dùng cơm. (lịch tiếp đón khách VIP đó ạ)

Nhà hàng Bruno là nơi không có tiền tuyệt đối không vào được, chỉ phục vụ khách quen. Nơi này không có thực đơn, đầu bếp thường chế biến thức ăn theo sở thích, yêu cầu của khách hàng, nấu nướng ngay tại chỗ. Thông thường các vị khách vừa ra tay đã ứng trước cả triệu tiền mặt, vì thế mỗi lần tới đây không cần phải cả thẻ hay trả tiền mặt nữa, thật giống như mọi người nuôi dưỡng đầu bếp ở đây cho riêng mình.

Vốn cô hoàn toàn không có khả năng vào được bất luận vị trí nào trong nhà hàng này, kể cả nhân viên quét dọn, vệ sinh toilet, nhưng cô đã tận dụng hết mọi quan hệ quen biết, thậm chí hy sinh làm không công ở đây nửa tháng thế cho Alice để cô ấy đi du lịch nước ngoài.

Quản lý nhà hàng tha thiết dặn dò cô: "Nhà hàng cao cấp đặc biệt coi trọng sự riêng tư của khách, cô không thể mang những thứ nghe, thấy đem ra ngoài viết lên báo."

"Tôi hiểu biết rõ, tôi hiểu biết rõ." Vì tâm nguyện sắp thành sự thật, cô gật đầu như bằm tỏi. "Tôi chỉ là tìm một cơ hội có thể đến gần Vệ Triển Dực, về phần anh ta thích ăn cái gì, không ăn cái gì, hoặc là có sở thích quái dị như trong cà phê thêm muối, thêm dấm, tôi đều sẽ không truyền ra ngoài."

Thấy cô thề thốt không dưới ba trăm lần, quản lý nhà hàng mới đồng ý cho cô vào Bruno làm việc, mỗi tuần đi làm ba ngày, cùng thời gian Vệ Triển Dực sẽ tới nơi này dùng cơm.

Cô chưa bao giờ quan sát Vệ Triển Dực với khoảng cách gần như hiện tại. Anh ở ngoài so với trí tưởng tượng của cô cao lớn hơn, cường tráng hơn, anh tuấn hơn, càng

Ánh mắt của cô lên đi lần thứ N, vừa đúng lúc đối mặt với anh. Cô ngẩn ra, ngay sau đó nặn ra nụ cười lễ phép, vội vàng nhìn qua chỗ khác.

Haizza. So với tưởng tượng của cô, anh sắc bén hơn rất nhiều.

Hi vọng kể từ bây giờ cô và anh có thể lập quan hệ hữu nghị trước, cô không muốn nhanh chóng bị anh phát hiện mục đích của mình.

Cô gái này rất có sức sống! Sau mấy lần được cô phục vụ bữa ăn, Vệ Triển Dực bỗng dưng sinh ra rất nhiều hứng thú đối với cô.

Đầu tiên, anh muốn thay đổi cách nhìn về cô. Lúc trước anh cho là, cô nhìn anh, giống như thợ săn nhìn con mồi, thật ra thì không đúng lắm. Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng cô thật sự để lộ ra những khát vọng của các ý tưởng, mãnh liệt đến khiến hai mắt sáng long lánh, thay vì nói, quan hệ của cô đối với anh là "Con mồi và thợ săn", chẳng bằng nói là lực hút của "Thịt thăn đối với chó săn".

Anh dám đánh cược, Jamie rất có hứng thú đối với anh.

"Vệ tiên sinh, hôm nay bữa ăn như thế nào?" Dùng cơm xong, cô bước lại gần anh.

"Không tệ."

"Ngài có muốn dùng ly rượu đỏ không?" Cô chợt nảy ra một quỷ kế nho nhỏ.

Anh nhíp nhíp tay, từ chối cho ý kiến, ngồi tại chỗ, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Bước chân của cô giống như một chú thỏ tinh nghịch, sôi nổi, rõ ràng có mờ ám!

Chỉ là.Nhìn từ phía sau lưng, dáng người cô cao chừng một mét sáu mươi tư, thân hình cân đối.

Tóc ngắn gọn gàng, trông cô rất vui tươi, và cô luôn nở nụ cười ngọt ngào với anh. Khi cô nhìn anh chăm chú, đáy mắt tựa như có ngọn lửa đang nhảy nháy, điều này làm cho tâm tình của anh tốt hẳn lên. Anh quan sát thấy, tương tác giữa cô với các vị khách khác chỉ bình thường, có lúc gặp phải những

yêu cầu vô lý, cô té nhị biểu tình biến hóa: mỉm cười → khó chịu → nửa mỉm cười, tất cả biểu hiện của cô cũng bị anh nhìn thấy rất rõ ràng.

Cô chỉ có đối với anh là đặc biệt, nhưng cũng đủ khơi lên hứng thú của anh rồi.

Đình Tinh Diễm từ chỗ pha chế rượu bung tới một ly rượu đỏ. "Vệ tiên sinh, mời ngài dùng rượu." Đi tới trước mặt anh, đột nhiên cô bị vấp chân, theo kế hoạch, rượu đỏ sẽ dội chính xác lên người anh.

Dội thôi. Ah? Chẳng lẽ anh có giác quan thứ sáu, nếu không như thế nào kịp thời đỡ được ly rượu, may mắn thoát nạn?

Quý kẻ thất bại! Cô ngã sấp trên mặt đất, trong lòng ai oán.

Cách hai ngày, anh lại tới, sau khi ăn bữa trưa, cô lại ân cần đề cử:

"Vệ tiên sinh, ngài có muốn dùng một chút bánh pút-đing caramel không ạ?" Cô tươi cười rạng rỡ, ngọt tựa như mật có trộn lẫn độc dược.

Anh hứng thú nhìn cô. "Tôi không ăn đồ ngọt."

"Đầu bếp chúng tôi làm bánh pút-đing caramel rất tuyệt, bảo đảm khiến ngài cảm thấy ngon miệng." Cô kiên trì đề cử.

Anh nhìn cô một cái. Cô gái nhỏ này lại có quý kẻ! Được thôi, xem cô muốn giờ trò gì.

"Bung lên đi!"

"Vâng." Cô vui vẻ trả lời, âm điệu còn hơi cao lên đấy!

Không bao lâu, cô xuất hiện với cái bánh pút-đing caramel trên tay, đầu gối khụy xuống, mâm sứ trắng như tuyết suýt nữa lật úp lên đầu anh.

Lòng bàn tay anh hướng lên trời, cái bánh putding vẫn vững vàng nằm gọn trong mâm sứ, thật nguy hiểm cái mâm chỉ cách đầu anh một khoảng ngắn.

Thiếu chút xíu nữa, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi! Cô xoa xoa cái đầu gối đau tê dại, quả thật nổi giận.

"Vệ tiên sinh, thật xin lỗi." Nghe rất không có thành ý.

"Không sao, chỉ là chuyện nhỏ." Ánh mắt của anh nhạy cảm, cũng không bỏ qua sắc mặt thất vọng cực độ của cô.

Cô gái này quả thật là nhắm vào mình! Anh âm thầm điều tra một chút, xác nhận nghi vấn của mình không có lầm.

Lại mấy ngày sau, anh vừa mới ngồi xuống, tự nhiên thương thức bức tranh nghệ thuật trên tường.

Một bát súp hành tây lạnh lẽo bất thành linh đổ ụp xuống đầu anh!

"Ồi chào! Vệ tiên sinh, thật xin lỗi!" Cô hốt hoảng, vô cùng nghiêm chỉnh cầm khăn ăn, giúp anh lau bên trái, chùi bên phải. "Đều là lỗi của tôi Tôi thật sự quá bất cẩn!"

Giống như xiếc, cô chơi hai lần, lần thứ ba, anh trở tay không kịp, rốt cuộc cô muốn thế nào? Đáp án dường như rất nhanh sẽ biết thôi.

Anh gạt một miếng hành tây còn vương trên trán xuống, hơi bực nhưng lại có điểm buồn cười.

Aizz. Đè phòng đến cuối cùng, vẫn rơi vào bẫy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nếu để cho Vệ Triển Dực treo "Duong Thông Đầu" (ý là trên đầu còn vương mấy rau củ), quần áo lộn xộn, áo sơ mi toàn bộ bị vấy bẩn đi ra khỏi Bruno, đừng nói sau này vẫn còn có người chịu tới cửa, đầu bếp trước tiên phải tự mình lấy dao tự vẫn.

May mắn, nhà hàng Bruno còn có phòng nghỉ cấp năm sao tại lầu một. Vì vậy, Đình Tinh Diễm không muốn Vệ Triển Dực xuất hiện ngoài đường với bộ dạng xấu xí, lập tức dùng lối đi nội bộ, đưa anh vào phòng VIP. Sau đó, anh được mời vào phòng tắm, tắm nước nóng.

Mười phút sau, anh mặc áo choàng tắm, tóc ướt sũng nước còn nhỏ giọt trên áo đi ra khỏi phòng tắm.

"Rất xin lỗi, đều là sơ sót của tôi." Cô khom người thật sâu, cố ý không quan tâm đến bộ dáng hấp dẫn sau khi tắm của anh.

Aizz Chỉ nhìn thôi trái tim cũng sẽ nhảy thình thịch, lúc này Vệ Triển Dực so với khi quần áo trắng thơm còn đẹp trai hơn vạn lần!

Anh thề, anh thấy trong mắt cô quả thật là có âm mưu, làm cho anh tò mò.

Bây giờ thì như thế nào? Muốn thi triển mỹ nhân kế sao?

Kể từ nửa năm trước, sau khi báo thù kết thúc, đối với anh phụ nữ chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý. Chẳng lẽ cô là người tham tiền, muốn dùng thân thể kiếm tiền, hay là cho đến tận cùng, cô muốn câu “con cá vàng” vĩ đại Vệ Triển Dực anh ư? Cô muốn như vậy sao? (Won : bái phục cái trình độ tự sướng của Dực ca)

"Tôi đã nhờ bộ phận giặt ủi khăn cấp giặt sạch quần áo của ngài." Trong mắt cô rõ ràng nở nụ cười, lại nghiêm túc nói. "Về phần áo sơ mi, tôi cũng đã nhờ đồng nghiệp đi mua giúp cái mới cho ngài."

"Ừ." Khuôn mặt Vệ Triển Dực cao thâm khó lường, ngồi ở mép giường hút thuốc lá.

"Tất cả đều sẽ hoàn tất trong vòng nửa giờ nữa, hi vọng không có làm mất quá nhiều thời gian của ngài."

"Rất tốt." Anh gật đầu một cái, dáng vẻ rất thành ý.

Tốt, kế tiếp là trọng tâm chính rồi, cô phải giới thiệu thân phận thật sự và yêu cầu của mình như thế nào để đạt được mục đích đây? Cô nhú mồm khổ sở tìm cách.

Đang lúc cô muốn móc danh thiếp ra thì anh chợt mở miệng: "Rốt cuộc cô là ai?"

Tim cô nhảy loạn. Vấn đề này. Có gì đó không ổn lắm!

"Vệ tiên sinh thật là người nhanh quên, chúng ta gặp mặt đã ba lần, mỗi lần đều là tôi phục vụ ngài, ngài như thế nào đột nhiên hỏi tôi là ai?" Chẳng lẽ anh biết trước ý định tiếp cận anh của cô sao?

Ánh mắt anh lướt tới làm tim cô giống như bị néo một cái. Chờ chút ! Phải bình tĩnh,xem anh muốn nói gì.

"Rốt cuộc cô là ai?" Anh phun một làn khói thuốc về phía cô.

Lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, cảm giác cặp mắt kia đang tràn đầy hoài nghi.

"Jamie, một nhân viên phục vụ bàn bình thường!" Cô cười khô khốc.

"Buổi trưa hôm qua, tôi tới đây dùng cơm, cũng không có gặp cô." Nhìn anh, cô đổ mồ hôi hột.

"Thực xin lỗi, thất lễ với Vệ tiên sinh rồi, ngày hôm qua tôi off (được nghỉ phép)." Cô nói láo không nháy mắt.

"Buổi tối hôm kia, cô cũng off luôn sao?"

Cô nhất thời cứng họng.

"Ba ngày thì nghỉ mất hai bữa, chế độ phúc lợi của nhà hàng Bruno thật không tệ, đúng không?"

Phải nói là "Phải", hay là..." Không phải" đây? Cô chưa từng khấn trương như vậy.

"Rốt cuộc cô là ai?" Anh đứng lên, trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt bức người

. "Chỉ khi tôi đặt bàn vào thời điểm cố định, thì cô mới xuất hiện phục vụ?"

Cô liên tiếp bị dồn đến góc tường. Xong rồi, thật không hay!

Thì ra là anh đã sớm bắt đầu hoài nghi. Cô còn tưởng rằng mỗi lần anh tới cửa, nói cười ríu rít, tiếp cận vui vẻ, sớm đã không còn vấn đề, không nghĩ tới trong lòng anh vẫn thâm trầm như vậy, không biến sắc chạy tới bắt “gian”.

Mau! Rút lui, rút lui! Hôm nay tuyệt đối không có đường thoát.

"Tự giới thiệu đi".

"A, ha ha, ha ha ha." Cô cười gượng. "Tôi chỉ là một người phục vụ mới vào nghề, đơn giản chỉ như thế mà thôi."

"Tên của cô." Giọng nói của anh đầy uy nghiêm

"Jamie."

"Tên tiếng Trung."

"Tôi họ. Thẩm." Khi anh tập trung nhìn cô, cô ngoan ngoãn nói ra nhưng. là tên của người khác. "Thẩm Thi Mạn."

Khi anh muốn buộc cô phải nói ra nhiều hơn thì chuông cửa nhẹ nhàng vang lên.

Ân nhân cứu mạng đến rồi! Cô học con chuột nhỏ chui qua mở cửa.

"Tôi mang áo tới cho Vệ tiên sinh." Tiểu Khả giả làm người phục vụ của khách sạn, đứng ở cửa nhẹ giọng nói.

"Thật tốt quá, xin mời nhanh đưa áo Vệ tiên sinh vào." Cô phân phó, dùng khéo mắt ý bảo Tiểu Khả mau mau “chuồn”.

"Rất xin lỗi, đã luống cuống với ngài, xin ngài tha thứ." Cô đã sẵn sàng chạy trốn.

"Cô." Anh đang muốn sai bước bước lên.

Cô cái khó ló cái khôn, thuận miệng làm một bài “ca vọng cổ”:

."Bởi vì công ty quy định, nữ nhân viên phục vụ không được cùng khách hàng nam đơn độc ở chung một phòng. Đợi lát nữa sẽ có người khác đi lên phục vụ ngài, tôi xin phép đi trước."

Cô khom người chào thật sâu, sau đó xoay người, chạy nhanh vào thang máy, may mắn anh không đuổi theo, cô thở phào nhẹ nhõm. Phù!

Ông trời! Nằm vùng thật đúng không dễ làm mà!

"Lão đại, tài liệu mà anh cần đây."

Vệ Chính Hải đi vào phòng của anh, dáng đi nhẹ nhàng thoải mái, khác hẳn với phong cách của Vệ Triển Dực.

Bọn họ là anh em ruột, chênh lệch bốn tuổi, cùng nhau đảm nhiệm hai chức vụ quan trọng nhất của tập đoàn Dực Hải. Vệ Triển Dực suy tính hơn người, thành thạo kinh doanh, nắm giữ vị trí chủ chốt. Vệ Chính Hải lại có trực giác nhạy cảm, miệng lưỡi khôn khéo, năng lực tiếp cận ưu tú. Hai anh em hỗ trợ lẫn nhau, chỉ trong một thời gian ngắn tập đoàn Triển Dực trở thành huyền thoại trong giới kinh doanh.

Mà hiện tại, huyền thoại này vẫn đang được cập nhật liên tục, ghi lại nhanh hơn và nhiều ấn tượng.

Bất quá, Vệ Chính Hải cảm thấy lão đại suy nghĩ có phần không sâu, tại sao phải đi điều tra hai cô gái “vô danh tiểu tốt” như vậy! ?

Cậu bắt đầu đã đưa ra báo cáo. "Còn nữa, tài liệu của quản lý nhà hàng."

"Không phải cùng một người?" Trong lòng Vệ Triển Dực đã sớm có đáp án.

"Dĩ nhiên không phải, khác nhau hoàn toàn." Vệ Chính Hải ngồi lên ghế. Dù nói thế nào, đây cũng là lần đầu trong nửa năm qua, lão đại chủ động điều tra một cô gái, không nhân cơ hội này trêu chọc anh mình một chút sao được?

"Lão đại, anh không cảm thấy vị tiểu thư này nhìn rất quen mắt sao?" Cậu chủ động mở tư liệu ra.

Vệ Triển Dực nheo mắt lại, nhìn cô gái đang cười duyên đáng động lòng người trong tấm ảnh. "Em cũng cảm thấy cô ấy nhìn quen mắt sao?"

"Đúng vậy, kể từ khi phát hiện cô ấy là phóng viên của tạp chí “Gió Lốc”, em đột nhiên nghĩ đến, nửa năm trước không phải có một đám ký giả tập trung ở trước nhà chúng ta sao?" Cậu lấy ra tấm ảnh, đẩy tới trước mặt anh. "Lúc ấy có một nữ phóng viên xuyên thủng đám phóng viên thể mà chỉ ghi lại được mỗi câu nói: ‘không thể trả lời’. Chính là cô ấy!"

Không trách được lần đầu tiên nhìn thấy, anh cũng cảm giác cô rất quen mặt.

"Nếu không phải là cô ta giương đồng kích tây rồi kêu la, và anh không để lại cụm từ ‘không thể trả lời’ với vẻ mặt lạnh lẽo, em không biết làm cách nào để chiếm các trang tin tức." Vệ Chính Hải nghĩ đến thì đau lòng. Vốn là có thể quảng cáo miễn phí cho tập đoàn Dực Hải "Chữ Chính dấu hiệu" —— tên tuổi Vệ Triển Dực sẽ nổi lên như cồn, kết quả lại bị một nữ phóng viên mạo hiểm làm hỏng. "Kết quả, câu nói ‘không thể trả lời’ khiến khí thế cũng bị mất."

"Nhưng mà chỉ đúng là bốn chữ, cần dạy nhiều như vậy sao?" Anh trêu mếu nhìn Chính Hải một cái cũng không quên trêu ghẹo cậu.

Anh mở tài liệu ra, cẩn thận đọc lại, bỗng nhiên lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

"Thú vị, thật là có thú vị!" Không nghĩ tới trái đất thật nhỏ, thì ra là đều là người quen. "Tên tiểu lừa gạt xinh đẹp này cần được dạy bảo một chút mới được."

Mắt Vệ Chính Hải sáng lên. "Lão đại, anh tính toán tự mình ra tay?"

"Không sai." Anh thích ánh mắt rạng rỡ phát sáng của cô, còn nữa, giống như có thể nhìn thấu tâm can của anh.

"Quyết tâm báo thù đến cùng?" Vệ Chính Hải không khỏi lo ngại.

"Không cần." Đàn ông theo đuổi phụ nữ không cần mắt mày tràn đầy sát khí như vậy. Anh cảm tấm ảnh, thật là càng nhìn càng thích. "Lần này anh muốn trực tiếp tấn công Hoàng Long*, cô nàng sẽ trở tay không kịp."

*Phủ Hoàng Long, đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Ở đây dùng để chỉ sự hiểm yếu của kẻ địch.

Vệ Chính Hải thử dò xét hỏi: "Thuận tiện bắt trở lại làm áp trại phu nhân? (Won: bắt về làm vợ đó ạ hihhi)" Nhìn về mặt lão đại dịu dàng đến bất ngờ!

"Biết đâu đấy...! !"

Nói vậy cùng cô so chiêu, nhìn cô kinh ngạc, nhất định sẽ rất thú vị đây! Ha ha.

Gỗ . . . gỗgỗ.... —— Gỗ một hồi lâu, chiếc xe chết tiệt vẫn không thể khởi động được.

Đình Tinh Diễm dùng sức đập tay lái một cái. Mẹ kiếp! Gần đây một đồng siêu sao tranh nhau tới đài, cô liền bị phái đi phỏng vấn, chiếc xe “hết đất” này không biết chọn thời điểm mà hư ngay lúc này.

Đáng chết! Cho dù thế nào cô cũng không chịu tin, không nghe lời Tiểu Khả, chiếc xe này có vấn đề, trước hết tìm chỗ đậu xe, hiện tại thì tốt rồi, một chiếc rương hình xe ngăn ở đường tắt ngay chính giữa gây trở ngại giao thông, đợi đến khi cô gọi được xe tải cứu hộ đến thì e rằng cuộc họp mặt các siêu sao cũng tàn mất hết rồi.

Cô xuống xe, dùng sức đá bánh xe một cước. "Đi chết đi, khởi động nhanh cho ta ——"

"Thảm tiểu thư." Cô liếc nhìn qua, một đôi giày da Armani đang kêu cô.

Ai quen biết với anh hả? Mau mau chạy cho ta, đi đi! Ta đá, ta đá, ta đá đá đá!

"Thảm tiểu thư." Đôi giày Armani bám riết không tha gọi cô.

Xin lỗi, bản cô nương không phải họ Thảm. Ta đạp, ta đạp, ta đạp đạp đạp!

"Thảm tiểu thư." Đôi giày Armani gia tăng âm lượng gọi cô.

Ở đây không có ai họ Thảm! Cô cố tình không lời đi, cho đến khi giọng nói kia thâm nhập vào trong đầu, giọng nói lặp đi lặp lại này dường như rất quen, a a trong đầu cô hiện lên khuôn mặt người đàn ông nào đó!

Nhất thời, toàn thân cô cứng đờ.

"Hôm nay Thảm tiểu thư lại được nghỉ phép nữa sao?" Thì ra là chủ nhân đôi giày da Armani đắt tiền kia, là Vệ Triển Dực!

Cô chậm rãi quay đầu đi, không lẽ bộ dạng đánh đá, hung dữ vừa rồi của cô anh cũng nhìn thấy? Ôi trời, chết chắc rồi.

Cô lúng túng cười. "Thật không nghĩ tới lại gặp Vệ tiên sinh ở đây."

"Tôi cũng vậy, không nghĩ tới lại được gặp người ‘nghỉ phép thường xuyên, Thảm tiểu thư’."

Cô cười gượng hai tiếng, mặc dù ánh mắt của anh cao thâm khó lường, giọng nói có điều ngụ ý, nhưng vì lòng tự trọng mạnh mẽ khiến cô không thể thừa nhận mình đang bị anh đùa giỡn giống như mèo vờn chuột.

Vệ Triển Dực nhìn dòng chữ màu anh lam lăm nhăm đọc. "Toà soạn Gió Lốc?"

"Đây. Đây là xe tôi mượn của bạn."

"Xe hư?"

"Ừ." Nụ cười bí ẩn kia là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã biết. Cô là ký giả?

"Đang vội?"

"Ừ."

Anh phát tay bảo tài xế xuống. "Xử lý giúp tôi, tôi tự mình đưa Thảm tiểu thư đi."

Tài xế nghiêm chỉnh quay đầu lại, gọi điện thoại.

Đinh Tinh Diễm sợ hết hồn, vội vàng xua tay. "Không, tôi không thể làm phiền ngài như vậy được."

"Tại sao?"

Đầu óc cô đột nhiên thay đổi. "Vệ tiên sinh một ngày kiếm cả tỷ bạc, nên rất bận."

"Coi như cô gặp may, hiện tại ‘vừa khéo ‘ tôi rảnh rồi." Anh bác bỏ nhẹ nhàng.

Chết chắc! Nhìn nụ cười xấu xa của anh, cũng biết anh sẽ không dễ dàng để cô trốn thoát.

"Vệ tiên sinh địa vị cao như vậy, tại sao có thể vì tôi phục vụ? Tôi phải là người phục vụ ngài mới đúng."

"Cho nên cô muốn lái xe?" Anh ung dung nhìn cô chằm chằm. "Vậy cũng được, cô lái đi!"

Cô có cảm giác mình bị hất đùa giỡn, nhưng không tới một bước cuối cùng, cô cự tuyệt tin tưởng mình thật như vậy. "Nhục nhục", liền "Nhân bánh" cũng bị nhân cho đâm đi ra! (Won : cái ni ta chẳng hiểu gì cả nên để y như convert luôn, nàng nào biết giúp ta với)

"Tôi không thể lái xe của anh." Có trời mới biết bằng lái xe của cô dày bao nhiêu lỗ, ngộ nhờ làm hỏng chiếc xe quý giá này chắc chắn cô không thường nổi.

Hon nữa, trước mắt quan trọng nhất là đi phỏng vấn, nếu không phải như vậy, cô cũng rất thích ngồi xe của hân, rút ngắn khoảng cách với hân. Haiza. . . Ông trời, tại sao cơ hội rơi gần đến đầu cô, đều là nát bét hay sao?

"Cho nên vẫn là duy trì ý định ban đầu, tôi đưa cô đi, vì thực nữ phục vụ là vinh hạnh của tôi."

Mắt thấy đây không sạch, nàng như có điều suy nghĩ cắn môi, mở cửa xe, từ từ lấy ra túi cùng máy chụp hình, sau đó đứng trở về trước mặt hân, đầu tiên là trấn định cười một tiếng, nháy mắt sau đó, cô liền quay đầu chạy!

"Tôi đi taxi được rồi!"

Chạy trốn nhanh, liền co giò co cẳng chạy trốn chết không ngoảnh đầu lại.

Vệ Triển Dực đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng cô, lộ ra nụ cười tà ác. (Won : cười gian í hihi)

Đáng ghét! Vận số quả thật xui vãi cả nãi, cô không thể đến kịp buổi phỏng vấn siêu sao kia rồi!

Bởi vì người Đài Loan mê điện ảnh quá mức nhiệt tình, cơ hồ mất khống chế, công ty đại diện sợ "fan" tổn hại tới siêu sao, cho nên chỉ cho cô ở trên ban công khách sạn nhìn từ xa, tuyệt đối không được chụp ảnh.

"Cái gì? Không cho chụp ảnh?"

Cô chỉ vào cái giỏ hoa vì chen lấn mà nát cả hoa lẫn giỏ. "Là công ty xe quá nát, cho nên."

"Không cho phép kiểm soát!" Vừa trông thấy cô, Tổng Biên giận đến run cả người. "Toà soạn chúng ta không thể nào độc quyền cái tin tức này, đích thân cô đi chụp ảnh lấy tin đi!"

Sớm biết như vậy, cô đã cùng đi hóng gió với Vệ Triển Dực rồi. Đáng ghét! Lãng phí vô ích một cơ hội tốt.

Giống như biết cô đang suy nghĩ gì Tổng Biên vừa trừng vừa nói. "Còn nữa, Vệ Triển Dực không thể nào đồng ý phỏng vấn, cô nên bỏ ý nghĩ kia đi, về sau không cho phép cô trong giờ làm việc chạy đến nhà hàng Bruno chờ tin tức!"

"Tổng Biên!" Cô tức giận thở phì phò.

"Hiện tại kêu tôi là ông nội cũng không có tác dụng."

Đinh Tinh Diễm quay đầu, yêu nữ ABC hướng thẳng về phía cô cười mỉa. "Cô không phải là rất lợi hại sao? Không phải nghĩ tầm Vệ Triển Dực sao? Trước tiên đem công việc trước mắt giải quyết cho tốt đi!"

Đủ rồi! Cô cầm giận bất bình đi trở về chỗ ngồi, bắt đầu gọi điện thoại.

Cô ăn quá no tức cảnh hông, dự định tan việc thì công ty xe tải lại gọi tới một cuộc điện thoại, thông báo cô đến lấy xe.

Mọi chuyện làm xong, về đến nhà, cũng hơn mười giờ. Cô xoa xoa phía sau gáy, vừa mới mở cổng ra, liền nghe có tiếng cười nói trong phòng khách. Trong nhà có khách?

"Vân Nhu, làm thêm một ít mồi, tôi hôm nay muốn cùng học sinh ưu tú nhất của tôi hào hào ôn lại chuyện cũ."

Cô mở cửa chính, bước vào cửa trước, cời giày cao gót, thấy tủ giày bên cạnh có một đôi giày nam hiệu Armani.

Kỳ quái, đôi giày này xem ra thật là có điểm nhìn quen mắt, cô suy nghĩ một chút. Thôi! Đi vào trước rồi tính sau.

"Con gái mạnh mẽ của chúng ta đã về." Đình cha vui mừng nói. "Nó nhìn thấy con nhất định sẽ rất vui mừng."

"Vậy sao?" Giọng nói trầm ấm nam tính vang lên, mang theo nụ cười vui vẻ.

Giọng nói này nghe cũng rất quen tai. Chậm một chút! Cô định thần nhìn lại. Vệ, Triển, Dục?

"Anh làm cái gì ở đây?" Cô bắt đầu chất vấn.

"A! Thảm tiểu thư?" Hấn"xem ra" so với cô còn kinh ngạc hơn gấp trăm lần."Làm sao cô lại ở chỗ này?"

"Thảm ' tiểu thư?" Uống chút rượu khuôn mặt Đình cha hơi đỏ.

"Đúng à! Vị này không phải Thảm Thi Mạn, Thảm tiểu thư sao?"

Đình cha say mờ mịt, không biết chuyện gì đang xảy ra."Cái gì Thảm tiểu thư? Nó là con gái út của ta."

"Đừng nói!" Cô không muốn mất bò mới lo sửa chuồng."Tôi, tôi là tới làm khách."

Vệ Triển Dục giả vờ không nghe thấy lời của cô."Cái gì út?"

Vân Nhu từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy cô cười nhẹ một cái, tay bưng chín tầng tháp con sò mới vừa xào. (Won : không biết là món gì luôn, chắc là ngẫu hứng sả)

"Em gái, về rồi à? Ăn cơm chưa?"

Về mặt Đình Tinh Diễm hoảng hốt, không biết đối mặt với Vệ Triển Dục như thế nào.

Hấn giống như mèo vờn chuột một dạng, toét ra nụ cười."Nói như vậy, vị này chính là con gái út mà thầy vừa nói lúc nãy, làm việc trong toà soạn Gió Lốc, đối với con rất cảm giác hứng thú Đình Tinh Diễm, Đình tiểu thư đúng không?"

Bữa tối trôi qua thật chậm, Đình Tinh Diễm như đứng trên đồng lửa. Vệ Triển Dục thỉnh thoảng liếc nhìn cô, khiến cơm tẻ biến thành từng viên một hạt đá sắc lẹm, quả thật khó có thể nuốt xuống.

Ánh mắt kia rất kỳ quái, không phải tố cáo, không phải chỉ trích, giống như là. Đùa bỡn, giống như mèo đã đem con chuột bức đến góc, còn bắt chọt mũi mũi móng vuốt, nhe hàm răng nhọn, muốn nhìn con chuột giãy giụa cho đến chết

Trải qua 40 giây đứng ngồi không yên, Vệ Triển Dục đứng lên.

"Hôm nay quấy rầy đủ đã lâu, lần tới con sẽ tới thăm thầy."

"Được được được, cẩn thận lái xe." Đình cha thật ra đã say không biết trời trăng mây nước gì rồi.

Đình Tinh Diễm trầm mặc 40', rốt cuộc nhìn không được nói."Người ta có tài xế, ba lo lắng làm gì?"

"Vậy càng tốt, Đình Tinh Diễm, con không phải là vẫn rất muốn thấy Triển Dục sao? Con tiễn cậu ấy một đoạn."

"Gọi chị hai đi." Nàng liên tục không ngừng đẩy trách nhiệm.

"Đình tiểu thư, vậy thì cô đưa tôi đi ra ngoài đi! Tôi rất có muốn nghe một chút cô tại sao đối với tôi cảm thấy hứng thú."

Nói xong, hấn cầm cánh tay của cô kéo ra ngoài.

Cô căn bản không còn kịp kêu cứu nữa, Đình cha đã ngồi phịch ở trên ghế sa lon, còn Vân Nhu đang rửa chén trong bếp.

Dưới ánh trăng, ánh mắt của hấn có vẻ tương đối anh tuấn, hơn nữa vô cùng kiên nghị, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, báo hiệu cho cô rốt cuộc biết, ngay từ lúc vừa bắt đầu, cô đã thua.

"Tôi nên gọi cô là 'Thảm tiểu thư', hay là 'Đình tiểu thư'?"

Cô không để ý hấn nhạo báng."Anh tới đây làm cái gì?"

"Bái phỏng ân sư (Đi thăm thầy giáo cũ)." Hấn dù bận vẫn ung dung bổ sung: "Quên nói, thuận tiện tới tổ giấc một âm mưu."

Cô tức giận phình chống lên quai hàm." Anh làm sao tìm được tới đây ?"

"Cô quên là tôi có hẳn 1 đội thám tử sao." Hấn nhàn nhật mà nói ra."Tra chút chuyện này có gì là khó."

Giọng điệu của hấn thật đúng là "Khiêm tốn" a!

"Anh khi nào thì phát hiện tôi là giả mạo?" Cô không cam lòng hỏi.

"Lần đầu tiên gặp mặt."

Cô tròn tròn cặp mắt."Làm sao có thể! ?"

"Ánh mắt của cô không đúng." Thành thật mà nói, nhìn về mặt kinh ngạc của cô, thật làm cho người khác phải suy nghĩ.

"Không đúng chỗ nào?"

""Phụ nữ, không ai dám nhìn tôi với ánh mắt khiêu khích như vậy,

Nhưng cô so với bọn họ thật sự rất cuồng nhiệt."

Lời của hấn giống như đang ám chỉ cô rất "đói khát", cô không khỏi mặt đỏ lên.

"Nói vậy!" Ghê tởm! Nhanh mồm nhanh miệng ở trước mặt hấn, tựa hồ cũng không dùng được rồi !

Hấn khẽ cười một tiếng, không thèm để ý đến sự phản bác của cô."Cái người này sao lại hoảng hốt như vậy, rốt cuộc tại sao?"

Cô thẳng lưng, cổ ra vẻ mạnh mẽ nói."Tôi muốn phỏng vấn anh."

"Bởi vì cô làm không lương khiến tôi phải hoài nghi, động cơ của cô không chỉ như thế." Hấn cố ý chọc giận cô.

Hấn trên cao nhìn xuống , cô ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt không sợ hãi chút nào

Rất có nữ tính, hấn thích!

"Nếu như tôi để cho cô phỏng vấn, cô sẽ dùng cái gì để trao đổi?" Hấn sờ sờ cằm, bắt đầu suy tính.

Cô cố ý coi thường trong lời hấn mập mờ."Đến lúc phát hành, chúng tôi nhất định sẽ tặng tạp chí này cho Vệ tiên sinh."

"Đáng tiếc, tôi không cần thứ đó ." Hấn tận lực khiến giọng điệu nghe thật đáng tiếc.

"Vậy anh muốn cái gì?" Cô run rẩy hỏi, phát hiện ánh mắt hấn càng lúc càng nguy hiểm, cũng phát hiện người đàn ông này ngay từ lúc trong lúc vô tình, càng lúc càng gần cô hơn

Hấn sét đánh không kịp bưng tai giữ chặt eo thon nhỏ của cô, hơi thở nóng rực phun tại bên tai cô.

"Tôi muốn cô, Tiểu Phiến Tử." (Tiểu Phiến Tử : tên lửa gạt, tên lửa đảo)

Cô mới không phải Tiểu Phiến Tử!

Đinh Tinh Diễm đang muốn phản bác, cặp môi mỏng kia liền hướng về phía cô, bỗng chốc che lại đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Vệ Triển Dực đang hôn cô!

Nụ hôn này không có chút gì được gọi là lãng mạn, nếu có chỉ là bá đạo biểu thị công khai, nói cho cô biết, hấn không phải dễ chọc. Nhưng, mặc dù như thế, sự ám áp thăm ướt chạm nhau còn là tác dụng phản ứng hoá học , hai người thoáng bất thần, giống như bị điện giật.

Hấn bỗng dưng buông cô ra. Cô bởi vì ngắn ngủi thiếu dưỡng khí mà thở dốc, nội tâm là bởi vì hấn hèn hạ kỹ lưỡng, tức giận không thôi, đôi mắt bùng lên ngọn lửa tức giận, cắn cắn hận hận nhìn hấn chằm chằm .

"Anh chính là dùng chiêu này để báo thù?" Cô giận dữ hỏi.

Đáng ghét! Sauk hi bị hấn hôn, môi cô vẫn còn lưu lại tư vị của hấn, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy là lạ rồi.

"Tôi không có thói quen hôn kẻ thù, càng không muốn nếm thử cảm giác hôn Lão Nam Nhân."

Cô hừ hừ; "Ai biết à?"

Hấn cười cười. Đôi mắt hấn có lửa nhìn chằm chằm vào cô, chiêm ngưỡng dung nhan xinh đẹp của cô. "Tôi có thể đồng ý cho cô phỏng vấn."

Thấy một tia hi vọng, ánh mắt của cô lại sáng lên. "Vậy lúc nào thì anh nguyện ý tiếp nhận."

"Chờ tới khi cô trở thành người phụ nữ của tôi."

Cô ngáy người ba giây. "Anh đang nằm mơ à!"

"Có lẽ chúng ta rất nhanh mà có thể biết, tôi không phải đang mơ."

Hấn tiêu sái xoay người, tài xế cung kính xuống xe, mở cửa cho hấn.

Cô cắn môi. Ghét, môi bị hấn hôn sưng tấy, trong lòng còn có một nghi ngờ, không biết nên chạy theo hấn hỏi cho đến cùng hay không?

Mặc kệ hấn! Chuyện Đinh Tinh Diễm cô muốn làm, cho tới bây giờ chưa bao giờ bỏ cuộc.

"Này, anh tại sao chịu để cho tôi phỏng vấn?" Thậm chí ngay cả suy tính đều không cần, chẳng lẽ là muốn cô sao?

"Bởi vì cô ——" hấn xoay người, Nhất Chi Diễm ở trên môi của nàng. "Vô cùng khát vọng tôi."

Hấn xoay người lên xe, phanh một tiếng, cửa xe đóng, tài xế gạt đầu chào cô, ngồi lên ghế lái, xe chạy như bay.

Đinh Tinh Diễm bởi vì câu nói kia, mất ngủ hết mấy ngày. Chỉ cần nhắm mắt lại, gương mặt tuấn tú và nụ cười chết người của Vệ Triển Dực lại hiện lên trong đầu cô, giống như một loại virus đang tấn công tâm trí cô, giết cũng không mà buông tha cũng không.

Câu nói đầy ái muội của hấn là có ý gì, có hay không đang ám chỉ cô chưa thỏa mãn dục vọng?

Ghê tởm! Thật không hổ danh là tên công tử phong lưu đa tình, những lời hạ lưu cũng có thể nói ra được. Tội lỗi! Tội lỗi! Là thuận miệng, thuận miệng!

Cô tức giận gõ “bụp bụp” lên bàn phím máy tính.

"Đinh Tinh Diễm, bài viết về siêu sao kia đã chuẩn bị xong chưa?" Một giọng ra lệnh lớn từ ngòi truyền vào, cắt đứt trầm tư của cô.

"Đợi tôi mang xuống, tôi sẽ sớm tìm được hình ảnh thích hợp."

"Nhanh một chút! Cô nha, thật phải hiểu một điều ‘ nhân tình lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện ’, không nên đắc tội với tất cả mọi người xung quanh, một khi có phiền toái, không một ai tới cứu!"

Muốn nằng muốn chửi thì nói trực tiếp luôn đi! Làm gì đi đường vòng công kích cô giao tiếp không tốt như thế?

Chờ Tổng Biên đi ra ngoài, một xấp hình vút xuống trước mặt nàng.

"Đây là cái gì?" Nụ cười cô trầm xuống.

"Tôi phải đi tác nghiệp, cậu tự mình chọn lựa những tấm cần dùng." Al-ly vòng vèo cánh tay, đứng ở phía sau nàng nói.

"Không cần."

"Đinh Tinh Diễm, tôi cho cô biết, người ta chia tay giúp đỡ, nhất định là có ý tốt. Không cần nó? Cô tốt nhất đọc bản thảo trước đi, rồi mới biết được có cần hay không? Đến khi cần, cô chính là không tìm ra hình có thể sử dụng được."

Al-ly dường như đang rất tức giận. Nhưng cô không thể không thừa nhận, Đinh Tinh Diễm rất chịu khó đi lấy tin tức, làm việc theo cảm hứng, nhưng cô tính khí cứng rắn, luôn cảm giác mình cố gắng nhất, người khác đều ở đây lẫn lộn, bọn họ đã sớm không ưa gì nhau rồi

"Đó là chuyện của tôi." Đinh Tinh Diễm ngửa mặt lên. Cô mới không cần những tấm hình đáng ghét đó

"Mọi người ra ngoài làm việc là bằng bản lĩnh của mình, cô thích sử dụng phương pháp sản xuất thô sơ đó làm việc sao, tôi thích a dua nịnh hót, không ai quản được, nhưng có khó khăn liền giúp lẫn nhau, không quá đáng chứ?" Al-ly cầm cặp tài liệu lên. "Tôi còn muốn đi phỏng vấn tiểu thiên hậu Ellen, những hình kia nếu là không dùng, dùng máy cắt giấy cắt nát thôi."

Ally vừa ra khỏi phòng làm việc, Đinh Tinh Diễm thật nhảy dựng lên, vọt tới máy cắt giấy trước, muốn đem hình cắt nát.

Cô tại sao phải tiếp nhận trợ giúp? Đó không phải là thể hiện cô không có năng lực sao?

Một bên Tiểu Khả lập tức vọt tới."Al-ly nói không sai, cậu không phải muốn luôn khép mình như vậy, lại không chịu để cho người khác giúp đỡ sao!"

Đinh Tinh Diễm bị chính mình tức chết đi được, bị Vệ Triển Dực tức chết đi được, bị Vệ Triển Dực đầu đất chọc giận gần chết, cuối cùng vẫn là cắn răng, chọn vài tấm hình, lấy một phát làm cho có, đem bài viết trình lên đi.

"Đinh Tinh Diễm, Tiểu Khả, chúng ta nhận được tin tức của cảnh sát, tối hôm nay có một buổi truy bắt đám thanh thiếu niên đua xe, các người mau chạy đi lấy cái tin tức này, tìm hiểu rõ về chủng loại xe !" (Won: cái này ta chém nè, ko hiểu gì hết)

"Đi thôi!" Cô hăm hờ nhận lệnh, mang vội đôi giày thể thao, nhảy mất xoay người rời bàn làm việc, do dự một chút, lấy một mẫu giấy sticker, viết hai chữ ngắn gọn, dán vào màn hình máy tính Ally ——

Cám ơn!

Vệ Triển Dực thức đêm phê chuẩn công văn.

Cánh cửa gỗ hai cái, trợ thủ đắc lực Hoàng Bí Thư đi vào."Tổng giám đốc, Thiên Thiên tiểu thư vẫn còn ở phòng tiếp khách đợi ngài."

Hắn không lên tiếng, ánh mắt cẩn thận phê duyệt mỗi một phần kế hoạch.

Hoàng Bí Thư đứng ở cửa bên, chờ đợi lệnh. Cô cẩn thận giấu ánh mắt ái mộ, vốn là người thân cận tổng giám đốc nhất, cô biết hắn trừ trình diễn"Hoàng tử phục cừu kỷ" lúc trước kia ra, không có gần gũi bất kỳ người phụ nữ nào.

Nhưng, nữ nhân gặp hắn dù chỉ một lần đều mê muội. Hơn nữa đã từng là con cò trong tay hắn , cho dù giao dịch kết thúc, vẫn si mê hắn đến điên loạn. Vệ Triển Dực khí chất bất phàm, bất kể đứng ở đâu, luôn luôn nổi bật đến chói lóa như hạc đứng giữa bầy gà, công đứng giữa lũ quạ

Tại sao? Cái vấn đề này, không chỉ nữ nhân đỏ mặt hỏi, cũng không có thiếu nam nhân đỏ mặt hỏi.

Hắn khí phách kiên định, không cương cũng không nhu, mười phần tự tin, không cần đề cao âm điệu, đều có thể làm cho người ta nghe theo mệnh lệnh của hắn. Sự hiện hữu của hắn cảm giác mãnh liệt, dù hắn ở tại đâu vẫn có thể nhận ra được sự có mặt của hắn , bất luận kẻ nào cũng không cách nào bỏ rơi hắn.

Vệ Triển Dực nhìn bản kế hoạch , ký tên rồi mới nói:"Đuổi cô ta về đi."

"Cô ta không muốn rời đi."

"Gọi bảo vệ đuổi cô ta."

"Như vậy có thể quá. Tàn nhẫn?"

"Nói cho cô ta biết, ‘thỏa thuận hai bên đã chấm dứt ’." Hắn không muốn mất nhiều thời gian cho những chuyện như thế này

"Cái gì hợp đồng hai bên đã thỏa thuận xong?" Vệ Chính Hải huyết sáo đi tới, đốt ngón tay tượng trưng trừ hai cái."Hoàng Bí Thư, chuyện gì khó khăn sao? Cần giúp một tay thì tìm tôi, tôi rất sẵn lòng."

Hoàng thư ký lấy môi ngữ nói cho hắn biết." Thiên Thiên."

Vệ Chính Hải làm ra động tác "Té xỉu".

Khách quan mà nói, Vệ Chính Hải sáng sủa rất nhiều không hề thua kém Vệ Triển Dực, nhưng cũng là bởi vì sự kiện xảy ra lúc hắn còn nhỏ, hắn lại là con thừa do đó hắn không được trọng dụng như Vệ Triển Dực

Vệ Triển Dực nghiêm trọng nguyền nhìn hắn."Hoàng thư ký, liền theo lời của tôi nói đi làm đi!"

"Vâng" cô cáo lui.

"Lão đại, anh xem TV chưa? Có tin tức anh sẽ rất hứng thú đó!" Nói xong, hắn cầm điều khiển ti vi, mở lên.

". Hôm nay cảnh sát thủ tiêu đua xe thanh thiếu niên, bắt 17 người đến sở cảnh sát để điều tra, những thanh thiếu niên đều chưa đầy mười tám tuổi đang đợi cha mẹ đến bảo lãnh. Trong quá trình vây bắt, nữ ký giả họ Đinh bất hạnh bị đạn lạc liên lụy."

"Đáng chết!" Rõ ràng là Đinh Tinh Diễm

Vệ Chính Hải chỉ là muốn thử một chút, cảm giác của lão đại đối với Tiểu Phiến Tử đó như thế nào, không nghĩ tới hắn phản ứng kịch liệt như thế, cơ hồ là lập tức từ trên ghế da nhảy dựng lên.

"Phải báo cho tài xế chuẩn bị xe sao?"

"Không cần." Hấn xếp đồng tài liệu qua loa. "Anh tự mình đi."

Khi Vệ Triển Dực chạy tới phòng cấp cứu, vết thương Đinh Tinh Diễm đã được băng bó lại

"Tôi có thể xuất viện sao?"

Buổi phỏng vấn vô cùng hỗn loạn, Tiểu Khả vội vàng chụp hình, cô vội vàng ghi chép hiện trường, vậy mà có người mang theo súng ống, ý đồ nổ súng chạy trốn, viên đạn lạc kia sát bay thẳng qua cánh tay của cô.

Bác sỹ mở miệng chỉ thị: "Đinh tiểu thư, phải cẩn thận mới được, ít nhất cô phải ở lại bệnh viện 48 giờ tiện việc theo dõi vết thương"

"Chỉ là xây xước ngoài da, ông phải quan sát cái gì?" Cô phùng mang trợn mắt.

"Có thể có chút nội thương, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa phát hiện được." Thấy cô tức giận, bác sỹ hốt hoảng đỏ mặt.

"Đùa gì thế! Một vết thương nhỏ cũng cần phải lưu viện theo dõi, toàn bộ Đài Loan sẽ không ký giả, tờ báo muốn bệnh loét mũi á!" Cô làm bộ xuống giường. "Tôi muốn trở về viết bài."

"Gấp gáp cái gì?" Vệ Triển Dực dùng sức ngăn kéo màn.

Hấn nói một câu nói, liền như sấm vang chớp giật, trong nháy mắt khiến cô sững sốt

"Anh tới làm gì?" Đinh Tinh Diễm thăm kêu không ổn.

Hấn không để ý cô. "Có phòng dịch vụ không?"

"Có, nhưng cái này phải yêu cầu trước."

"Chuyển cô ấy qua phòng dịch vụ, bao nhiêu tiền tôi trả."

Ừ, vẫn còn là nam nhân có lý trí! Bác sỹ thấy có chuyển cơ, vội vã cáo lui, theo lời của hấn đi làm.

"Này!" Cô căm tức nhìn hấn. "Anh tại sao thay tôi quyết định?"

"Tôi không cần tại sao, lời của tôi nói, cô làm theo là được." Hấn rất có uy nghiêm chiếm thế thượng phong. "Vân Nhu, làm phiền cô giúp cô ấy mua chút đồ dùng cần thiết."

"Tôi muốn lúc này rời đi thôi!" Tinh Diễm hùng hổ kêu to.

"Cô phải ở lại để bác sỹ theo dõi." Hấn giữ tay cô lại, đẩy nhẹ xuống giường bệnh

"Tự tôi sẽ đi, dẫn ta rời đi là được rồi." Cô cự tuyệt bị coi như phế nhân

"Cô nằm xuống cho tôi." Âm điệu hấn không cao, ngược lại uy nghiêm chột tăng gấp mười lần.

Thật là hoang đường! Ý kiến của cô hoàn toàn không bị coi là quan trọng, những người này chỉ nghe lời hấn, nếu như hấn hạ lệnh bảo vệ bệnh viện không cho phép cô rời đi, nhất định là cô không có đường trốn rồi.

Chị hai, chị về mang máy tính lên cho em được không."

"Không cần, tay bị thương còn đánh máy vi tính cái gì?" Hấn đánh mặt lại, Vân Nhu cũng đồng ý gật gù đầu. "Tối nay chị sẽ ở lại với em."

Vân Nhu càng xem bọn họ càng thú vị. Đời này, cô còn chưa từng gặp ai có thể để cho tiểu muội quật cường của cô lộ ra vù mặt bị đánh bại.

"Làm phiền Vệ tiên sinh rồi." Nếu là cô trấn giữ, cô cũng không chắc có thể để cho Đinh Tinh Diễm ngoan ngoãn lưu viện.

"Chị hai!" Đinh Tinh Diễm ngàn vạn lần không nghĩ tới, Vân Nhu dịu dàng lại có thể biết nghe theo người ngoài. "Chị quên người đàn ông này trước kia xấu xa cỡ nào sao? Hấn có rất nhiều bạn gái, quả thật chính là sắc lang."

"Không sao, nếu như hấn dám đối với em làm vậy, chị sẽ nói cha dạy dỗ hấn." Vân Nhu thân nhiên cười. "Cái gọi là ‘ một ngày là thầy, suốt đời là cha ’. Vệ tiên sinh, anh không có ý kiến chứ?"

Hấn lộ ra nụ cười. Xem ra cô con gái thứ hai của nhà họ Đinh thật là hiểu long người!

"Dĩ nhiên không có."

Đinh Tinh Diễm thở hồng hộc ngã lên giường." Anh nằm mơ đi, tại sao toàn thế giới đều muốn cùng tôi đối nghịch thế này?"

Chờ Vân Nhu đưa tới một chút cần thiết đồ dùng, sau khi rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ

"Cho tôi giấy bút." Cặp tài liệu của cô đã bị Vân Nhu mang về nhà dưới sự yêu cầu kiên định của hấn.

"Vết thương nhỏ này, cũng không cần thiết cô phải viết di chúc trước chứ?"

Cô bị hấn chọc giận."Tôi là phải ghi nhớ mỗi hận ngày hôm nay!"

Vệ Triển Dực còn chưa tiếp lời, cửa bị gõ nhẹ, một y tá lớn tuổi đi vào.

"Đinh tiểu thư, tôi giúp cô đo nhiệt độ cùng tiêm kháng sinh."

"Vâng."

Cô Y tá thuần thực trừ độc điểm tích kim tiêm, đem thuốc đánh đi vào.

"Phiền giờ cánh tay lên." Cô động tác thuần thực."37 độ rưỡi, nhiệt độ không cao, ban đêm nếu như phát sốt, xin cho tôi biết, tôi sẽ lập tức cầm băng gối tới đây."

Vệ Triển Dực chăm chú nghe, nghiêm túc gật đầu.

Đinh Tinh Diễm nhìn hấn chằm chằm. Hấn không phải là người thân của cô, tại sao khi cô chỉ bị một vết thương nhỏ hấn lại phải chăm sóc cô? Thật nhiều chuyện!

"Cô y tá, có thể hay không cho tôi mượn một nhiệt kế, để cho tôi đo nhiệt độ cho cô ấy?" Hấn mỉm cười gian manh.

Cô y tá nghe được hai chữ “ cô ấy “ liền cười."Vây cũng không cần, chúng tôi sẽ tới đây kiểm tra bốn giờ một lần, những thời gian khác nếu như cậu không yên tâm,sờ trán xem cô ấy có nóng hay không là được rồi."

Sờ cái trán? Mặt Đinh Tinh Diễm đột nhiên nóng rất . Nhưng là, nghĩ đến bộ dáng chuyên tâm lắng nghe của hấn vừa rồi, giống như đang nghe báo cáo quan trọng, cô đột nhiên lại có loại cảm giác kỳ quái. Giống như hấn rất quan tâm cô.

"Hiện tại huyết áp....." Y tá thuần thực động tác sau, đem hai ngón tay đề phía sau cổ Đinh Tinh Diễm, vừa nhìn đồng hồ đeo tay."Huyết áp có chút cao, tim đập hơi nhanh một chút."

"Tại hấn làm tôi tức giận!" Cô giống như đứa bé tổ cáo.

Cô y tá khẽ mỉm cười, đem bọn họ thành đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình.

Vệ Triển Dực khẽ cau mày."Huyết áp cao? Cần uống thuốc sao?"

"Còn không dùng, huyết áp tăng lên có thể sẽ rất đau đớn. Tình trạng Đinh tiểu thư khá tốt, nếu như không có gì đặc biệt, chiều ngày mốt có thể xuất viện."

"Chiều ngày mốt! ?" Cô khó có thể chịu được la àm lên.

Cô y tá đồng tình liếc nhìn Tinh Diễm một cái, cáo lui rồi đi.

Đinh Tinh Diễm vẫn buồn bực."Tôi vốn là có thể gọi đề nghị ông bác sỹ ấy cho tôi trở về, như thế rất tốt rồi, lại muốn tôi ở lại đây 48 tiếng! Cũng chỉ là bị đạn lạc liên lụy, mắc mớ gì tới anh? Ai muốn anh tới nơi này trông nom đông lại trông nom tây."

Hấn không lên tiếng.

Cho tôi giấy bút." Cô ngồi dậy, không cần vì vậy làm trễ nãi công việc.

"Cô nên nằm nghỉ."

"Nằm tôi viết như thế nào đây?"

"Không nằm, yêu cầu của cô không được đáp ứng." Hấn đề chốt giường bệnh xuống sau đó, móc ra bút máy từ túi áo cùng cuốn sổ."Nói đi!"

"Nói gì?" Cô trợn mắt trừng hấn.

"Nói cô vốn là nghĩ viết cái gì, cô đọc tôi chép."

"Tự tôi viết sẽ nhanh hơn." Cô có thói quen cầm bút vẽ vẽ lên giấy, ý tưởng cứ thế tuôn trào.

Hắn đột nhiên đứng lên, cô ngồi dậy theo bản năng. Cô mới không sợ hắn !

Hai tay Vệ Triển Dục chống lên hai thành giường, càng lúc càng đến gần Đinh Tinh Diễm, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, cuộn cuộn không dứt truyền đến trên người cô.

Nửa người hắn đã ở trên giường bệnh rồi, ý định hôn cô một cái biểu thị công khai quyền sở hữu. Cô hoảng hốt, đáy mắt tiết lộ tâm tình.

"Không cho phép anh lại hôn tôi, nếu không, không phải vậy. Tôi liền đá anh đi xuống đó!"

Chẳng lẽ cái tên hoa hoa công tử này, nhân lúc cô bị thương, muốn cọt nhả cô sao?

Trên cánh tay đau nhức truyền đến, cô nhin không được, nằm lại trên giường.

Hắn dừng lại động tác, đôi mắt đen tuyền khó lường chăm chăm nhìn cô.

"Anh mà tiến tới 1 bước nữa, tôi thật sự sẽ đá anh xuống giường đó!"

Hai chân cô đá loạn xạ, phát hiện người đàn ông này tránh đòn rất tốt, cô dù thế nào đá cũng không tới hắn.

"Tiểu xử nữ."

"Anh gọi tôi là gì?"

"Hành động của cô như một tiểu xử nữ vậy." Hắn cố ý dùng ngôn ngữ mập mờ, phá tan sự phòng bị của cô (Won : ý Dục ca là Diễm tỷ như con nít đó)

"Nói bậy, tôi mới không phải." Đợi chút, cô không phải là xử nữ, mắc mớ gì tới hắn ?

"Chỉ có tiểu xử nữ, mới có thể sợ nam nhân đến gần như vậy."

Cô trả lời lại một cách mỉa mai."Chỉ có hoa hoa công tử thay người yêu như thay áo, mới có thể thấy nữ nhân như hổ báo thấy mèo, mèo thấy mỡ."

"Chúng ta có cùng suy nghĩ rồi."

"Cái gì?" Trong đầu cô chuông báo động vang lên dữ dội.

"Hồ đồi bất dè." Hắn nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa hai người, hôn vào cánh môi cô.

Nụ hôn lần này khác với lần trước , không có biểu thị công khai quyền sở hữu, nụ hôn này sâu hơn, tuyệt hảo hơn, hắn không khách khí chút nào xâm chiếm môi lưỡi cô, dùng sức chiếm lấy sự ngọt ngào. Đầu lưỡi của hắn ở trong miệng cô lật khuấy , nếu như không phải là vội vàng định trụ hai tay của cô, sợ cô lộn xộn đá thương chính mình, hắn đã sớm cời áo cô ra rồi. . .

Chẳng biết tại sao, cô luôn có thể khuấy động dục vọng sâu kín của hắn, để cho hắn khó kìm hãm khát vọng cô, muốn ăn cô đến cái xương cũng không còn.

Đinh Tinh Diễm vốn đang cố gắng duy trì tinh thần tỉnh táo, nhưng vì nụ hôn của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn, khiến cho hai chân đá lung tung của cô dần dần dễ xuống, mềm yếu đến bất lực, tựa như nếu bị hắn đốt tan ra rồi. Cảm giác thoải mái khi thân mật, sự ngọt ngào của hắn khiến cô không tự chủ đáp lại hắn.

Nhưng cô không biết phải làm sao, chỉ biết không muốn dừng lại lúc này, bực trực mà cắn mút môi hắn, giống như chỉ thích đánh nhau với Tiểu Dã Miêu, vừa vụng về vừa nhiệt tình.

Hắn cười nhẹ một tiếng. Tình huống này, cô còn muốn cùng hắn tranh sao? Hắn cố ý thu hồi đầu lưỡi, rời khỏi môi cô chốc lát, cô vội vàng đuổi theo. Đầu lưỡi của hắn lại đang trong miệng cô chơi đùa, sau đó thối lui, cô nóng nảy gầm nhẹ một tiếng.

Đinh Tinh Diễm rất ghét "Đánh tới một nửa, đối thủ chột rút lui" , Vệ Triển Dục buông tay ra, tay chân cô lập tức cuộn lấy hắn, học hỏi kỹ xảo của hắn, biến bị động thành chủ động (Won: Diễm tỷ ko muốn bỏ con giữa chợ đó mà)

Nụ hôn họ vẫn rất ngọt ngào , cho đến hắn giật mình vì sợ không kìm chế được dục vọng, mới kiên quyết kết thúc nụ hôn này.

Cô mở hai mắt ngáp nước ra, hiển nhiên đã say mê trong đó.

(Won: đôi xưng hô 1 chút nha mọi người)

Trời ạ! Loại ánh mắt này nhất định sẽ làm cho người khác tội phạm! Hắn thật nhanh hạ xuống môi cô một nụ hôn , chống đỡ cái trán của nàng.

"Tôi xác định em không có phát sốt." Hắn cố ý nói. Cô phải nhiệt tình làm mặt lạnh, hắn mới có thể tiêu diệt một thân lửa dục.

"Nhưng là, tôi khẳng định huyết áp cùng với nhiệt độ của em so với mới vừa rồi cao hơn."

Hả? Cô từ từ ý thức được mình làm chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn so mới vừa rồi càng đỏ.

"Chỉ vì em dùng quá nhiều ‘ngôn ngữ tay chân’ nên mới như vậy, tôi cam đoan với em, tuyệt đối sẽ không yêu cầu bác sỹ kéo dài thời gian theo dõi."

Ngôn ngữ tay chân? Cô lúc này mới phát hiện ra mình giống như gấu koala, toàn thân bám chặt trên người Vệ Triển Dục, hơn nữa bộ vị quan trọng của hân còn chống đỡ ở bụng của cô.

Cô vừa xấu hổ, buông tay chân ra khỏi người hân, phanh một tiếng ngã về trên giường.

Vệ Triển Dục ngồi dậy, đi tới bên cửa sổ, dục vọng hân cô gắng kìm chế được lại một lần nữa vì hành động của cô mà bị khơi dậy

Ghê tởm ghê tởm ghê tởm! Tại sao luôn bị hân ép tới gắt gao? Cô kéo chăn bông, vùi đầu ở bên trong, lên tiếng thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cô vừa từ buổi phát hành cuốn tự truyện của một ca sỹ trở về. Trời ạ! Cô thật không hứng thú gì với cái loại công việc nhàm chán, thiếu dinh dưỡng này.

Trong phòng khách, truyền đến tiếng nói chuyện của lão bản cùng Tổng Biên

"Vệ tiên sinh, sau này vẫn còn xin ngài chỉ giáo nhiều hơn."

"Chuyện tôi vừa nói, ông có thể làm được chứ?"

"Đương nhiên là không có vấn đề! Thật ra thì ngài không cần đến đây một chuyến, lần trước ngài đã điện thoại, chúng tôi sẽ để cho cô ấy phụ trách mảng tin tức văn hoá." Nghe cái thanh âm này, có thể tưởng tượng Tổng Biên vỗ ngực mạnh mẽ nói. "Thật ra thì, tôi đã sớm muốn đem Đinh tiểu thư điều bộ phận văn phòng. Ách. Tương đối không có xung đột tin tức. Đinh tiểu thư còn trẻ, làm việc khó tránh khỏi kích động, lần này cô ấy bởi vì công việc mà bị thương, chúng tôi cũng rất áy náy."

"Vậy tôi trông cậy cả vào ông." Một câu nói đơn giản, chốt lại mọi vấn đề.

"Ai ở trong đó vậy?" Đinh Tinh Diễm hỏi Al-ly. Giọng nói này càng nghe càng quen tai, sẽ không phải là.

Al-ly về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trong mắt còn giống như có ghen tỵ. "Cô đoán thử xem?"

Cửa phòng khách đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao to bước ra, phía sau là hai người béo ụt ịt.

Vệ Triển Dục! Thật là hân! ?

"Anh đến đây làm cái gì?" Đinh Tinh Diễm trầm xuống nụ cười.

"Làm sao cô đối với Vệ tiên sinh không lễ phép như vậy?"

"Là tôi để cho cô ấy đối với tôi không khách khí như vậy, có ý kiến gì không?"

Một ánh mắt lạnh lùng xoẹt qua, Tổng Biên cùng lão bản lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời.

Vệ Triển Dục đã đích thân tới đây yêu cầu "Chăm sóc thật tốt" cho Đinh Tinh Diễm, còn một bộ "Cô ấy đối với tôi càng hung dữ, tôi càng thích, mọi người không cần bận tâm!" giọng điệu áp bức, bọn họ trừ tâm miệng, còn có thể nói gì?

Cô càng nghĩ càng có cái gì đó không đúng. "Anh làm cái quái quỷ gì vậy?"

Tổng Biên vượt lên trước mở miệng: "Vệ tiên sinh lo lắng an nguy của cô."

Cô không phải ngu ngốc, nghĩ lại, âm trầm trầm mở miệng: "Mấy ngày nay tôi phải viết mấy cái tin văn nghệ nhàm chán, chẳng lẽ chính là anh làm hại sao?"

Hân bí hiểm nhìn cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười thần bí không trả lời.

"Anh tại sao lại quản chuyện của tôi?" Cô giận phát điên

"Đình Tinh Diễm!" Lão bản thiếu chút nữa nên vì giọng điệu bất kính của cô mà bỏ nhào xin tội.

Ấm hiệu vừa rồi của Vệ Triển Dục, không ngoại trừ cơ hội thu mua tòa soạn. Nếu như Vệ Triển Dục ra tay, hẳn có thể lấy được một số tiền lớn, mà Tổng Biên lập tức là có thể từ Tổng Biên tạp chí "Bất Nhập Lưu", trở thành Tổng Biên Tập tòa soạn báo của Vệ Triển Dục, khỏi phải nói Đình Tinh Diễm rồi! Ngay cả tâm nguyện bấy lâu nay của hắn cũng có thể lập tức thực hiện được.

Chỉ dựa vào một điểm này, nếu như Vệ Triển Dục muốn làm thịt Đình Tinh Diễm, bọn họ cũng sẽ túm cổ cô lên đưa cho hắn vật lông! (Won : sao ví Diễm tỷ như con gà con vịt thế kia hả trời)

"Gọi lớn tiếng như vậy làm cái gì? Tôi không có điếc!" Đình Tinh Diễm cầm giận ngồi xuống, mở máy vi tính ra, dù sao chờ cái tên kia đi về, cô sẽ có là biện pháp ghim chặt cổ Tổng Biên, để cho cô phụ trách mảng tin tức.

"Tôi đi trước." Vệ Triển Dục rời đi.

"Đợi chút." Giống như bị kim chích vào móng Đình Tinh Diễm nhảy dựng lên. "Chùng nào thì anh muốn cho tôi phỏng vấn?"

Hắn dừng bước lại, đôi tay đút ỏ túi quần, thần thái rất dễ dàng. "Chờ em làm rõ ràng động cơ mới nói tiếp đi."

"Vấn đề quái quỷ gì đây!?" Cô không cần suy nghĩ nhiều nói ngay! "Động cơ? Rất đơn giản a! Chính là anh rất có giá trị, tôi có nghĩa vụ phải viết về anh."

"Vậy thì đi viết một chút đi." Hắn chậm rãi quay trở lại, nhìn bài tin tức văn hoá trên bàn của cô, mắt còn liếc thấy tờ giấy có chữ viết của hắn hôm trước được đặt ngay ngắn trên bàn, hắn nhếch miệng cười ẩn ý. "Tin tức văn hoá so với xã hội cần thiết hơn hẳn mà, không phải sao?"

Lời nói này, giống như là hắn đang cười nhạo nàng. Người nào không biết, tâm nguyện lớn nhất của cô chính là một phóng viên tin tức giỏi, viết được những bài báo có giá trị.(Won : cái nì ta chém nè)

Cô đẩy cánh tay hắn. "Anh không cần phải nói với tôi bằng cái giọng đó!"

Vừa lúc đó, màn hình máy tính cô đột nhiên nhảy ra lần lượt các trang web, mỗi trang đều là những hình ảnh sắc tình nóng bỏng (web sex đóa ạ :-D □)

"Xong rồi! Tại sao có thể như vậy?" Cô lại không đụng phải cái gì, chỉ là đẩy hắn xuống. "Tránh ra á!"

Cô đẩy hắn ra, cúi người xuống, tay phải cầm chặt con chuột, hai mắt nhìn màn hình chăm chăm, liều chết tắt web sex đó lại, nào biết những trang sắc tình đó càng tắt cái cũ thì càng mở thêm nhiều trang mới hơn.

Al-ly ngồi trên ghế có bánh xe lăn liền nhào tới. "Haha, máy vi tính của cô trúng độc!" Có chút nhìn có chút hả hê.

"Nhanh lên, tắt tắt liên kết mạng kể cả mạng nội bộ, nếu không hậu quả khó lường!" Tổng Biên như muốn khóc gào lên.

Mọi người vội vàng hành động lúc này cũng không có tâm tình nhạo báng cô.

Tổng Biên vừa nóng vừa giận xông lại. "Cô lên lút xem trang web sẽ phải không? Nếu không như thế nào lại bị cái loại vius này?"

Tiểu Khả nhanh nhẩu ứng tiếng. "Loại virus đó, chỉ có trong web sex mà thôi!"

"Tôi nào có!?" Cô oan khuất không hiểu rõ la ầm lên.

Liếc mắt sang Vệ Triển Dục, khắc tinh của cô, thế nhưng hắn chỉ mỉm cười.

"Em yêu, nếu như em chưa thỏa mãn dục vọng, tới tìm tôi, tôi sẽ tận lực làm cho em hài lòng."

Hắn ôm hông cô, hướng về phía cô không kịp ứng phó, hôn một cái rất sâu, kín đáo mà nheo, để cho cô nhận thấy được vật cứng rắn phía dưới của hắn, dục vọng mãnh liệt.

Cô bỗng dung đỏ mặt. Cọ cọ vào cô như vậy, nói cô không có cảm giác chút nào là gạt người. :kiss5:

Đột ngột như vậy, mặc dù so với cảnh tượng trên màn hình bảo thủ rất nhiều, nhưng có tác động rất lớn đến những người xung quanh, giống như đang diễn lại bộ phim H trước mắt bọn họ

Thì ra là. Bọn họ là "loại quan hệ này", cho nên Vệ Triển Dục mới có thể đối với Đình Tinh Diễm đặc biệt "chăm sóc" a!

"Anh cút đi!" Cô đẩy hắn ra, dậm chân la ầm lên: "Tôi về sau cũng không muốn nhìn thấy anh!"

Hắn nở nụ cười nam tính. "Tôi sẽ chờ em tới tìm tôi."

"Anh nằm mơ đi!" Cô nhìn hấn bằng đôi mắt hình viên đạn.

Hấn cảm thấy nhẹ nhõm, bình thần bước ra khỏi phòng.

Đình Tinh Diễm tức giận nhìn hấn, hận không được một cước đạp nát cái mộng của hấn, rồi lại kinh ngạc phát hiện, khi hấn di chuyển, vòng 3 của hấn thực sự rất đẹp (ha ha ha sắc nữ...)

"A! Tôi cũng bị trúng độc!" Betty hét lên một tiếng, đem ý nghĩ nén lại, để cho cô không rảnh tưởng tượng bộ dáng cái mộng hấn khi khoả thân sẽ như thế nào. □

Tận sau đáy lòng, phát ra tiếng hận nhẹ.

"Hôm nay thế nào lại đến tìm ta?"

Đình lão cha ở trong công viên nhỏ, mới vừa luyện xong một bài khí công, đánh xong một bài Thái Cực Quyền, khuôn mặt ửng đỏ, mồ hôi nhễ nhại, Vệ Triển Dực ngồi dưới gốc cây, tay cầm chai nước khoáng.

"Cậu thật không nên ngồi, cả ngày lẫn đêm ngồi bàn làm việc tổng giám đốc, nên cùng luyện một chút khí công với ta." Đình lão cha cầm một cái khăn vuông lau lau cái trán rồi lau lau cái cổ.

"Thầy dường như rất ung dung tự tại."

"Ta sống hơn nửa đời người, cưới vợ, sinh con, hiện tại nghỉ hưu, dĩ nhiên nhàn nhả." Ông nói tới nói lui, không quên vắn vắn cổ, ngoặt ngoặt hai cánh tay."Bây giờ trách nhiệm, chỉ còn lại đem ba đứa con gái gả chồng trước khi ba mươi tuổi."

"Tại sao muốn vội vã trước khi ba chục tuổi gả ra ngoài?"

Đình lão cha cảm thán."Hai mươi lăm tuổi là thời kỳ hoàng kim của người con gái, đến ba mươi tuổi, muốn gả ra ngoài cũng khó! Thân là một người cha, ta dĩ nhiên hi vọng chúng nó sớm yên bề gia thất."

Vệ Triển Dực hơi suy tư, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười đắc chí.

"Như vậy, Đình Tinh Diễm hiện tại hai mươi ba tuổi, em có ít nhất sáu năm để cùng cô ấy tìm hiểu"

"Đình Tinh Diễm?" Đình lão cha dừng tất cả các động tác, có chút kinh ngạc mà nhìn hấn chằm chằm.

Vệ Triển Dực cười thoải mái, tràn đầy ham muốn nói: "Thầy, em rất thích con gái rệu của thầy Đình Tinh Diễm"

Đình lão cha nhìn hấn, mắt đột nhiên tràn đầy nước mắt. Hấn không biết nên vui vẻ cười to, hay là lên tiếng khóc rống: tâm tình thật là hỗn loạn khó đoán!

"Nói như vậy, một người con trai trẻ tuổi trước mặt cha một đứa con gái, phải nói là: ‘mời gả con gái cho con, con sẽ tận lực làm cho cô ấy hạnh phúc. ..."

Vệ Triển Dực không thay đổi sắc mặt rạng rỡ, nở nụ cười nói: "Thứ nhất, em chưa bao giờ suy tính tình hình chung, em nhất định sẽ xin phép." Hấn dừng một chút, còn có tự tin."Thứ hai, cô ấy cùng em ở chung một chỗ, hạnh phúc là tất nhiên."

"Ta rất thích khẩu khí của cậu." Đình lão cha lắc đầu một cái, tóc trắng sau ót nhẹ nhàng bay."Nhưng là, thái độ nghiêm nghị của cậu." Hấn thờ dãi một tiếng.

"Sao ạ?" Hấn vẫn còn duy trì nụ cười nửa miệng, cười như không cười.

"Tính khí của cậu và Tinh Diễm khác xa nhau quá, ta sợ các người không những không yêu nhau ngược lại còn làm tổn thương nhau."

Vệ Triển Dực lão đảo ngón trỏ."Cho nên em mới nói, em có sáu năm để cùng cô ấy tìm hiểu."

"Có ý tứ gì?" Đình lão cha cảnh giác nhìn hấn. Chẳng lẽ hấn muốn"Dạy dỗ" con gái bảo bối của lão? Không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

Nói đến Đình Tinh Diễm, khóe miệng Vệ Triển Dực nở nụ cười dịu dàng."Đình Tinh Diễm tuổi còn rất trẻ, rất có sức sống,chi hơi nông nổi, bộp chộp một chút."

"Cho nên, trước hết nó phải có ít nhất mười bạn trai, mới có thể trưởng thành được." (Won : ối trời, phải có 10 “thằng ghê” mới trưởng thành, lý lẽ gì đây hả trời)

Hấn vô cùng kiên định."Cô ấy cần một người bạn trai như em. Hai người cân tài cân sức, ắt sẽ rất xứng đôi." (Won : Dực ca coi Diễm tỷ giống như đối thủ trên võ đài vậy, cân tài cân sức ha ha ha)

"Vậy sao?"

"Chỉ cần cô ấy dịu dàng một chút, chín chắn một chút, không cần luôn lỗ mãng liều lĩnh, chính là một cô gái tài sắc vẹn toàn."

Đình lão cha lộ ra vẻ mặt đáng thương. "Đây không phải là ở nói đầm rồng hang hổ sao?"

"Không phải đầm rồng hang hổ, chỉ cần thầy tin tưởng em là tốt rồi."

Nhìn hần tuyên bố chắc chắn như vậy, Đình lão cha hiểu, đây nhất định là một cuộc cách mạng “ Thuần phục hổ dữ”(ha ha, Diễm tỷ là sư tử Hà Đông)

Trên đời này có người cha nào nghe con gái mình bị “ thuần phục” lại không đau lòng? Nhưng vừa nghĩ nó sẽ chẳng cạc, trưởng thành, tên đàn ông thành đạt kia dạy dỗ để nó trở thành vợ hiền đảm đang thì ông lại phản chấn lên hần

Lão nuốt nước miếng ực một cái. "Vậy tất cả trông chờ vào cậu."

Vệ Triển Dực vẫn còn giữ vẻ mặt cười như không cười. Giải quyết!

"Tiểu thư, tiểu thư, cô không có hẹn trước, không thể xông vào!"

Tập đoàn Dực Hải, ở tầng cao nhất, Hoàng thư ký đuổi theo Đình Tinh Diễm, ngăn cản cô không cho vào phòng.

Đình Tinh Diễm không quan tâm đến cô thư ký. Cô sắp phát điên rồi! Sắp bị tức điên rồi!

"Tiểu thư, Tổng giám đốc đang ở hội nghị mở thiết bị nghe nhìn, cô không thể xông vào!"

Cô mở cửa, giận đùng đùng bước vào tà ác đại bản doanh. "Vệ Triển Dực, anh ——"

Nhìn hần đứng lên một chút cũng không kinh ngạc, giống như đã sớm đoán biết cô sẽ tìm đến hần "hàn thuyên một chút".

Chăm chú hướng về phía màn hình nói chuyện, một tay hần so với "kẻ tùy tiện " thù thế.

Cô vọt tới trước mặt hần, hai tay vỗ mạnh lên bàn.

Hần tiện tay ghi nhớ lời ghi chép. “Tôi có cuộc họp khẩn cấp!”

Không biết vì sao a, thấy chữ viết rồng bay phượng múa này, khiến cho cô nhớ đến cảnh tình nóng bỏng hai đêm trong bệnh viện cùng với hần

Khi đó, cô cô ý nói vừa vội vừa nhanh, nhưng hần sao một câu oán hận cũng không có.

Theo nhận định của một báo báo kinh tế, hần một canh giờ có thể kiếm được ít nhất mấy trăm vạn đút vào túi, mà người đàn ông này bỏ ra 48 tiếng đồng hồ trấn áp cô ở bệnh viện, hoàn toàn không để ý tới tài vụ tăng giảm, cô dường như không nên quấy rầy hần đi họp. Không phải sao?

Lại nghĩ đến hần giúp cô ghi chép, vốn cho là hần chỉ là tiện tay mà thôi, không nghĩ tới mỗi một câu, từng cái chữ, dấu chấm than, dấu phẩy cũng nhớ kỹ, tỉ mỉ vô cùng ghi chép giúp cô. Không biết tại sao, nghĩ tới đây, cô cảm thấy xúc động.

Cô thu hồi hai tay lại, hậm hực đi đến ghế sa lon, đặt mông nặng nề ngồi xuống.

Vệ Triển Dực nháy mắt với Hoàng thư ký ra hiệu cho cô đi ra ngoài. Không bao lâu, Hoàng thư ký bung ly trà sữa bá tước tới cho cô, thuận tiện đem theo một đồng sách báo tạp chí. (Won : chắc là trà sữa trân châu đó hihi)

Hần vẫn mở thiết bị nghe nhìn hội nghị, cùng tiến hành hiệp thương với công ty Hong Kong.

Đến trưa, Hoàng thư ký đưa hộp cơm khẩu vị Nhật, mùi thơm của tôm chiên và sushi xông đến khiến bụng cô kêu ột ột , cô vừa liếc trộm Vệ Triển Dực, chương trình hội nghị dường như rất dài, trong lòng có chút khoái cảm trả thù nho nhỏ.

Đến hai giờ rưỡi chiều, cô cảm nhận được không thể chờ đợi được nữa rồi. Cô bắt đầu ờ nghĩ, nếu như ngày ngày đều như vậy, người đàn ông kia nhất định sẽ bị đau bao tử, không bao lâu, hần sẽ đau bụng không chịu nổi.

Dĩ nhiên, ngoài cửa có thư ký xinh đẹp, nhất định khi hần nhượng mảy,tận tâm săn sóc đưa thuốc giảm đau, nhưng là sẽ không bao lâu, hần sẽ loét dạ dày, dạ dày ra máu, sau đó.

Cô vỗ vỗ bụng, cảm thấy có một chút áy náy, khoái cảm giống như bọt xà phòng, từng viên một dâng lên, từng viên một tan biến, cô bắt đầu có một chút lo lắng.

Lo lắng cái gì? Dạ dày hần liên quan gì tới cô? Cô tại sao phải đứng ngồi không yên?

Nhưng sự thật , cô phải đè nén kích động thay hần tắt máy tính.

Cô đi tới ngoài cửa. "Cái tên kia luôn luôn đều là như vậy sao?" Cô chỉ chỉ vào bên trong cửa.

Hoàng thư ký kinh ngạc ngẩng đầu lên . "Cái gì?"

"Tôi hỏi, cái tên kia đều là làm việc, ngay cả cơm cũng không ăn, trà cũng không uống sao?"

"Tổng giám đốc chúng tôi thật sự rất bận." Hoàng thư ký nói thêm "Hơn nữa, ngài sẽ ăn trưa trễ hơn mọi ngày, bởi vì hôm nay còn có một vị khách không mời mà đến, nhiều loạn lịch trình của ngài." (Won : đá đều đấy ạ)

Đinh Tinh Diễm nghe ra trong giọng nói của cô ta có sự chán ghét cùng với tức giận, nhưng cô không thêm đề ý

"Đi lấy thêm một phần cơm."

Hoàng thư ký hít thở sâu hai cái. Nếu như không phải là tổng giám đốc nháy mắt, muốn cô không phải chậm trễ, cô đã sớm đem cái cô gái đáng ghét kia đuổi thẳng cổ!

Không hiểu nổi tại sao một Thiên Thiên diễm đậm đáng yêu ở phòng khách, đợi tổng giám đốc thật lâu, thế nhưng hắn lại không chút cử động, ngay cả chính cô, cũng muốn cẩn thận che dấu sự ái mộ, làm tốt công việc chính mình, mới có thể ở bên cạnh hắn chờ đợi hắn, vậy mà hắn không thêm đôi hoài, lại đi chiều cổ cô gái thô lỗ, một chút dịu dàng cũng không có này.

"Cô không có quyền ra lệnh cho tôi." Cô khinh khỉnh trả lời, nghe lời cô ta Hoàng thư ký này chính là tiểu cầu. (con chó á)

"Thật sao?" Đinh Tinh Diễm đồng ý nói "Nhưng cô tốt nhất nên lo lắng cho sức khỏe của hắn, không phải sao? Nếu như hắn không may mắn, chết bởi loét dạ dày, xuất huyết báo tử, viêm đường ruột, cô sẽ thất nghiệp, không phải sao?"

Hoàng thư ký ngồi trên ghế, hai mắt đăm đăm nhìn Đinh Tinh Diễm, không biết là nên nhảy dựng lên, mắng xối xả " Cô dám rửa tổng giám đốc chết sớm" , nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời cô.

Đinh Tinh Diễm khoát khoát tay, dù sao cũng không nên đắc tội với người khác như vậy hình như là không được tốt lắm hìhì

Nói xong, cô xoay người tiến vào trong phòng làm việc. Không bao lâu, Hoàng thư ký đưa vào một phần cơm Nhật còn nóng hổi.

"Cám ơn." Đinh Tinh Diễm nhảy tới đón lấy.

Hoàng thư ký kinh ngạc nhìn cô một cái, giống như không thể nào tưởng tượng được hai từ “ cảm ơn “ tuôn ra từ trong miệng cô , sững sờ một hồi lâu, mới đi ra ngoài.

Đinh Tinh Diễm mở hộp cơm ra, đẩy tới trước mặt hắn, hắn khoát khoát tay, cô bóc miếng tôm chiên, trực tiếp nhét vào miệng hắn.

Hắn chẹn họng hạ xuống, Đinh Tinh Diễm định đẩy hắn ra, hướng về phía camera nói:

"Hôm nay hội nghị đến đây là kết thúc, lần sau không được mở những hội nghị không nhân tính kiểu này, nếu không đề nghị mọi người tố cáo giám đốc ngược đãi nhân viên." Tay cô duỗi một cái, quả quyết mà đem nút nguồn tắt.

"Đinh Tinh Diễm." Hắn nuốt con tôm chiên xuống, đôi mắt nguy hiểm nheo lại. "Hội nghị rất quan trọng."

"Nhưng tôi đang đợi anh."

"Em không thể tùy tiện tắt máy vì tính của tôi, cắt đứt hội nghị."

Biểu tình trên mặt hắn đã làm không ít những đối thủ trên thương trường phải e sợ, nhưng lại không hù dọa được cô

"Thật tốt quá, anh cũng không thể can thiệp công tác của tôi, tùy tiện yêu cầu cấp trên giao những công việc mà tôi không thích."

Mắt hắn híp lại. "Hai người không thể nói nhập làm một."

"Dĩ nhiên có thể đánh đồng." Cô cầm một miếng sushi cá hồi, nhét vào miệng của hắn. "Đều là vấn đề công việc."

"Tôi đang bảo vệ an toàn cho em, phụ nữ không nên chui đầu vào những việc nguy hiểm."

"Tôi cũng đang bảo vệ sức khỏe cho anh, đàn ông không cần luôn vì kiếm nhiều tiền, làm hỏng thân thể của mình."

"Em thật rất ưa thích gây phiền toái."

"Anh cũng thật rất ưa thích trêu chọc cái người phiền toái như tôi." Cô cố ý ngọt ngào nói.

Hắn híp mắt, trừng mắt nhìn cô một hồi lâu. "Em ở đây ba hoa."

" Anh ở đây đuổi lý."

"Em rất muốn làm một chút chuyện nguy hiểm, phải hay không?"

"Nếu như phỏng vấn tin tức là chuyện nguy hiểm, đúng, tôi rất thích." Cô ngọt ngào khẳng định.

"Tôi sẽ cho em thấy một việc làm nguy hiểm là như thế nào."

Hắn cầm hộp com lên, cầm cánh tay cô kéo đi ra ngoài.

Thấy Xứ thư ký, hắn bỏ lại một câu: "Tôi hôm nay không trở về phòng làm việc."

"Này, anh mang tôi đi đâu?" Bị hắn kèm hai bên, cô cảm thấy thể lực giữa nam và nữ thực sự rất khác biệt, cô căn bản thoát không nổi hắn.

Hắn không trả lời.

"Này, com anh còn chưa có ăn xong!" Lời vừa ra khỏi miệng, cô hận không thể cắn roi đầu lưỡi của mình.

Sao cô lại làm như vậy? Giống như cô đang rất quan tâm hắn!

Hắn mang cô đi vào thang máy, nhấn nút, đem hộp com ấn vào cánh tay kia của cô.

"Với kỹ xảo cao siêu, em nhất định có thể đem toàn bộ thức ăn này nhét vào trong miệng của tôi trước khi chúng ta tới nơi cần tới."

"Nơi quái quỷ đó là nơi nào?"

Trải qua 40 phút chạy xe, Vệ Triển Dực lái chiếc Rolls-Royce bong loáng vào một biệt thự bỏ hoang.

Nơi này sân nhà đã hoang phế, cỏ dại mọc thành bụi, cây cối không hề được chăm sóc, cành lá sum xuê. Nhưng dù vậy, vẫn thấy được, nơi này đã từng là một biệt thự vô cùng hào hoa sang trọng.

"Anh dẫn tôi tới đây làm cái gì?" Cô có một chút sợ.

Mặc dù đã hơn bốn giờ chiều nhưng vẫn còn nắng chói chang, thế nhưng khi gió thổi qua ngọn cây, nghe xào xạc, giống như là ai ở trong bóng tối nức nở nghẹn ngào, làm cô cảm thấy hơi lạnh lạnh xương gáy.

Hắn nở nụ cười tà ác. "Hiện tại mới bắt đầu lo lắng cho trình tiết của em rồi sao?" (Won : trình độ dọa người của Dực ca rất chỉ là pò rồ)

"Anh dám làm loạn, tôi sẽ làm thật anh." Cô tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Hắn lơ đãng. "Cùng tôi đi vào."

Hắn lấy ra một cái chìa khóa, cắm vào ổ khóa đã rỉ sét, mấy tiếng rẹt rẹt vang lên, rồi cuộc mở ra cửa chính.

Bật đèn lên, tiến vào biệt thự, ngay trước mắt là phòng khách thật lớn. Hắn mở cửa sổ ra, làm giảm bớt phần nào không khí trầm muộn nơi này.

Cô vừa đi vừa nhìn, trong lòng có chút khản trương. Thật cũng không là lo lắng hắn sẽ đối với cô như thế nào. Nếu như hắn nghĩ, một đường lái tới trên đường, không biết trải qua bao nhiêu Motel. Mặc dù cô không có kinh nghiệm, nhưng là biết này đương sự, nam nhân thích thú thứ nhất là không chịu được. ? (cái này ta pó tay nè, để nguyên convert luôn)

"Tôi đưa em tới đây là để cho em mở mang tầm mắt."

"Này, nơi này có cái gì tốt mà nhìn?" Cô cãi lại, nhưng hắn đã biến đi đâu mất.

Đích xác là không có gì đẹp mắt, trong nhà này mọi thứ đồ nát còn có thể hiểu được, trừ giấy dán tường vẫn còn giữ được màu sắc ban đầu, còn lại chỉ là những dấu vết cũ của các loại thiết bị nội thất đắt tiền. Ngay cả đèn trang trí trên trần nhà cũng có dấu hiệu cũ kỹ.

Vệ Triển Dực đi ra, cầm hai bộ bao tay vải bông thô, cùng với hai cây búa lớn.

Hắn cho cô một cái búa và một đôi bao tay, còn mình thuần thục đeo bao tay vào.

"Làm gì?" Cho dù muốn quyết đấu, cũng phải dùng dao hoặc súng chứ? Dùng búa. Có phải quá tàn nhẫn không?

Cô đang muốn kháng nghị, Vệ Triển Dực liền nói: "Làm theo tôi là được."

Hắn cầm cái búa, dùng hết sức đập một cái thật mạnh vào bức tường của một căn phòng khá cũ.

Cô bị hắn là cho sợ hết hồn. "Đây là đang làm cái gì? Anh không cảm thấy quá bạo lực sao?"

Hắn giơ cây búa lên, vừa ra sức đập vừa nói. "Đập nát căn phòng này."

"Tại sao?"

"Căn phòng này trước kia là của Công ty bất động sản Vương Kim Mạnh, trước khi ông ta chiếm đoạt, nơi này là nhà tôi."

"Cái gì?"

"Sau khi Vương Kim Mạnh tuyên bố phá sản, biệt thự này lại lần nữa trở thành của tôi đây."

Hắn ra hiệu có ý bảo cô phải làm theo. Ít khi nghe hắn nhắc tới tên người này, cô không dám bỏ rơi bất kỳ cơ hội nào để hiểu rõ hắn, vội vàng mang cái bao tay vào, hướng vách tường nện một phát. "Nếu đã từng là nhà của anh, tại sao lại muốn đập nó?"

"Vi thù hận."

"Anh không phải là đã sớm hoàn thành việc báo thù rồi sao?" Theo cô biết, năm đó ba người kia hãm hại phụ thân hắn, đã Thân Bại Danh Liệt, bị giam vào tù rồi. Nếu như hắn muốn báo thù, đã sớm thành công, không phải sao?

"Ngôi nhà này cuối cùng như cái đinh trong mắt." Hắn xoay người. "Mười bốn năm trước, cha tôi vì bị cảnh sát ra lệnh bắt giam, bệnh tim đột phát, đột ngột qua đời."

Không trách được không khí ngôi nhà này có chút u ám! Đinh Tinh Diễm sờ sờ cánh tay. "Này, anh không phải muốn làm tôi sợ. đây chứ"

Hắn lại vung cây búa lên đập mạnh vào tường. "Không phải hù dọa em. Động thủ đi!"

"Tại sao lại bắt tôi đập nhà này?" Đinh Tinh Diễm khổ mà không nói được. "Anh không phải là có anem trai, em gái sao? Nếu như muốn chấm dứt thù hận, tìm bọn họ đến đập cùng với anh, chẳng được sao?"

"Ý của em là, muốn bỏ qua cơ hội phòng vệ tôi?"

Cô nhìn hắn trừng trừng, không dám tin tưởng mình nghe được cái gì.

Ý vị này. Hắn muốn đem tin tức bí mật của gia đình tiết lộ cho cô? Cô làm cái gì, để cho hắn quyết tâm đối với cô thổ lộ tâm tình? Vì tận tình đút sushi cho hắn sao? Hay là vì cô dám cả gan tát máy tính hắn khi hắn có cuộc hội nghị online quan trọng?

Đinh Tinh Diễm đoán rằng hắn là thấy được khả năng cùng với tâm nguyện nhiều năm của cô, nên trước hết dụ hoặc cô, muốn cô cùng hắn đập tan ngôi nhà này (Won: cái này ta chém nè)

Ánh mắt cô sang hắn lên, dùng sức lắc đầu, giơ búa lên, ra sức đập.

"Không, tôi dĩ nhiên sẽ không buông tha." Thêm một phát nữa, trên tường càng ngày càng nhiều lỗ. "Nói nhanh một chút đi! Tôi không kịp rửa tai lắng nghe."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Mười bốn năm trước. Không, có lẽ là trước đó, những người này đang có tham vọng chiếm đoạt gia sản Vệ gia."

"Họ là Vương Kim Mạnh, Lâm Kiến Đức, Cao Phong Vinh?" Cô nhận ba cái tên mà giới truyền thông không ngừng nhắc đi nhắc lại vào nửa năm trước khi tin tức được truyền ra.

"Không sai. Bọn họ là học đệ phụ thân tôi (Won: đàn em học cùng trường), thông minh lại giáo hoạt, tất cả đều xuất thân nghèo khổ. Sau mấy năm lăn lộn trên thương trường đã kiếm được không ít, vị thế cũng thay đổi, được ngồi vào vị trí giám đốc, theo lý thuyết nên mang lòng thỏa mãn. Cha tôi, không thể không nói, ông không có khiếu kinh doanh. Hoặc là nên nói, có lẽ ông có khiếu, nhưng bản tính ông ngay thẳng, không đủ quý quyết để tồn tại trên thương trường, thật may là ông biết người biết ta nên không có gì đáng lo cả." Hắn châm chọc cười một tiếng. (Won: cái ni ta có chém vì cái convert đọc chẳng hiểu chi cả)

"Ba người kia ban đầu là thân tín của cha tôi, thường xuyên đến nhà tôi, bốn người như anh em một nhà."

Cô rung mình một cái. Thân như người nhà, còn phản bội?

"Vậy tại sao."

"Quá dễ hiểu. Người thông minh thường tự phụ." :clap:

"Có ý tứ gì?"

"Bọn họ cho là, cha tôi so với bọn họ rõ ràng không bản lĩnh kinh doanh, tại sao lại ở vị thế cao như vậy? Trong khi những nhân vật lợi hại như họ, cả đời chỉ có thể ở vị trí Tiểu Lão Bản. Trừ khi mới biết họ dùng phương thức gì để đầu?"

Cô tức giận mà bắt đầu trách móc: "Những thứ kia, không phải chỉ do một mình cha anh tạo ra, phải kể đến công lao của các trưởng bối không phải sao?" (Won : Vệ lão gia là giàu trong trướng nước) Cô biết Vệ gia cũng không phải là một gia đình bình dân tầm thường, ngay từ mấy trăm năm trước, cũng đã là vọng tộc nơi cố hương, sau khi chuyển tới Đài Loan, tiếp tục thâm canh, dĩ nhiên sẽ trở thành bệ thế hơn rất nhiều.

"Không, bọn họ không cho là như vậy."

"Làm sao anh biết?"

Hắn lộ ra nụ cười tiếp tục nói: "Cha tôi có một ưu điểm, cũng là vết thương trí mệnh. Ông ấy mặc dù không có khả năng gì nổi bật, nhưng có con mắt nhìn người rất tốt. Chỉ tiếc, trời cao chỉ cho ông ấy khả năng nhìn người không trọn vẹn, chỉ nhìn thấy tài năng của người khác mà không nhìn thấu được người ta cất giấu lòng muông dạ thú.

Ba người kia lúc ấy đưa ra nhiều dự án rất lớn thuyết phục cha tôi đầu tư, cùng đề cử họ phụ trách quản lý, ông ấy chỉ ra một số lượng tiền rất lớn, tin tưởng bọn họ vô điều kiện, mọi chuyện do bọn họ chủ đạo. Kết quả bọn họ tiền là cầm, dự án một cái cũng không làm, cho tới lúc cha tôi phát hiện được, Vệ gia lấy thừa bù thiếu, tiền đã sớm chui vào túi của bọn họ, bọn họ thậm chí còn dùng thủ đoạn xảo phỉ pháp pháp, chiếm đoạt luôn cả Vệ Thị

Có một buổi tối, cha tôi đưa tôi theo, đi xem dự án chung cư cao cấp mà theo bọn họ nói là hoàn thành chuẩn bị bàn giao. Khi vào đến đó, cô hoảng mớ um tùm, trời mưa rào rào, ở đâu ra khu chung cư cao cấp? Tôi không biết cha tôi đứng trong mưa kinh ngạc như thế nào, chỉ thấy sắc mặt ông ấy đỏ lên, nói không ra nửa câu, ông ấy đưa tôi về nhà ngày sau đó, là ở chỗ này." Hắn chỉ vào cửa bằng đá cẩm thạch to lớn phía trước.

"Ông ấy toàn thân ướt đẫm, một lúc sau, cảnh sát đồng loạt xông lên, lấy lệnh bắt người khẩn cấp ra đọc, họ muốn bắt ông ấy. Mẹ và em gái tôi núp ở cửa cầu thang khóc thút thít, cha tôi nhìn ba người bọn họ đứng ở đó, mỉm cười với ông. Cha tôi mới bừng tỉnh hiểu ra, nhất thời tức giận, nhồi máu cơ tim, chết ngay tại chỗ."

Đình Tinh Diễm thờ không ra hơi, "Anh chính mắt thấy. . . . Ông ấy tử vong?"

"Ừ."

Ông trời! Đây nhất định là một đòn trí mạng đánh thẳng vào hắn, cô không biết hình dạng lúc đó của hắn như thế nào. Nhưng mười bốn năm trước, cô cùng cha đi tìm hắn thì hắn có gương mặt thư sinh, vóc dáng cường tráng, ánh mắt lại sâu chìm như biển, giống như chất chứa rất nhiều nỗi niềm, không có ai có thể nhìn thấu được. (Won: khi đó Diễm ty mới 9 tuổi mà đã mê zai vậy rồi, hihi đúng là sắc nữ)

Cô nhìn hắn, con mắt hắn tối đen, sâu thẳm giống hệt như mười bốn năm trước

"Đêm đó chúng tôi bị đuổi ra khỏi nơi này, một tuần lễ sau, Vương Kim Mạnh ở chỗ này thiết yến, tổ chức tiệc mừng linh đình, ăn mừng bọn họ “chìm biển thành phượng hoàng”."

"Cái gì? " Đình Tinh Diễm giờ cái búa lên, nặng nề đập vào bức tường.

Những người đó quá ghê tởm! Nơi này từng là Thiên đường hạnh phúc của Vệ gia, bọn họ đã cướp đi tất cả, vẫn còn ở nơi này cười vui, nâng chén ăn mừng! ? Vương Kim Mạnh mỗi ngày đều đập lên cửa trước, lại không hề cảm thấy chút áy náy nào sao ?

"Khi cha tôi đột tử thì bọn họ có nói với tôi một câu."

"Cái gì?" Còn có càng quá phận hay sao? Đình Tinh Diễm nghiêng răng.

" Chớ oán hận! Kẻ ngốc thì không có được Kim Sơn quyền lợi —— tao nói là cha của mày đó. '" (Won : chắc là kẻ ngốc thì không được sống giàu sang được)

Đình Tinh Diễm liền nổi trận lôi đình."Anh có mắng lại hắn ta không? Có hay không cùng hắn tranh đấu?" Lửa giận của cô toát ra, búa sắt trên tay nặng nề đập một cái lên tường, không rút ra được.

"Um hừm!"

Cô che chỗ va chạm trên vai, một hồi đau nhói lan tràn ra.

Hắn để búa sắt xuống, đi tới phía sau cô."Sao vậy?"

"Hình như dùng búa quá sức, căng cơ rồi."

Hắn lắc đầu một cái."Em cố gắng nhìn nhin một chút." Hắn giúp cô xoa xoa cánh tay.

Hắn dùng lực vừa phải xoa bóp, giảm bớt sự đau đớn cho cô. "Em trước hết ngồi vào bên kia nghỉ ngơi đi."

Cô che chỗ đau, ngồi xuống đất, liều chết hỏi tới: "Anh còn chưa nói cho tôi biết, anh có hay không tại chỗ cho bọn hắn biết thế nào là lễ độ?"

Hắn gọn gàng vung cây búa lên, cả mặt tường cơ hồ bị hắn đục thủng.

"Ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết, anh cứ như vậy trơ mắt nhìn bọn họ muốn làm gì thì làm, cũng không thốt ra một tiếng nha."

Lại một cú đập mạnh, gạch rơi tung toé .

"Trên thực tế, tôi" Mặt hắn không chút thay đổi.

"Cái gì! ?" Cô tuôn ra một tràng thật dài." Anh giống như tình trùng lên não, sẽ khiến cho bọn họ hả hê, anh có biết hay không, thời điểm đó bọn họ chắc chắn đang cười nhạo ác ý người nhà họ Vệ là."

"Tôi biết chứ." Chắc chắn sẽ có những tờ báo lá cải nghe theo lời bọn họ mà chê cười Vệ gia.

"Vậy anh" Đinh Tinh Diễm thấy bộ dáng hỏi hột của hắn, quả thật nổi đóa.

"Quân tử báo thù, bao nhiêu năm đều không muộn."

"Vậy sao? Bao nhiêu năm vừa rồi anh không cảm thấy khô sở sao, trong lòng rất không cam tâm không phải sao?"

"Nếu như tôi khắp nơi buông lời, chỉ biết sẽ bị coi như là chó nhà có tang gào khóc. Nếu như những thứ kia không cam lòng một điểm một giọt chảy phát tiết ra ngoài, tôi liền không thể nào Nhất Cổ Tác Khí, đưa bọn họ ban đảo." Hắn ngẩng đầu nhìn vào trong nhà (Won: cái này hok hiểu, để nguyên convert luôn.)

"Nếu như tôi thiếu kiên nhẫn, em cũng không thể theo tôi dùng búa đập nát chỗ này, nơi mà Vương Kim Mạnh đã từng làm mưa làm gió, chà đạp lòng tự tôn của người nhà tôi."

"Nhưng là." Cô đang ngồi tựa vào tường, nhất thời cây mạnh chống tay đứng lên, đau đến thấu xương.

Hắn đột nhiên hỏi: "Vai của em đau phải không?"

"Nhìn cũng biết , đau chết đi được!" Cô lườm hắn một cái.

"Nếu như tôi giống như em vừa rồi, ham vui nhất thời, cuối cùng người bị thương sẽ chỉ là bản thân mình."

Cô nheo mắt."Anh ở đây dạy dỗ tôi?"

"Tôi đang khuyên em bớt phóng túng,bộc lộ tài năng một chút, dùng đầu hơn là dùng sức"

"Anh nói tôi bộc lộ tài năng? Tôi có sao?" Cô càng hỏi càng không phục, đôi mắt dường như có lửa.

"Không có mới là lạ. Em tựa như một quả pháo nhỏ mắt không chế, trái trùng phải đụng. Nhiệt tình có đầy bụng, nhưng không biết sử dụng đúng nơi đúng chỗ." Bất đắc dĩ, hắn dầm vào chỗ đau của cô."Không, nói như vậy còn quá khách khí, em giống như một người chỉ biết dùng sức mà không biết dùng mưu."

Cô nhảy dựng lên, xông tới chỗ hắn.

Trên thực tế, từ nhỏ đến lớn, bởi vì cô cả gan làm loạn, làm ra chuyện tốt không tính là ít, nhưng chuyện họa có thể nói là rất nhiều, nhưng cô luôn một mực kiên trì cho mình là đúng.

"Chúng ta không phải đang nói chuyện nhà anh sao? Sao giờ lại chuyển qua quở trách tôi? Chẳng lẽ tôi cũng là kẻ thù của anh sao?" Cô xông đến quá gần, nhìn hắn với đôi mắt hình viên đạn.

Cô quá kích động, hoàn toàn không nghĩ tới, cô trực tiếp “giao trứng cho ác”

Hắn bỏ búa sắt xuống, nắm cằm của cô, đã man ấn xuống một cái hôn. :snog:

Nhiệt độ của hắn so với bình thường đã cao, sau khi lao lực đập phá bức tường kia khiến cho hắn toàn thân đổ mồ hôi, bình thường quần áo trắng thớm, đẹp trai không chịu nổi. Nhưng tình huống này lại làm cho những ý nghĩ mập mờ khó hiểu trong đập cô bắt đầu thức tỉnh.

Nụ hôn kết thúc."Tôi quờ trách em, là bởi vì tôi muốn em."

Cô dùng sức đẩy hắn ra, lao đảo, lui về phía sau mấy bước.

"Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi."

"Chuyện như vậy, không phải một mình anh muốn là được."

Hắn mỉm cười, không đem phản kháng của cô để vào mắt. "Trước tiên, tôi muốn em biết được điều đó."

Cô hoảng sợ nhìn hắn chằm chằm. "Anh. . . ."

"Em quá quật cường."

"Sau đó thì sao? Mặc mớ gì tới anh?"

"Em cần được dạy dỗ." Hắn bỏ sung một câu, mỉm cười. "Tôi sẽ phụ trách."

Cô tức giận không thốt nên lời, người đàn ông này luôn có bản lĩnh khiến cô hận không thể dùng ánh mắt giết chết hắn.

Muốn dạy dỗ cô? Hắn nghĩ mình là ai, không bằng về ngủ sớm một chút đi!

Tôi muốn em, nhưng trước tiên, tôi muốn em biết được sự thật này.

Một đôi tay ngọc dùng sức đập mạnh lên bàn gỗ, vô cùng bạo lực, bởi vì không chịu nổi giày xéo, phát ra tiếng kêu cứu thê thảm.

"Đinh Tinh Diễm, cô ở đây làm cái gì?" Tổng Biên rút mắt kiếng ra, vô lực nhìn cô.

"Không có." Trên trán của cô giống như có khắc bốn chữ rất lớn "Tôi đang bức mình"

Cô ngẩng nhìn bốn phía, cả tổ phòng vẫn đều đi ra ngoài lấy tin, chỉ có cô cả buổi sáng sưu tầm hết ngọc nữ đến minh tinh, rồi nộp cho biên tập. Công việc nhàm chán lặp đi lặp lại.

ABC Tam Yêu nữ vốn là phóng viên chuyên chạy tin tức văn hoá giải trí, giờ lại phụ trách mảng kinh tế xã hội. Đáng ghét! Đây vốn là chuyên môn của cô! Tiếp tục như vậy nữa, cô dứt khoát chuyển gì đều không quan tâm, lên cơ quan chỉ uống nước trà đọc báo cho biết tay.

Đầu hướng trên bàn nặng nề gõ ba cái, cô cảm thấy mình bây giờ uất ức cực kỳ, cô không muốn viết loại tin tức đó. Mở tấm giấy ra, cô muốn đem chuyện Vệ Triển Dực nói lúc trước, nhất nhất viết ra, trong lòng không khỏi phiền não.

Người trong cuộc không bị ảnh hưởng gì, còn cô lại vô duyên vô cớ gặp đại nạn (Won : Diễm tỷ cứ làm quá)

Kỳ quái! Đây không phải là tâm nguyện từ nhỏ của cô sao? Đây không phải là mộng đẹp sắp trở thành sự thật sao, sao ngược lại rút tay về, sao lại không dám bước về phía trước?

"Thế nào? Chỉ một bài viết về người nổi tiếng, cô không phải viết không ra được chứ?"

Mới bắt đầu trăm năm khó được một lần ăn năn hối hận, ABC Tam Yêu nữ cư nhiên trở lại.

"Bản thảo sưu tầm, văn bản giới thiệu đều có, cô thêm mắm thêm muối tùy tiện viết một chút đi!"

"Dù sao bài viết loại này chỉ có người hâm mộ mới quan tâm đọc. Cô tùy tiện viết thiên viết văn, khen ngợi thần tượng của bọn họ, hình nhiều nhiều một chút, bọn họ sẽ hưng phấn đến phát điên." Ally rất có kinh nghiệm chỉ điểm.

Hồi tưởng lại "thời kỳ vàng son" "lúc trước, Tam Yêu nữ ABC không khỏi cảm thán, "Làm mảng giải trí này là không còn gì sung sướng hơn"

Đinh Tinh Diễm tức giận là ầm lên: "Liên quan gì tới mấy người? Mấy người không có việc gì để làm sao?"

"Có! Vẫn còn rất nhiều!" Giọng điệu tràn đầy kiêu ngạo cùng đùa cợt. "Chúng tôi phải đi lấy tin tức công ty hợp mua án, loại đại tin tức, công việc mới có ý nghĩa làm sao!"

"Chúng tôi cũng không giống như người khác, luôn mồm mình là người phụ nữ mạnh mẽ, lại luan lạc đi viết những bài báo gì đó."

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại trên bàn Tổng Biên vang lên. Đó là chiếc điện thoại tuyến báo chuyên dụng, mỗi khi tiếng chuông này vang lên, liền có đại sự xảy ra!

". Được, được, tốt, tôi lập tức phái người đi phỏng vấn." Tổng Biên cúp điện thoại, nặng nề nói: "Vụ Công ty xây dựng Thuận Phong lừa đảo, mở họp báo lúc bốn giờ"

Xây dựng Thuận Phong? Lừa đảo? Đây không phải là tin tức cô theo đuổi lúc trước sao? Đinh Tinh Diễm lập tức nhảy dựng lên.

"Al-ly, Bet-ty, Cathy, ba người." Tổng Biên hạ lệnh.

Đinh Tinh Diễm nhanh hơn một bước. "Nghỉ ngơi, tôi đi là tốt rồi!"

Nói xong, nàng cầm túi xách, lao thật nhanh xuống lầu.

Tiếng chuông phòng Tổng Biên "Siêu cấp nhật báo" vang lên.

"Xin lỗi, tôi có điện thoại."

"Vệ tiên sinh, rất xin lỗi quấy rầy ngài."

"Chuyện gì?"

"Là chuyện Đinh Tinh. Đinh tiểu thư vừa mới chạy ra ngoài lấy tin tức." Tổng Biên "Toà soạn Gió Lốc" cực kỳ tức giận nói. "Cô ấy chạy trốn quá nhanh, tôi căn bản không ngăn cản kịp."

"Tin tức gì?"

"Công ty xây dựng Thuận Phong lừa đảo, nghe nói hiện trường còn có xung đột giữa các bên với nhau."

Vệ Triển Dực thờ dài thật sâu. "Để cho cô ấy đi, tôi sẽ tới xử lý sau."

Hắn tắt điện thoại di động, trở lại ghế sa lon, tự nhiên ngồi xuống.

"Cách viết văn của Đinh ký giả tôi đã xem qua, cũng chú ý đến khả năng của cô ấy. " Đường tổng biên đề tài liệu xuống, ý vị sâu xa nói nói.

Vệ Triển Dực mỉm cười. "Cứ nói đừng ngại."

"Ta muốn nhấn mạnh là cô ấy có tài, chỉ cần cô ấy trải qua nhiều tôi luyện hơn. Từ những bài báo cô ấy viết, có thể nhìn ra được cô ấy bóc đồng mười phần, điều này khiến cô ấy lấy được nhiều tin tức hơn so với người khác, phân tích cũng rất tốt, chỉ tiếc ở giới truyền thông, với tính cách này thực không thể thành công được. Người trẻ tuổi thường không tránh khỏi tình huống đó,ngòi bút sắc bén nhưng mang tính cực đoan, luôn nghĩ mình là nhất, người như vậy, sẽ không thể tồn tại lâu dài trong giới ký giả tin tức."

"Nhưng thật sự cô ấy có tài?"

"Không cần hoài nghi."

Vệ Triển Dực nhấp một hớp trà nóng, dù bận vẫn ung dung mở miệng: "Theo tôi được biết, "Siêu cấp nhật báo" luôn có học bổng đào tạo nhân tài du học nước ngoài."

"Hàng năm chúng tôi sẽ có mấy chỉ tiêu, để cho họ đến nước ngoài bồi dưỡng kiến thức." Đường tổng biên bừng tỉnh hiểu ra. "Ngài hi vọng tôi cân nhắc đề ý đến cô ấy?"

"Không sai, tôi hi vọng cô ấy nằm trong danh sách được chọn."

"Đây coi như là nói giúp sao?" Đường tổng biên nở nụ cười. "Nghe nói Vệ tổng giám đốc chưa bao giờ làm chuyện này."

"Mọi việc đều có lần đầu tiên." Hắn cũng mỉm cười. "Nếu như cô ấy là Khả Tạo Chi Tài, bỏ qua thật quá đáng tiếc, nhưng nếu như cô ấy kém cỏi hơn người khác, cho dù tôi có nói giúp cũng không có tác dụng, không phải sao?"

Đường tổng biên yên lặng nhìn hắn thật lâu.

"Tôi cho là, học bổng này chỉ là danh nghĩa, trúng tuyển như kế hoạch, tiền bạc đều do ngài cung cấp."

"Chúng ta cũng biết, tôi không phải người keo kiệt." Vệ Triển Dực cười. "Tôi chỉ cung cấp thí sinh, về phần bình chọn kết quả, tôi không muốn khống chế, tin tưởng toà soạn cũng không tình nguyện tốn tiền nuôi một con sâu gạo, không phải sao?"

Đường tổng biên cười ý vị thâm trường cười. "Siêu cấp nhật báo tuyển chọn những người ưu tú từ bên ngài, có rất nhiều người xuất sắc, ngài làm như vậy, chứng tỏ ngài đối với cô ấy rất có lòng tin?"

"Là cô ấy rất có lòng tin đối với chính mình." Giọng điệu Vệ Triển Dực không giấu được sự tự hào.

"Vị tiểu thư này biết hôm nay tới chơi sao?"

"Không biết, tốt nhất vĩnh viễn sẽ không biết." Hắn lấy ánh mắt khách khí ra hiệu cho Đường tổng biên, tốt nhất không cần nhiều lời.

"Xin hỏi vị tiểu thư này là." Phụ nữ có thể khiến cho Vệ Triển Dực tốn công tốn sức, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

Vệ Triển Dực đứng lên, cài nút áo vest."Anh đã biết, vị trí Vệ phu nhân , trước mắt còn để trống..."

Đường tổng biên sừng sốt một chút."Thì ra là như vậy. Không trách được ngài sẽ cảm ‘ cái đó ’ làm trao đổi."

Hắn khẽ mỉm cười."Tạm biệt."

Hội trường họp báo xây dựng Thuận Phong bị giới truyền thông chen lấn đến nỗi con kiến cũng không chui qua được

"Xin lỗi, nhường cái, nhường cái, tôi là phóng viên." Đinh Tinh Diễm đem thẻ phóng viên giắt trước ngực, chạy thẳng tới hội trường.

Ngoài cửa, người dân chen lấn kháng nghị bị bảo vệ cố gắng ngăn cản, thấy thẻ phóng viên, ý bảo cô cong người xuống, mở ra một cánh cửa , cô khom người chui vào, thiếu chút nữa bị cánh cửa đóng lại đẹp lép như con tép. (Won: 1 số chỗ ta chem. Vì cái convert nhiều từ tối nghĩa quá)

"Hô ——" cô cẩn thận, tránh khỏi đá ngã chân chiếc máy chụp hình, chạy tới chỗ trống ngồi xuống.

Ký giả hội chủ giác* từ cửa hông đi tới, đèn flash lập tức bật mồnhấp nhoáng, cô cũng chạy tới chụp. Không nghĩ tới, ký giả hội bắt đầu không tới một phút, mọi người cái mông cũng không ngồi ầm chỗ,"rầm", cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, đám bảo vệ ngã nhào, dân chúng vọt vào phòng ngay càng nhiều. (*: ta không hiểu là gì luôn, nàang nào giúp ta với)

Chân máy chụp hình dường như bị đẩy ngã, toàn bộ phóng viên cũng ngã theo thành đoàn.

"Vấn đề ‘hải sa nhà’*, khi nào mới giải quyết cho chúng tôi?"

"Phòng ốc cũng sụp,cả nhà chúng tôi già trẻ đều không có chỗ để đi, nguoi vẫn còn ở đây mở cái họp báo chết tiệt này!"

"Lão tử hôm nay không cần phải nói chuyện với nguoi!"

Làn sóng tức giận, hướng mấy nhân vật chính nóng hổi địa sát đi.

Bạo động! Cái tin tức này khẳng định biến thành Đại Nhiệt Môn (tin tức hấp dẫn bậc nhất) , vấn đề ‘hải sa nhà’ một lần nữa trở thành tiêu điểm! Đinh Tinh Diễm không suy nghĩ nhiều, cầm lên máy chụp hình chụp lia chụp lia mấy nhân vật chính đang chạy trốn chết.

Lúc này, càng nhiều người tràn vào.

"Ưm hừm!" Một người đẩy máy chụp hình trên tay cô rơi xuống đất, ống kính nát bấy."Mẹ kiếp!"

Cô nằm trên mặt đất, nhặt ‘hải cốt’ máy chụp hình, trừng mắt nhìn lên. Là phóng viên mới của ‘Siêu cấp nhật báo’ Vu Tinh Vi!

Ghê tởm, đem máy chụp hình của cô vứt trên mặt đất, còn dám đập váy, liều chết chụp hình! ? Bình thường xác định cô gái kia cực kỳ khó chịu rồi, hôm nay vì giành tin tức, cô ta lại dám động thù! ?

Đinh Tinh Diễm cô cũng không phải là dễ chọc! Cô lấy máy chụp hình dự bị trống túi xách ra,dùng sức đứng lên, cùi chỏ "không cần thận" một cước, khiến Vu tinh Vi lập tức ngã nhào ra mặt đất. Cô nhanh chóng chụp tiếp những tấm ảnh còn dang dở.

"Khốn kiếp!" Vu Tinh Vi kéo chân Đinh Tinh Diễm lại khiến cô ngã xuống.

Đinh Tinh Diễm kịp thời chụp lấy máy ảnh sợ nó rơi xuống đất ."Cô đi chết đi! Tại sao dám kéo tôi xuống!"

"Cô cũng giống như tôi thôi, một cước hại tôi ngã nhào."

"Có muốn tôi nhắc lại một lần cho cô nhớ, là cô động thủ trước, làm rơi máy chụp hình của tôi?"

"Đó là tôi không cẩn thận, ai bảo cô không cảm thật chặt!"

"Không cần thận cái rắm!"

Đang lúc hai cô gái đang đặng sát khí, sẵn sàng cho cuộc đấu khẩu không khoan nhượng thì một cái cồng số 8 móc tay hai người vào cùng một chỗ.

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên, mặt ngạc nhiên.

"Có gì, trở về đồn cảnh sát rồi hãy nói!"

Họ nhìn chung quanh một chút, vô cùng an tĩnh, vô cùng bình thản.

A! ? Những phóng viên cùng dân chúng đông đúc kia không biết đã đi nơi nào, chỉ có hai người bọn họ ở lại chỗ này không nhúc nhích

"Em ở đây giờ trò quỳ gì?" Văn Nhu đến đồn cảnh sát bảo lãnh, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Cô vừa đọc tin tức trên báo, sau đó mới nhận được điện thoại của Đinh Tinh Diễm.

"Tốt lắm, ký tên vào đây là có thể đi được rồi!" Cảnh sát cẩn thận chỉ dẫn

Vừa nhận lại đồ dùng tùy thân, đi tới cửa, đi vòng qua lề đường đón tắc xi, liền gặp “Oan Gia Ngõ Hẹp” Vu Tinh Vi

"Nghe nói gần đây cô bị ghê lạnh*." Vu Tinh Vi hiển nhiên tâm tình rất kém cỏi, lên tiếng châm chọc. (Won: cái từ này ta chém nè, bản convert ghi là “tủ lạnh”)

"Mắc mớ gì tới cô?"

"Không có việc gì, chỉ là muốn đến giúp cô làm tan tảng băng lạnh lòng đó thôi, đã đến lúc đem cái “tủ lạnh” đó vứt vào nhà kho được rồi!"

Đinh Tinh Diễm lúc này thật muốn giết người, nếu không phải là Vân Nhu ngăn cản, cô đã sớm làm cho đối phương cảm thụ một chút, chân của cô lớn như thế nào.

"Cô không cần phải đưa ra cái dáng vẻ hả hê tự đắc đó, trở về “siêu cấp nhật báo” cũng không chịu nổi chứ?"

Khuôn mặt Vu Tinh Vi không được tự nhiên nói lại.

"Đây cũng không mắc mớ gì tới cô?"

Bây giờ đang là giờ cao điểm, hầu hết chiếc taxi nào cũng đầy khách, Vân Nhu đứng ở ven đường, cố gắng đón xe, không quan tâm đến hai cô nàng đang khẩu chiến phía sau lưng. Nếu như cô rat ay can thiệp, với tính tình giống như “Mã Cát” của cô, chắc chắn sẽ bị chèn ép và đập sang một bên.

Thấy một chiếc taxi chạy qua trước mặt, cô không thể làm gì khác hơn sử dụng cách của Đinh Tinh Diễm gọi số khẩn của taxi.(chắc là số hotline)

Năm phút sau, xe tới , Đinh Tinh Diễm dương dương hã hê leo lên xe, Vân Nhu lên xe trước, hơi chần chờ hỏi Vu Tinh Vi.

"Xin hỏi. Cô đi đâu?"

Vu Tinh Vi thuận miệng nói một địa chỉ.

"Vừa đúng thuận đường, cô đi cùng chúng tôi đi." Vân Nhu dịu dàng tươi cười, làm cho người ta rất khó cự tuyệt. "Nhanh lên xe đi! Xe chuẩn bị chạy rồi !"

Vu Tinh Vi cắn môi, nhìn đồng hồ đeo tay, cuối cùng vẫn là lên xe.

"Chị hai, kêu cô ta đi lên làm gì?" Đinh Tinh Diễm thuận miệng oán trách, nhưng không phải quá nghiêm túc.

"Đinh Tinh Diễm!" Vân Nhu quát khế.

Vu Tinh Vi ngồi ở ghế trước, chột mồm miệng: "Tôi không sợ tòa soạn trừng phạt, tôi gần đây vừa hoàn thành một bài viết độc nhất vô nhị coi như công nhiều hơn tội. Còn cô nên cẩn thận một chút là tốt rồi !"

"Tôi phải cẩn thận cái gì? Tổng Biên chúng tôi đang hận không thể thể biểu dương tôi một phen, để cho toà soạn lên hân trang nhất."

Trời mới biết, Tổng Biên muốn đuổi giết cô như thế nào —— quản ông ta sao, có mà mơ đi.

Vu Tinh Vi vuốt vuốt mái tóc, ngọt như mật châm chọc: "Cũng đúng, tòa soạn cô là cái loại Bất Nhập Lư*, muốn nhanh chóng nổi tiếng, chỉ có thể dựa vào biện pháp như thế rồi." (*: ko hiểu j luôn)

Đinh Tinh Diễm hét."Cô!"

"Tài xế, làm phiền anh tới đầu đường cho tôi xuống xe." Vu Tinh Vi quay đầu lại nói một tiếng cảm ơn Vân Nhu, sau đó thản nhiên xuống xe rồi đi.

"Này, cô tốt nhất nên thanh toán tiền xe của mình đi!" Đinh Tinh Diễm quay ra cửa xe kêu gào, giận đến tóc dựng ngược. Cô vốn là không phải hẹp hòi như vậy, nhưng cô thật sự bị làm giận phát điên rồi !

Vân Nhu lôi cô trở lại ngồi."Tài xế, chạy đi."

"Chị hai!"

"Im lặng." Vân Nhu mặc dù rất dịu dàng, thế nhưng thời điểm này nhìn mặt cô rất là hung dữ

Sau khi làm được công việc yêu thích quen thuộc, cô cảm thấy toàn thân như đang sống lại. Cả một buổi chiều, cô kích động ở lại tòa soạn, viết xong bản thảo tin tức công ty xây dựng Thuận Phong. Cùng với bài phỏng vấn linh tinh về các hot girl, hot boy vài ngày trước, cô quyết định mang lên nộp Tổng Biên. (cái này ta chém nè)

Bởi vì chuyện bị bắt ở đồn cảnh sát, Tổng Biên đã lười nói chuyện với cô, mỗi lần thấy mặt cô, cũng không nhận được quay đầu lại đi lấy thuốc hạ huyết áp mà uống.

"Siêu cấp nhật báo cướp được đại độc gia!" Tiểu Khả đột nhiên chạy đi vào kêu lên: "Vu Tinh Vi phỏng vấn Vệ Triển Dực!"

"Cái gì! ?" Cô nhảy dựng lên, cơ hồ hét chói tai.

Cô mới bắt tay vào viết bài về Vệ triển Dực, hần cư nhiên tiếp nhận phỏng vấn rồi, hơn nữa. Còn là tiếp nhận Vu Tinh Vi! ?

Cô giành tờ báo xem, yêu nữ ABC cũng cùng tới đây, trăm miệng một lời thì thầm:

"Kể từ ngày mai, liên tiếp ba ngày, đề tài nhân vật Vệ Triển Dực, nhân vật siêu cấp, nhật báo siêu cấp, bài báo siêu cấp hoàn chỉnh! ?"

"Trời ạ!" Tổng Biên rống to: "Kỳ quái, hần rõ ràng còn tới nhờ tôi hảo hảo chăm sóc cô, tôi cho là hần sẽ để cho cô phỏng vấn!"

Không chỉ Tổng Biên mà những người khác cũng nghĩ như vậy.

"Kỳ quái, cô với Vệ Triển Dực không phải là tình cảm rất tốt sao?"

"Cô không phải tốn không ít thời gian săn đón hần hay sao? Hần đối với cô cũng cảm thấy hứng thú, không phải sao?"

Tất cả mọi người đều nhớ, Vệ Triển Dực ở chỗ này, trước mặt mọi người hôn cô.

Đinh Tinh Diễm buồn bực." Cái gì? Lúc trước tôi nói muốn đi phỏng vấn hần, không một người nào đồng ý." Cô đối với Tổng Biên rống."Không có một người ủng hộ." Cô đối với người khác rống."Hiện tại người khác phỏng vấn hần, chẳng lẽ tất cả lỗi lầm này đều do tôi?"

Tất cả mọi người lúng ta lúng túng , há mồm lại ngậm miệng.

"Ai nha! Toà soạn Gió Lốc chúng ta cùng Siêu cấp nhật báo cạnh tranh , cho dù có điên đi chẳng nữa, cũng không thể đem tin tức quan trọng như vậy giao cho chúng ta."

Đinh Tinh Diễm tròn mắt nhìn người nói chuyện một cái, nhìn trang báo quảng cáo cuộc phỏng vấn Vệ Triển Dực to đùng, nhìn qua bài viết đang tiến hành đang dở trong máy tính, cảm thấy thực sự tức giận

Lúc trước hần mang cô đi đập nhà, hại cánh tay cô bị căng cơ, đau đớn thật lâu mới khỏi. Mấy ngày đó, cô luôn sống trong khổ sở, còn thất thủ làm vỡ không biết bao nhiêu cái ly cái chén, mỗi đêm trước khi ngủ, cũng âm thầm nguyện rủa hần.

Nhưng dù vậy, cô còn cho là vì hần đầy lòng căm phẫn, nghĩ đến hần bị vũ nhục, đã cảm thấy tức giận, thậm chí muốn giết những người đã khi dễ hần.

Hần mặc dù không có toát ra một chút mềm yếu, ngữ điệu cũng bình thản giống như đang nói với người khác chuyện xưa, nhưng cô nghe được rất nghiêm túc, mỗi một câu nói của hần cũng in đậm trong lòng cô. Cảm động cho nỗi khổ sở của hần, cô thậm chí cảm thấy nụ hôn hôm đó chứa đựng rất nhiều khổ sở, khi hần nói những lời đó, chỉ là hi vọng cô có thể với hần cùng nhau chia sẻ.

Vì hần! Vậy cũng là cái rắm! Chiều này, hần đã sử dụng qua mấy lần? Không chừng hần cũng mang theo Vu Tinh Vi đến khu nhà cấp cao cũ kia, nói cho cô ta biết tất cả, sau đó cũng khích lệ cô ta, cùng hần dung búa mà đập.

Vừa nghĩ tới đây, cô liền nổi cơn giận dữ. Không biết vì sao, cô cảm giác, ngày đó bọn họ chảy mồ hôi, mất nhiều sức lực, cùng nhau phá hủy đi ký ức đẹp nhất cũng xấu nhất của hần ,cảm giác vô cùng thân mật, giống như. Hần mở cửa trái tim hần ra, cho cô dần bước sâu vào trong nội tâm của hần.

Đoạn ký ức kia, thời gian kia, địa điểm kia, tựa như chỉ có hai người bọn họ mới biết bí mật vườn hoa. Nhưng nghĩ tới, hần có thể mang một phụ nữ khác, cảm giác như đang trên thiên đường rơi xuống địa ngục ! Nơi đó hần bày tỏ tâm sự bí mật vườn hoa không chỉ một mình cô, cũng không thổ lộ tình cảm với riêng cô , vậy. Vậy căn bản chính là cái rắm! Một tên chỉ biết trêu chọc phụ nữ , một tên hèn hạ vô sỉ, khiến phụ nữ đối với hần vừa thương vừa yêu !

Kỳ quái, cái này thì có cái gì phải tức giận sao? Hần muốn làm gì là quyền của hần . Đứng, quyền của hần!

Nhưng cô tại sao cảm thấy tóc mình sắp bị thiêu cháy rồi ?

"Tôi muốn đi tìm hần tính sổ!"

Cô cầm giỏ xách, phóng tới thang máy, mãnh liệt nhấn nút thang máy như muốn trút giận vào nó, chỉ thấy cái thùng sắt này chạy như rùa bò, cô tức tối chạy ra lối thoát hiểm

Đi thang bộ nhanh hơn một chút, cô không kịp đợi muốn làm thịt cái đồ khốn kiếp đó!

Chợt, điện thoại vang lên, Tiểu Khả bắt máy." Đinh Tinh Diễm, điện thoại của cô."

"Nói cho hấn biết tôi đi giết người, nói hấn để lại tên, tôi sẽ gọi lại." Cô vừa đi vừa nói, cũng không quay đầu lại.

"Đối phương nói cô nhất định phải nhận, không nhận sẽ hối hận."

Đinh Tinh Diễm vui đầu đi phía trước, chợt nhớ tới, cái người không nói lý lẽ như vậy, trừ Vệ Triển Dực ra, còn ai vào đây? Cô ba chân bốn cẳng, xông đến bắt điện thoại.

"A lô."

Cô vừa cầm điện thoại, lập tức mắng to : "Vệ Triển Dực, cái tên tiểu nhân hèn hạ, tôi với anh không đội trời chung."

"Xin chào, tôi là Tổng Biên Tập Siêu cấp nhật báo , Đường Diệu Đức." Khẩu khí ảm áp từ đầu dây bên kia, có thể nghe được hấn ta đang kèm chế nộ cười khò.

Cô tức giận hò dò."Anh đang khoe khoang với tôi, các người đã phỏng vấn Vệ Triển Dực?"

"Không phải." Đường tổng biên tính tình dễ chịu cười cười. Vị tiểu thư này không chỉ trùng kính mười phần, liền tính khí cũng lớn đến hù chết người.

"Đinh tiểu thư, Siêu cấp nhật báo gần đây có học bổng du học, xin hỏi cô có hứng thú tham gia hay không?"

"Cái gì?"

Siêu cấp nhật báo? Tổng Biên Tập? Học bổng du học? Mấy cái danh từ này, cô đều nghe hiểu được, nhưng ở chung một chỗ, liền cảm thấy rất khó lý giải?

Đường tổng biên tính nhẩn nại nói lại một lần, lại một lần, Đinh Tinh Diễm nghe là hiểu, nhưng ngay người không muốn tin.

"Cuộc thi tìm học bổng của Siêu cấp nhật báo " tìm tới cô?

Loại này may mắn, tại sao lại rớt ngay trên đầu cô?

"Alo? Đinh tiểu thư, cô còn đó không? Đinh tiểu thư?"

Ông nghe điện thoại từ trong tay cô từ từ rơi xuống, cô ngây người như phỗng, giống bị một thùng nước đá dội đến, tất cả lửa giận lập tức biến mất, chỉ còn lại cô mỉm cười ngây dại, ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tiện tay lấy giấy bút ra, sau khi ghi nhớ lại thời gian phỏng vấn, Tinh Diễm cúp điện thoại.

Cô xem lại ngày ghi trên giấy, sững sờ ngồi xuống.

Kỳ quái! Cô nàng nhà họ Đinh này từ trước đến nay hề phát giận là đến nơi đến chốn, đả đả, qđđ còn bây giờ lần đầu tiên “luyện khí thu công” chưa phát tiết đã rút lui.

Mọi người rón ra rón rén, cẩn thận tới gần cô.

"Này điện thoại có chuyện gì không?"

"Kêu tôi đi thi."

"Thi gì thế?"

“Cuộc thi tìm học bổng của Siêu cấp nhật báo."

"Ồ...! ?" Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kinh hô này nổi lên khắp chung quanh.

Mọi người trong giới truyền thông đều biết đến, Siêu cấp nhật báo là truyền thông thuộc hàng cao thủ, từ trước đến nay không sợ cạnh tranh công khai với đồng nghiệp cùng ngành, chỉ sợ người ta không biết đến mình mà thôi. Bởi vậy, bất kể phóng viên nào được coi trọng, đều lấy làm vô cùng vinh dự,

cho dù chỉ là phóng viên mới vào nghề, cũng đều đắc ý, nói một cách vênh vang "Xem đi, tôi thật sự tỉnh mắt".

Yêu nữ ABC vừa ghen tị vừa hâm mộ. "Siêu cấp nhật báo à?"

"Không phải là vì họ đã cướp mất cơ hội phỏng vấn Vệ Triển Dục của cô, cho nên bọn họ muốn bù cho cô một cơ hội khác?"

"Cười chết người, loại sự tình này sao có thể phát sinh?" Mỗi lần bị kích thích, Tinh Diễm lập tức khôi phục tinh thần.

Từ lúc cô vào nghề tới nay chết cũng muốn kiên trì, mỗi một lần chạy lấy tin tức đều dốc toàn lực ứng phó, nay được Siêu cấp nhật báo chỉ đích danh, tính ra thì bọn họ cũng thật tỉnh mắt nhìn ra thực lực của cô!

"Lý nào như vậy? Từ sau khi cô gặp gỡ Vệ Triển Dục, dường như mỗi sự kiện đều như gặp vận may!"

Những lời này tạo ra bất ngờ trong cô, tựa như có điều gì đó lướt nhanh qua trong tâm trí, bám vào đó.

Đúng rồi là Vệ Triển Dục, nói đến tên Vệ Triển Dục kia, cô muốn đi tìm anh ta tranh luận một chút.

Tinh Diễm nhét giấy bút vào túi xách, nhanh như gió nhảy lên khôi phục lại tinh thần.

Tranh luận cái gì với anh ta? Tại sao muốn tranh luận với anh ta? Cô cũng không biết. Coi như anh ta không cần phải giải thích gì với cô, thì cô cũng muốn đâm mặt anh ta bẹp dí xuống đất, giống như vỏ bánh sủi cảo vậy, có kéo lên cũng không được.

Cô chạy về phía cầu thang, trong lúc cô đang ba bước nhảy thành hai bước, chân mang giày cao gót, nhảy lên mép ngoài bậc thang tuy hết sức nguy hiểm nhưng vẫn cân bằng thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, hiện lên một dãy số xa lạ!

"Xin chào!"

"Cô đang ở đâu?" Đúng là Vệ Triển Dục tự mình tìm chết!

"Tôi đang ở tòa soạn, anh tới đây ngay lập tức!" Cô ra lệnh.

Nhưng đáng tiếc chính là, không phải chỉ có mỗi cô biết dùng câu mệnh lệnh.

"Cô nhanh lên một chút, tôi chờ cô ba mươi giây, không được trễ hơn."

"Có ý gì đây?" Cô nhướn mày hỏi lại.

"Tôi đợi dưới lầu. Mau chóng đi xuống!"

Tinh Diễm bóp một tiếng đóng nắp điện thoại di động.

Hừ, đáng giận! Một chút thượng phong (lợi thế) cũng không nhường cô, muốn tức chết cô sao! ?

Cô vừa lên xe, Vệ Triển Dục nhanh chóng cho xe chạy hòa vào làn đường cao tốc.

"Anh muốn đưa tôi đến nơi nào?" Cô giận dữ hỏi, nhìn thái độ áp bức của anh cứ như muốn nói "theo tôi đi là được rồi" thật đáng ghét.

Anh nhún nhún vai. "Cô muốn tôi đưa cô đến nơi nào?"

Câu đầu tiên đã hỏi ngược lại cô rồi. Cô muốn đến gặp anh, thăm nghĩ muốn đánh anh một trận, đập bẹp anh, còn về phần địa điểm cô chưa kịp nghĩ tới.

"Có thể tìm nơi nào đó đánh nhau." Lòng bàn tay cô ngứa ngáy, tưởng tượng được đầm bao cát bằng người.

"Tôi không đánh nhau với phụ nữ. Nhưng nếu cô muốn phát tiết thể lực, tôi có thể đưa cô đến tòa biệt thự lần trước, tiếp tục chuyện chưa hoàn thành." Anh sớm đoán được, Siêu cấp nhật báo có được bài phỏng vấn anh, sẽ biến cô thành vô địch thiết trào cợt cái (móng vuốt bằng sắt vô địch của cợt mẹ).

"Cái gì?" Cô kinh ngạc nâng cao giọng nói. Chuyện chưa hoàn thành?

Đầu tiên cô liên tưởng đến nụ hôn kia, còn có "Tôi muốn cô", "Tôi muốn dạy dỗ cô" cái loại đối thoại SM *giàu có ý tứ hàm xúc này. Đáng giận, anh ta thật không biết xấu hổ! Mặt cô đột nhiên đỏ bừng.

*SM: có thể là Sadist & Masochist(Người bạo dâm hay ác dâm và người khổ dâm hay thống dâm). Hoặc là Servant & Master(Người hầu và chủ nhân) thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người, trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ tới mối quan hệ liên quan đến tình dục hoặc không, Sm là cách viết ngắn gọn hơn cho hai từ trên vì nó gộp luôn thành một từ Sadomasochism(hiện tượng ác thống dâm lẫn lộn)Xem thêm tại . Ở đây chị Diễm nghe anh nói mập mờ nên liên tưởng đến chuyện khác.

"Phá bỏ nó." Anh liếc nhìn cô, khoe miệng vênh lên cười xấu xa. "Cô nghĩ đi đâu vậy?"

Cô cố gắng khắc chế đỏ mặt. "Tôi mới không đi vào trong đó."

Cô sợ nhìn thấy cảnh những người phụ nữ khác cùng anh ta hợp lực vận động. Đỉnh chính lại, không phải là "sợ hãi", mà là "chán ghét".

"Như vậy thì theo ý tôi." Anh không chế tay lái, thoải mái chạy.

"Hừ!" Cô quay mặt qua chỗ khác. Tên đàn ông xấu xa này, một chút thành ý cũng không có!

Anh ta biết rõ ràng cô muốn làm một cuộc phỏng vấn anh ta đến cỡ nào, cũng bởi vì chuyện này bọn họ mới đi cùng nhau, vừa quay lưng lại thì tòa soạn Siêu cấp nhật báo quảng cáo rầm rộ sẽ làm một cuộc phỏng vấn anh ta, ngay cả đồng ý hay không anh ta cũng không thềm lên tiếng, làm như người được phỏng vấn không có chút quan hệ nào với anh ta vậy.

Một anh ta còn dám nói muốn cô! Đã có tâm muốn cô làm người phụ nữ của anh ta, sao còn để nước phù sa chảy tới ruộng người ngoài (ý chỉ là không ưu tiên cho chị phỏng vấn mà lại để tòa soạn khác làm)?

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, hận không thể khoét lên người anh vài cái lỗ. Anh ta mãi mãi là người có tài trí, tư thái hơn người, sóng lưng thẳng tắp, mắt ung lợi hại, thần khí đều kiêu ngạo như vậy, cho dù lúc anh ta đang ở thời điểm khốn đốn nhất, sóng lưng anh ta vẫn đỉnh đạc thẳng tắp.

Ánh mắt cô mềm đi một chút.

Kỳ thực anh trông rất đẹp, cái loại đẹp này, không chỉ từ vẻ bề ngoài tuấn lãng, vóc người cao lớn rắn rỏi, rất hấp dẫn người, nhưng chính thần thái của anh mới làm cho người ta không thể dời khỏi tầm mắt.

Ánh mắt anh trong sáng có thần, thật chính nghĩa, không mập mờ úp mở, dám nhìn thẳng bất luận kẻ nào không hề sợ hãi. Cảm xúc trong mắt được che giấu rất tốt, sâu thẳm như hồ nước, nhưng không phải không có độ ấm.

Sóng mũi cao thẳng, tràn ngập anh khí, chiếc cằm thậm chí toàn bộ đường viền khuôn mặt, đường nét thanh lịch, tràn ngập hơi thở kiên nghị bất khuất. Người đàn ông này tràn đầy khí phách, tâm tư lại thâm trầm vô cùng, ai phạm vào anh ta, mặt ngoài thì vẫn bất động thanh sắc, im hơi lặng tiếng tới gần, đối thủ hoàn toàn hồn nhiên không ngờ, thẳng đến khi bị anh lật ngược tình thế, vẫn không rõ tại sao bản thân lại suy sụp.

Nhất là trên thương trường, hơi có gió thổi cỏ lay, tự nhiên tin tức linh thông người rí tai rói rít, nhưng lúc anh bộc lộ tài năng, đối thủ của anh chỉ nhìn thấy vẻ nguy trang ngoài mặt của anh, không phát hiện dưới lớp nguy trang này là tính toán tinh vi, bình tĩnh chờ đợi, thẳng đến khi nắm chặt thời cơ tốt nhất, tấn công chính xác...

Bất thành linh cô rung mình một cái. Đột nhiên cảm thấy, loại đàn ông này kỳ thực rất nguy hiểm.

"Cô lạnh à?" Anh mở miệng hỏi.

Theo bản năng cô lắc đầu, tiếp tục nhìn cặp môi mỏng của anh, đó là bộ phận mềm mại duy nhất của anh mà cô tiếp xúc.

Mỗi một nụ hôn của anh tư vị đều không giống nhau. Cô chưa từng bị hôn đến chấn động lòng người như vậy, d~đ☆L☆q~đ giống như bị cuốn vào cơn lốc xoáy, bị anh cắn nuốt, nhưng từ sự phản kháng rất nhỏ của cô càng khiến cho cô kinh hãi thật sự, đến cuối cùng sự kiên trì của cô vẫn bị lạc vào trong nhiệt tình sôi trào của anh...

"Xuống xe." Anh đậu xe ở bãi đỗ xe lộ thiên.

Lúc này, sắc trời đã tối dần.

"Đây là nơi quý quái nào?" Cô nhìn ra bên ngoài qua cửa kính xe.

Gần đây là khu dân cư, không có cửa tiệm, chỉ có một nhà hàng Nhật bản nho nhỏ.

"Chỗ ăn cơm." Anh nói ngắn gọn. "Xuống xe."

Ăn cơm thì ăn cơm, thần bí như vậy làm gì?~đi-ên-đà-n~đe-qu-y~đô-n Cô nhếch môi, xuống xe theo lời anh nói.

"Tay." Anh đưa tay về phía cô.

"Chi vậy?"

"Tôi muốn nắm." Giọng nói như trêu chọc.

"Anh muốn hay quá!" Cô "phì" một tiếng, lỗ tai bị anh trêu đùa đến phát nóng.

Anh lười nói lời vô nghĩa, trực tiếp bắt lấy tay cô, cô sống chết cố giật ra, nhưng anh nắm thật chặt, cô càng dùng sức muốn thoát khỏi, bọn họ một bên người bắt ta giật, vặn vặn xoay xoay, một bên tiến vào cửa nhà hàng ăn kiểu Nhật.

"Hoan nghênh quý vị ghé. . ."

Chữ "thăm" còn không chưa thốt ra, Tinh Diễm dùng sức vung tay một cái, thiếu chút đánh trúng người đẹp tiếp đón phía trước.

Người đẹp kinh ngạc lùi một bước. "Xin hỏi... Vị này có phải là Vệ tiên sinh?"

"Phải."

Cô ta miễn cưỡng cười. "Thoạt nhìn cô cũng.. Thật hoạt bát."

Tinh Diễm nghe răng trợn mắt. Hoạt bát? Cô cũng không phải khi trong vườn bách thú đâu.

"Xin hỏi quý khách vẫn ngồi vị trí cũ?" Người đẹp thu lại nét mặt, phát huy tinh thần phục vụ.

Vệ Triển Dực gật đầu.

"Xin mời quý vị đi lối này." Cô gái có dáng vẻ thướt tha mềm mại dẫn đường phía trước, đi liên tiếp qua mấy căn phòng.

Thật thần kỳ! Nhìn từ cửa vào, chỉ cảm thấy nhà hàng nhỏ thật an tĩnh, không nghĩ tới bên trong sâu như vậy, có thể nói như có khoảng trời riêng, Tinh Diễm tò mò trái nhìn phải ngắm. Bỗng nhiên, gian phòng đằng trước mở cửa ra, một vị khách xách túi mỹ phẩm đi ra.

"Triển... Triển Dực!" Giọng nói yếu ớt kêu một tiếng, như không dám tin.

Thì ra là Thiên Thiên!

Hay cho tên Vệ Triển Dực này! Cô trợn mắt nhìn anh. Trước kia anh có tiếng là hoa hoa đại thiếu gia(thiếu gia hào hoa), thì ra là có bao sắn gian phòng ở đây, mỗi một gian hẳn là đều có tình cũ tình mới?

Vệ Triển Dực không lộ vẻ gì, hơi hơi vuốt cằm.

Hà Thiên Thiên nhìn anh si mê. "Vì sao anh không nhận điện thoại của em? Em đến tập đoàn Dực Hải tìm anh, thì bị chặn lại ngoài cửa, anh có biết em tìm anh không?"

Hà Thiên Thiên vốn dạng người điềm đạm đáng yêu mềm mại như nước. Lúc này ánh mắt cô ta mang vẻ thê lương, càng làm cho người ta muốn được thương yêu, che chở.

"Không nghĩ tới anh..." Cặp mắt kia ngập nước, nhìn từ khuôn mặt kiều ngạo lạnh lùng của Vệ Triển Dực trượt đến hai bàn tay đang nắm nhau của hai người bọn họ.

"Hai người..." Cô ta nhìn Tinh Diễm, ánh mắt tràn ngập bi thương và khẩn cầu.

Tinh Diễm tức giận một bụng. Đi chết đi Vệ Triển Dực, nhìn anh sấm phong lưu họa (quen thói phong lưu bây giờ gây hại)!

"Hai người từ từ ôn chuyện." Cô không nghĩ kẹp ở giữa làm "phụ nữ xấu", tay ngọc vung lên, Tinh Diễm nổi giận dưng dưng xoay người rời đi, mỗi một bước đều đặn đặn sát khí giống như muốn in lại dấu chân trên mặt đất.

"Ngày khác chúng ta ghé lại." Anh cũng xoay người rời đi.

Hà Thiên Thiên bước nhanh tới, giữ chặt tay áo của anh. "Triển Dực, em..."

"Trở về xem lại hợp đồng đi, giao dịch giữa tôi và cô đã chấm dứt vào một năm trước."

"Sao anh có thể dùng hợp đồng trói buộc trái tim em, Triển Dực, em yêu anh!"

Khi còn đang chờ đợi cơ hội, gom góp thực lực để báo thù, anh vô cùng hòa nhã, điềm đạm, không muốn đội chó săn chụp ảnh anh vùng tiền như rác vì hồng nhan, anh cẩn thận che chở cho cô, anh nói rất nhiều chuyện cười, chọc cho cô cười vui vẻ, chẳng lẽ tất cả đều là giả sao?

"Tôi đã trả hết thù lao cho cô..."

Người đại diện của cô ta đẩy cửa ra, vừa khéo nghe được lời nói của cô ta. "Thiên Thiên, cô điên rồi à?"

"Tôi không điên! Triển Dực, tất cả châu báu trang sức anh tặng em, đến cả tiền anh gửi vào tài khoản của em, hết thảy em đều trả lại cho anh, chúng ta làm lại từ đầu, được không anh? Có được không anh?" Cô ta liều chết năn nỉ.

Anh bạnh cằm. "Tôi yêu cầu cô làm những gì, tất cả đều viết rõ ràng trên hợp đồng, trừ những chuyện đó ra, không còn gì khác. Tiền bạc, đồ trang sức là thù lao cô diễn trò giúp tôi, chỉ thế mà thôi."

Nói xong, anh không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

"Tổng giám đốc Vệ đi chậm rãi, chỉ vài bước chân mắt gần những năm phút đồng hồ."

Anh bước nhanh ra ngoài cửa, liếc mắt nhìn chỗ bãi đỗ xe, nhìn thấy Tĩnh Diễm đứng bên cạnh xe, cô nhìn đồng hồ nói.

Cô không bỏ đi! Một loại cảm giác thoải mái mãnh liệt đánh sâu vào trái tim của anh.

Anh chậm rãi đi qua. "Cô đang đợi tôi?"

"Tôi không muốn chỉ vì anh, tôi mất đi bữa ăn tối còn phải tốn tiền ngồi taxi về nhà."

Anh hí hóp nhìn cô. Cô gái nhỏ cứng đầu này, cô ý muốn chọc giận anh sao?

"Tính toán của cô thật hay." Anh nói như có điều suy nghĩ. "Nếu cô không chạy đi, thì bữa tối của cô đã được giải quyết rồi."

"Tôi không muốn ăn cơm với người bạn gái trước đây của anh ở nơi đó, trời mới biết các người ở trong phòng riêng đã làm qua cái gì."

Đôi mắt đen thẳm của Vệ Triển Dực đột nhiên nổi lên hứng thú, nét mặt cũng thay đổi theo.

Mới bắt đầu anh muốn đưa tay bóp chết cô, sau đó anh đột nhiên cười, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị, đến cuối cùng, anh che dấu cảm xúc của mình, nhìn thẳng cô.

Tĩnh Diễm bị anh nhìn toàn thân sợ hãi. "Anh nhìn cái gì?"

"Cô rất thú vị, cực kỳ thú vị." Anh cười vang, ý cười cao đến khóe mắt, đuôi mày.

"Trông anh có vẻ rất hạnh phúc! Là vì thấy bạn gái trước đây sao?" Không biết tại sao, cô cảm thấy những lời này toàn vị chua.

Anh không nói lời nào, chỉ đứng đó cười, giống như biết được bí mật to lớn của người khác, chỉ có cô bị lừa chẳng biết gì.

"Đừng cười nữa." Thấy anh tươi cười khiến cô càng tức giận.

Anh nhún hai vai thôi không cười nữa, dáng vẻ nghiêm túc nhìn cô nói: "Đình Tĩnh Diễm, cô yêu tôi."

Cô chột ngẩn ra, trong khoảnh khắc, tim đập như nổi trống.

Anh nói gì? Cô... Yêu anh? Không, không có khả năng! Đừng hỏi cô vì sao, dù sao chính là cô cảm thấy không có khả năng.

Cô tận lực xem nhẹ ở sâu trong nội tâm, âm thanh thì trào đồng ý với anh.

"Không đúng, tôi chỉ muốn đánh anh."

"Không đúng, cô yêu tôi, cô đã yêu tôi từ trước." $\text{d}\text{o}\text{ẽ}\text{n}\text{đ}\text{à}\text{n}\text{=}\text{k}\text{ê}\text{=}\text{q}\text{u}\text{y}\text{=}\text{đ}\text{o}\text{n}$ Anh tươi cười, nụ cười chói mắt.

"Mới không phải, tôi mới không có..." Cô phản đối theo bản năng.

"Cô thông minh, nhưng không đủ thẳng thắn, điều này thật sự là một khuyết điểm khủng khiếp." Anh thờ dãi, hơn nữa còn muốn mạng của anh.

Anh nhìn cô, chân bước tới gần cô.

Trốn, chạy mau, không trốn thì không còn kịp! Tiếng chuông cảnh báo trong lòng cô réo ầm ĩ, nhưng hai chân dường như bị ánh mắt của anh đóng đinh trụ lại, một bước cũng không nhấc lên nổi.

Anh đi về phía cô, bước chân chậm rãi, giống như con mãnh thú lười nhác bước thong thả, nhìn thì có vẻ nhàn nhã, kỳ thực toàn thân đầy tinh lực có thể tóm lấy con mồi bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên cô cảm thấy toàn thân mềm yếu, anh nhìn cô tươi cười, làm cô cảm thấy bản thân giống như một món điểm tâm ngọt ngon miệng, toàn thân như hộp kem, mau chóng tan ra.

"Nói bậy, tôi thẳng thắn vô cùng! Tôi dám lớn tiếng nói tôi chán ghét anh, tôi tìm anh chính là muốn đánh cho anh một trận như từ, tôi như vậy còn chưa đủ thẳng thắn sao?" Thảm, vì sao ngay cả bản thân cũng cảm thấy hình như hơi phô trương thanh thế thì phải?

"Nói lời trái lương tâm! Cô tìm tôi là vì cô nhớ tôi."

"Vệ Triển Dực, anh có chứng vọng tưởng!" Cô lui về phía sau một bước, rời khỏi sườn xe, bước nhanh về phía công viên nhỏ bên cạnh.

Anh tiến sát từng bước, cô lùi dần về phía sau, chân giẫm lên mặt cỏ.

"Cô đang tức giận, cô tức giận khi nhìn thấy bạn gái trước của tôi, cho nên quay đầu bỏ đi mất. Cô xem giờ, nhìn chăm chăm đồng hồ đeo tay xem thử khi nào thì tôi sẽ đi trở ra, cô sợ tôi để ý cô ta nhiều hơn để ý cô."

"Chỉ có nhiều đấy mà cho rằng tôi yêu anh?" Tuy ngoài miệng cô cứng rắn, nhưng trong lòng sợ chết khiếp những lời anh nói là sự thật. "Ngay cả bạn bè tôi cũng có thể nói như vậy, cái này gọi là chế nhạo, không phải là biểu hiện yêu, lại nói, tôi vốn không thích loại phụ nữ yếu đuối."

"Vậy vì sao cô muốn đánh tôi?"

"Bởi vì anh dành cho Siêu cấp nhật báo làm một cuộc phỏng vấn anh!" Cô thét chói tai, phảng phất như là có thể lấn át lời thì thào phụ họa theo anh ta từ đáy lòng mình.

Anh khoanh hai tay lại: "Cô đã làm rõ ràng chưa, là cô muốn viết bài phỏng vấn tôi, hay là muốn tiến vào trái tim của tôi?"

"Tôi đương nhiên muốn là..." Cô dừng một chút, trực giác cho biết chọn cái nào cũng không ổn cho lắm. "Này lúc trước hai người bắt đồng chuyện gì vậy?"

"Tôi khẳng định cô chính là mượn cơ phỏng vấn để hiểu về tôi nhiều hơn."

"Tự mãn!" Ngay cả là như vậy, thì thế nào?

"Từ lúc nào cô bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với tôi?"

"Thật lâu trước kia." Cô theo bản năng trả lời, một giây sau giật mình sợ anh hiểu lầm. "Tôi đang nói về những gì đã xảy ra với anh."

"Nếu cô không yêu tôi, thì sẽ không cảm thấy tò mò đối với chuyện của tôi."

"Mọi người đối với ân oán hào môn(nhà giàu sang quyền thế), đều cảm thấy thật hứng thú."

"Nhưng cô thì không."

"Sao anh biết là không?" Cô không phục lắm. "Tôi rõ ràng chính là người như thế!"

"Tôi biết rõ." Anh lại lộ ra nụ cười tự cho là mình hơn người.

"Anh cũng nói chuyện với Thiên Thiên như thế à?" Một cổ vị chua lại dâng lên cổ họng suýt nữa thì cô bị sặc.

"Tôi trực tiếp tìm tới người đại diện cô ta, bàn hợp đồng."

"Hợp đồng gì?"

"Muốn cô ta làm bạn gái của tôi trong một tháng."

Cô ngây người, ánh mắt hoài nghi ngấm một chút... Ừm... Vị trí nơi khóa kéo quần dài của anh.

"Nhất định anh có bệnh không tiện nói ra, bằng không thì sao..."

Anh gầm nhẹ: "Đinh Tinh Diễm, nói chuyện cẩn thận một chút, nếu tôi có bệnh không tiện nói ra, cô cũng không sống được tốt hơn."

Bất kỳ đàn ông nào cũng đều không thể chịu được bị nghi ngờ "năng lực X". Mặt cô hồng lên "phì" anh một tiếng.

"Hà Thiên Thiên, và cả những người phụ nữ mà tôi lui tới lúc đó, chính là muốn tạo ra hình tượng công tử phong lưu." Tất nhiên anh biết, nửa năm trước, bản thân có bao nhiêu tiếng xấu.

Tâm tư cô thay đổi thật nhanh. "Vì muốn lừa gạt kẻ thù của anh?"

"Không sai."

"Lấy cảm tình làm giao dịch?" Trong giọng nói của cô lộ ra vẻ không đồng ý.

"Lấy kỹ thuật diễn làm giao dịch." Anh cường điệu.

"Nhưng cô ta yêu anh."

"Là cô ta không đủ kinh nghiệm, cũng không chuyên nghiệp, lại càng không tôn trọng hợp đồng khi tự tay mình đã ký tên."

Anh hơi tàn nhẫn... Không, đối với loại phụ nữ hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình (ý là người đó thích mình mà mình thì vô cùng hồ hững không quan tâm) mà nói, anh vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng không biết vì sao, nghe anh lạnh lùng nói về một người phụ nữ khác như thế, cảm giác... Thực con mẹ nó tốt!

Chỉ là diễn trò, anh chẳng phải thật sự yêu đối phương, điều này làm cho tâm tình cô trở nên nhảy nhót, khóe miệng không tự giác hiện lên một nụ cười mỉm.

"Nếu cô có một chút cảm giác vui vẻ, thì cô sẽ phải thừa nhận, cảm giác của cô đối với tôi không thể so sánh tầm thường."

"Mới không!"

Cô vừa dứt lời vừa, trong bụi cây có tiếng xột xoạt, đột nhiên một người đàn ông mặc áo khoác rách nát vọt bước ra.

"Vệ Triển Dực, tao muốn mạng của mày!" Hắn ta giật dữ vọt ra, rõ ràng hắn ta đã chờ ở đây một khoảng thời gian.

Tĩnh Diễm phát hoảng."Xảy ra chuyện gì, sao anh gây họa khắp nơi vậy!"

Vệ Triển Dực sa sầm mặt xuống, cảm giác thoải mái ung dung toàn bộ biến mất hết.

Đáng chết, Vương Hữu An con trai trưởng của Vương Kim Cường sao lại xuất hiện tại nơi này? "Tĩnh Diễm, lui qua một bên."

Cô lui qua một bên, lục lọi trong túi xách, ấn xuống phím máy ghi âm, mở máy ảnh kỹ thuật số ra, nhân cơ hội chụp lại dáng vẻ của người đàn ông đó.

Cô nhận ra hắn ta, nhưng theo như cô nhớ, thì Vệ Triển Dực cũng không ép chết cả nhà kẻ thù, ngược lại còn cho bọn họ giữ lại một công ty nho nhỏ, nhưng sau này từng có báo viết, con cháu ba người kia sau đó đều ôm tiền đến Macao, ý đồ muốn gỡ vốn, dự tính kiếm một món tiền lớn, kết quả chẳng những không thắng được tiền, còn thiếu thêm một khoản nợ.

Ánh mắt Vương Hữu An tràn ngập tơ máu."Đều do mày hại cha tao suy sụp, hại tao từ một Tổng giám đốc cao cao tại thượng biến thành dân ăn xin, hại tao đang ở trong khu nhà cao cấp thành không nhà không cửa chuyển đến công viên làm kẻ lang thang, tao muốn giết mày!"

Thình lình một khẩu súng chọt xuất hiện.

Vệ Triển Dực lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, nắm trong lòng bàn tay, hai mắt chăm chú nhìn hắn ta, chờ đợi thời cơ.

"Chỉ cần bùm một tiếng vào cổ mày, làm đứt động mạch cổ, thì cho dù có là Đại La Thần Tiên tới cứu, cũng vô ích thôi." Vương Hữu An cười ha ha.

Hai cánh tay Tĩnh Diễm mềm rũ, buông máy ảnh ra, giọng nói uy hiếp của hắn ta cứ quanh quẩn trong đầu.

Vệ Triển Dực không thể mất đi tánh mạng!

Cô kéo mạnh còi báo động, âm lượng 140 dB cực to khiến Vương Hữu An phát hoảng, bóp cò súng trước một giây, trúng một bên đầu cô, tiếp theo cô ngã ra, dùng sức đẩy Vệ Triển Dực ra. . .

Hết thấy động tác như quay phim chậm, viên đạn bay tới phía cô, cô chỉ cần tránh qua một bên, sẽ không có việc gì...

"Ầm" một tiếng cô ngã xuống đất, không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy nửa thân trái hơi tê tê, không còn hơi sức.

"Tĩnh Diễm, em làm gì thế?" Vệ Triển Dực rống to.

* Từ giờ trở đi mình sẽ ed cho anh Triển kêu chị Diễm là em nhé, giai đoạn này tình cảm hai anh chị rõ ràng hơn một chút rồi.^-^

"Trở lại càng tốt, đừng để tao cho tụi mày làm uyên ương đồng mệnh!"

Vệ Triển Dực trở tay ném điện thoại di động ra, tốc độ ra tay cực nhanh đánh trúng cổ tay Vương Hữu An, tay hắn ta đau nhói, khẩu súng lục rơi trên mặt đất, khi hắn xoay người về trước muốn nhặt khẩu súng lên, Vệ Triển Dực đã nhào lên trước, đá khẩu súng lục về phía rãnh nước gần nhất, con dao gọn gàng kề vào sau cổ hắn ta, Vương Hữu An đau đớn ngã đi.

Anh xoay người, thấy Tĩnh Diễm chậm rãi bò xồm trên mặt đất kéo theo một vệt máu dài!

Đáng giận! Cô bị thương! Cô bị thương ngay trước mặt anh!

Anh vọt tới bên người cô, ôm vào trong ngực, anh tức giận hỏi: "Em muốn làm gì?"

"Tìm điện thoại."

"Tìm điện thoại để làm gì?" diễn ㄟ đẫn ㄟ lê ㄟ qđuy ㄟ đẫn Anh dùng lực chặn miệng vết thương của cô. Trời ạ! Lập tức cô cảm điện thoại đưa cho anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chuyển sang tái mét một cách nhanh chóng.

"Báo cảnh sát, kêu cảnh sát tới bắt người. Kỳ lạ, sao tôi không đứng lên được nhỉ?" Cô mơ mơ màng màng nói, ánh mắt hơi tan rã, cô không biết bị đau chỗ nào, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo, toàn thân đều không có hơi sức.

Vệ Triển Dực nổi giận, ngay cả việc nhỏ này cô cũng nghĩ cho anh sao? Anh cũng đang ở cạnh cô mà, bộ cô là siêu nhân à? Anh đoạt lấy điện thoại đi động, bấm số gọi cho bệnh viện, kêu xe cứu thương mau tới đây.

"Anh kêu xe cứu thương làm chi vậy? Anh nên gọi cho cảnh sát trước mới đúng." Cô cho là anh muốn cứu Vương Hữu An.

Người đàn ông này muốn giết anh đấy! Anh làm như vậy có phải quá tốt hay không?

"Em bị thương." Nói rồi anh lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Ồ." Thật sự cô không cảm thấy đau chỗ nào! Hắn là không nghiêm trọng đến thế chứ?

"Mang máy ghi âm lại giúp tôi ấn phím tắt đi, vừa này tôi có thu âm lại giọng nói của hắn ta."

Anh nghe theo, chợt phát hiện ngón tay dài của mình đang run rẩy, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ hãi, sợ mất đi cô!

"Còn nữa, máy ảnh của tôi có chế độ tự động chụp ảnh, tôi có chụp được tướng mạo của hắn ta."

"Đừng nói chuyện nữa." Anh gầm nhẹ, tăng thêm sức chặn miệng vết thương của cô.

"Mấy thứ này một mặt có thể trợ giúp cảnh sát phá án, một mặt có thể giúp tôi viết bài tin tức."

"Câm miệng!"

Tiếng còi xe cứu thương từ xa đến gần, cô bực mình trừng mắt nhìn anh.

"Anh không cần mượn cơ ôm tôi, nhanh đi thu lại mấy thứ trong túi bị rơi vãi, bằng không nếu rớt lại cái gì thì thật phiền toái." Cô chỉ đạo anh làm giúp mình, tưởng anh nhân cơ hội ăn đậu hủ(muốn sàm sỡ).

Anh trừng mắt nhìn cô, giận dữ trừng mắt nhìn cô, cảm thấy thật vô lực, bất đắc dĩ, tức giận muốn mắng to lên nhưng rồi vẫn không lên tiếng.

Không phải cô trúng đạn bị thương sao? Không phải cô đang chảy máu sao? Vì sao cô không ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, hơi thở yếu ớt? Vì sao cô không bày ra dáng vẻ yếu đuối nửa sống nửa chết như phụ nữ khác? Tại sao anh lại thấy vừa đau lòng vừa xót xa, giống như viên đạn bắn vào trên người anh? Cô tự cho mình là nữ Rambo sao?

Anh ôm cô chặt hơn, thăm mắng trong lòng. Chảy nhiều máu như thế kia, mà đầu óc cô còn rõ ràng như vậy làm gì?

Anh giống như là dư thừa!

Khi ba cô và Vân Nhu chạy tới bệnh viện, Tinh Diễm đã được đưa vào phòng giải phẫu.

"Triển Dực, tình huống hiện tại như thế nào?" Bọn họ chạy vội vào.

Hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt tuần tú, anh vội vàng đứng lên, đôi mắt ảm đạm khiến anh nhất thời như già đi mười tuổi.

"Em mời bác sĩ giỏi nhất cấp cứu cho cô ấy, sẽ không có vấn đề gì." Anh nhấn mạnh giọng sau câu nói, dường như muốn thuyết phục người nghe, hay thuyết phục chính mình.

Ba Đình thở dài: "Gần đây Tinh Diễm bị tai ương chảy máu thật sự là nhiều!"

"Kỳ lạ, rõ ràng con có xin bùa bình an cho em ấy mà!" Vân Nhu nhíu mày lại nói.

"Giáo sư, thực xin lỗi." Vệ Triển Dực cúi người thật thấp tỏ ý xin lỗi ba Đình.

"Vân Nhu, con trở về nhà lên phòng Tinh Diễm mang một ít vật dụng hàng ngày lại đây, để con bé có cái dùng đến."

Vân Nhu biết, ý ba cô muốn cô rời khỏi đây, vì thế vội vàng rời đi.

"Ngồi xuống, chúng ta trò chuyện một chút." Ba Đình vỗ vỗ xuống mặt ghế.

Bởi vì địa vị Vệ Triển Dực phi phàm, bệnh viện đặc biệt dành riêng một phòng chờ dành cho khách VIP, để họ có thể ở trong môi trường yên tĩnh không bị ai quấy nhiễu chờ cuộc giải phẫu kết thúc.

"Tinh Diễm vẫn luôn rất kích động, lúc trước khi con bé đăng ký học khoa tin tức, thầy cực lực phản đối. Phạm phải sai lầm, cũng sớm nằm trong dự liệu."

"Nhưng lúc này đây, là đối phương nhắm về em, nếu cô ấy không xông về phía trước đỡ một phát súng cho em, thì cô ấy sẽ không bị thương."

Ba Đình biến sắc. "Tình Diễm đỡ đạn giùm cậu?"

"Vâng ạ." Anh cúi đầu, hết sức hối hận.

Nhớ ngày đó, khi anh đến nhà nói chuyện về Tình Diễm với ba cô ấy, lúc đó anh tự tin đến cỡ nào, anh tin tưởng, bọn họ là kỳ phùng địch thủ, trời sinh tuyệt phối(hai người ngang tài ngang sức, trời sinh một cặp). Bây giờ xảy ra chuyện này, nếu giáo sư có trách tội, thì anh cũng không có nửa câu oán hận.

Nhưng mà, bất luận như thế nào, anh tuyệt không buông tha Tình Diễm!

"Tình Diễm chắn đạn cho cậu?" Cha cô phảng phất cảm thấy việc này tương đối đáng giá nghiền ngẫm, lắm bả nhớ tới: "Mỗi lần thấy phim nhiều tập trên truyền hình, nữ chính tình nguyện hy sinh vì nhân vật nam chính, thì Tình Diễm cười nhạt, bây giờ nó lại đỡ đạn cho cậu?"

Vệ Triển Dực im lặng không nói gì.

Ông hơi trầm ngâm một chút. "Ta xem ra con bé thật sự yêu cậu rồi!"

Vệ Triển Dực kinh ngạc ngẩng đầu. "Người không trách con?"

"Con bé có thể lựa chọn chắn hoặc không chắn. Ta cũng không thể thay đổi lựa chọn của nó, cũng sẽ không vì thế mà trách tội cậu."

Anh... Anh được tha thứ dễ dàng như vậy? Vệ Triển Dực kinh ngạc không thôi.

"Nói cho cùng, ba, người nhất định phải nhanh chóng giao Tình Diễm cho một người đàn ông nào đó là được!"

Cửa phòng vừa mở ra, Đinh Nghê Hoa chị cả của Tình Diễm đeo mắt kính đáng vẻ cao gầy thanh tú tiến vào.

Cô là con gái lớn nhà họ Đinh, nổi danh trong công ty truyền thông, là át chủ bài điều hành kiếm kế hoạch, hiện đang thực hiện các kế hoạch đẩy người bên cạnh thành thần tượng màn ảnh. Cô ta nhận được điện thoại của Vân Nhu, mới vội vàng bỏ lại mọi việc, chạy tới xem tình hình như thế nào.

May mắn vị thần tượng màn ảnh này đủ nghĩa khí, vừa nghe nói nhà cô ta có việc, không nói hai lời lập tức đưa cô ta đi tới bệnh viện. Chị em nhà cô ta rất yêu thương nhau cho nên khi nghe Tình Diễm gặp chuyện không may, cô ta gấp đến độ chân tay run lẩy bẩy, muốn tự lái xe đi cũng không xong.

"Hả?" Ba Đình sò sò sau gáy. Bị phát hiện rồi !

"Tình Diễm rất hi vọng về mặt sự nghiệp có điều tiến triển, em ấy luôn luôn đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với anh, luôn ôm theo mấy quyển giới thiệu anh làm thế nào trở nên giàu có, đi tới chỗ nào cũng không quên nhìn thêm mấy lần." Nghê Hoa chăm chọc nói. "Có mấy lần, sách rơi xuống trúng ngón chân em ấy sau đó thì bị tím bầm."

"May mắn sách đó cũng không phải do tôi viết, bằng không, nghe cô nói vậy thì tội nghiệt của tôi quá nặng." Vệ Triển Dực nhàn nhạt phản kích trở lại.

A! Cô gái xinh đẹp kia, rõ ràng nhớ anh, nhưng vẫn cứ hung dữ với anh.

Đinh Nghê Hoa khề cấn môi. Có lẽ tương lai Vệ Triển Dực sẽ là em rể của cô, nhưng giờ phút này, cô đứng bên em gái mình. Tên chết tiệt nào hại em gái cô bị thương, đáng chết!

"Theo tôi thấy, Vệ tiên sinh, có vẻ như anh là người dễ dàng hại em gái tôi gấp tai ương đổ máu."

"Nghê Hoa!" Ba Đình quát.

"Dạ?" Nói móc đôi câu cũng không được sao? Nghê Hoa đảo mắt. "Nơi này có con ở lại trông chừng là được rồi, ba, ba không quay về cùng mẹ thấp nén nhang, cầu xin phù hộ cho Tình Diễm ư?"

"Nói cũng phải, nói cũng phải." Nói xong, ông lập tức đứng bật lên, xông ra ngoài cửa. Phía trên cửa sổ sáng sủa và sạch sẽ trong phòng chờ dành cho khách VIP không ngừng hiện lên dòng chữ "Đinh Tình Diễm trong phòng giải phẫu". Trong sáu tiếng đồng hồ, Vệ Triển Dực cố chịu đựng ánh mắt phản nộ của Đinh Nghê Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lúc này đây, viên đạn mắc kẹt tại vị trí vai trái của Tình Diễm, cô phải nằm lại viện, theo dõi trong khoảng thời gian bảy ngày.

Sáng sớm ngày đầu tiên, cô vừa được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn không có huyết sắc, d_đđ. l. q_đđ đau đớn kịch liệt, rốt cục cô cũng tin bản thân mình gặp phiền toái lớn!

"Nước, tôi muốn uống nước..." Cô lập đi lập lại câu này.

Thuốc gây mê khi giải phẫu cùng với không khí trong phòng vừa khô vừa lạnh, làm cổ họng cô giống như bị nhét đầy sỏi cát.

Vệ Triển Dực vừa vội lại lo lắng, canh nước cho vừa độ ấm, cầm ống hút vào ly, đi-ên-đà-nhệ-qu-y-đô-nhẽ nâng đầu cô lên để cô uống được dễ dàng.

Nhìn cô bị thương yếu ớt nằm trên giường, còn đâu dáng vẻ tranh cãi kịch liệt quyết không nhường ai thường ngày nữa?

Mặc dù có trăm ngàn câu nghẹn nơi cổ họng, mấy câu đại loại như mắng cô hành động thiếu suy nghĩ, nhưng mà... Không vội, hôm nay không cần vội tính sổ với cô, đợi ngày mai cũng không muộn.

Ngày mai anh sẽ đem chân lý "phụ nữ trời sinh nên để đàn ông bảo vệ", hung hăng gõ vào trong đầu cô.

Ai ngờ ngày hôm sau, bởi vì bị mất máu quá nhiều, nên mê man cả ngày, ngón tay anh cũng gõ giường bệnh cả một ngày (ý như là anh lo lắng sốt ruột cho chị ấy).

Ngày kế tiếp, thể lực của cô hơi khôi phục, có thể ngồi được, tinh thần khá tốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng cũng có chút sắc hồng, lập tức cô giống như con búp bê bằng sứ biến thành cô gái mềm mại khiến người ta bực mình nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tôi muốn Notebook của tôi." Cô nói.

"Tôi muốn USB và đĩa CD dự bị." Cô nói tiếp.

"Tôi muốn máy ghi âm của tôi nữa." Cô vẫn nói.

"Tôi muốn bút và giấy nháp của tôi." Cô lại nói.

"Tôi muốn tờ báo ra hôm nay." Cô tiếp tục nói.

Mặt Vệ Triển Dực tối sầm, tuy rằng bác bỏ tất cả yêu cầu của cô, nhưng anh tự nhận mình đã rất nhẫn nhịn rồi.

"Em bị chấn thương, phải nghỉ ngơi mới mau hồi phục sức khỏe, nằm đó ầm ĩ cái gì?" Anh ngồi ở một bên, bàn tay to cầm dao gọt trái cây lên, gọt quả táo. "Ngậm miệng lại!"

Cô tròn trắng mắt, lơ đãng cầm một miếng táo đưa vào miệng. Vừa mới trải qua cuộc giải phẫu, khẩu vị không tốt lắm, loại trái cây chua chua ngọt ngọt lại trong vắt này là tốt nhất cho dạ dày.

Anh mặc quần tây được chế tác tinh tế, tay áo somi xắn lên. Ở trong phòng bệnh, dáng người cao ráo như nhân viên văn phòng cao cấp của anh đứng trong phòng bệnh mặc dù có chút không phù hợp nhau, nhưng anh gọt vỏ trái cây vẫn lưu loát gọn gàng, sau khi gọt xong quả táo anh vừa đi rửa dao cắt trái cây, vừa ứng phó với chuyện cô cố tình gây sự.

"Ít nhất anh cũng cho tôi một radio nhỏ..." Cô gần như cầu xin, không thể chịu đựng được sống mà không biết tin tức thời cuộc.

Cô chắc chắn anh ta muốn biến phòng bệnh này thành nhà tù tắm tội, giày vò nhất lịch sử.

Dọn dẹp xong, anh trở lại tự nhiên ngồi xuống một bên giường bệnh, dùng giọng điệu bình thản nhất, chột hỏi:

"Vì sao em đỡ đạn giúp tôi?"

Tinh Diễm đang cắn quả táo chột khựng người, ba giây sau mới trả lời:

"Tôi không đỡ đạn giúp anh, tôi chỉ cảm thấy anh đứng yên nơi đó bị cây súng chỉ vào, thật ngu xuẩn mà thôi."

"Tôi không đứng yên chờ chết." Ngồi chưa đến một phút đồng hồ, anh đã đứng lên nóng nảy đi tới đi lui.

Liên tục hai ngày, cô nằm đó thoi thóp, anh tức giận đầy một bụng không biết tìm ai phát tiết, có lúc thấy cô nằm đó mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt sợ rằng cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, không thể khiến anh gào thét một chút.

Mấy người bác sĩ trực ban và y tá trong phòng trực cứ cách vài phút lại bị anh quấy rầy một lần, mãi đến khi mấy người bọn họ chỉ trời thề thốt, nếu như trong lúc cô hôn mê có gì sơ xuất, bọn họ nguyện ý vô điều kiện lấy đầu tạ tội, anh mới thoáng an tâm một chút.

Anh đi đến trước mặt cô cường điệu: "Tôi biết làm cách nào để đoạt được súng của h_đ ta."

"Tôi có thấy! Nhưng mà, khi đó tôi đã trúng đạn rồi." Cô thờ ơ nói.

Cô cầm hộp đựng trái cây giữ cho tươi để qua một bên, cố gắng với lấy một tờ giấy để lau mặt lau tay, bất đắc dĩ góc độ xoay quá lớn con đầu nhói lên khiến cô đau đến nhăn cả mặt, thế nhưng cô cố gồng người nén chịu chứ không kêu lên.

Anh sa sầm mặt đi tới, rút khăn giấy ướt ra, lau ngón tay cô trên đó dính một ít nước hoa quả, còn dè dặt cẩn thận từng chút tránh không động đến chỗ kim tiêm trên mu bàn tay cô.

Sau khi lau sạch sẽ, anh tức giận vứt mạnh khăn giấy ướt, nhìn anh dùng sức ném khăn đi và nhẹ nhàng chăm sóc cho cô tưởng như hai người khác nhau.

"Thật đáng tiếc ngay từ đầu chúng ta không tự giới thiệu cho nhau biết đối phương có năng lực siêu phàm gì." Cô lè lưỡi, rất muốn làm động tác nhún vai, nhưng mà... Đau quá!

"Em.." Còn dám ba hoa!

"Dù sao can cũng đã can rồi, bằng không anh muốn như thế nào?" Cô giận dữ hét to, người bị thương vốn có quyền giả bộ hung ác mà. "Anh giúp tôi ăn nút điều chỉnh giường đến mức cao nhất, còn nữa tôi muốn xem báo."

Cô cố sức lảng tránh ánh mắt của anh, dùng giọng điệu hung ác, chặn lại nghi vấn của anh.

Quả thực anh hơi nổi cáu. Báo chí ư? Đương nhiên hiện tại cô đừng mơ tưởng xem!

"Em không tin nhiệm tôi." Anh khoanh tay lại, tính toán khó chơi dây dưa đến cùng.

"Không tin nhiệm cái gì?"

"Tôi có thể bảo vệ em."

"Tôi tin tưởng, hiện tại cái gì tôi cũng tin hết!" Tha cho cô đi! Làm ơn cho cô một tờ báo đi!

"Vậy vì sao em không chịu đứng sau lưng tôi?"

"Cái gì?"

"Vì sao em cứ luôn đi đầu trong nguy hiểm?"

Nét mặt cô hơi bất an, lời nói của anh đánh trúng vào chuyện cô luôn luôn không nhìn thẳng vào thực tế.

Khi cô bị khiêng lên cáng, nhân viên cứu hộ nói cô bị trúng đạn, lúc đó trong đầu cô chợt xuất hiện một ý nghĩ vờ vẩn buồn cười. May mắn viên đạn đột nhiên không đổi hướng, bắn trúng cô chứ không trúng Vệ Triển Dục, ít nhất thì anh vẫn an toàn!

Cô mắc bệnh thần kinh sao? Xả thân cứu người không phải là chuyện của cô! Sự đồng cảm của cô ít đến đáng thương, vĩnh viễn ưu tiên bảo vệ bản thân trước.

Nhưng khi cô thấy họng súng chia về phía Vệ Triển Dục, không biết dây thần kinh nào của cô bị chập mạch, thế mà lại nhào tới nghênh tiếp chịu chết, giây phút đó cô chỉ có một ý nghĩ. . .

Nếu anh chết, cô làm sao đây?

Đúng rồi, cô chỉ nghĩ tới chuyện này. Nếu anh chết, cô nên làm gì đây?

Hay đây là..."Yêu" chăng?

Xong rồi! cô liên tưởng đến cái từ kia, toàn thân chợt nổi da gà.

"... Tôi đang nói chuyện với em đấy, em có nghe hay không vậy?"

Giọng Vệ Triển Dục gầm thét truyền đến, cô định thần lại, phát hiện anh không kiên nhẫn đã áp sát đến trước mặt cô, một tay vịn thành giường, trong mắt ánh lên ngọn lửa tức giận như muốn thiêu đốt cô. Nhìn anh vừa tức giận vừa lo lắng, đáng vẻ vừa bất đắc dĩ vừa phẫn nộ, không biết tại sao, nhưng lại khiến cô khẽ động lòng..

Được rồi! Nghĩ thoáng một chút, cô thừa nhận mình hơi thích người đàn ông này.

"Em có biết tôi lo lắng cho em lắm không?" Trong cặp mắt luôn che giấu cảm xúc rất tốt kia, đột nhiên ánh lên vẻ sợ hãi.

Đầu tiên cô thấy khiếp sợ, tiếp theo từ từ mở to mắt, nhìn chằm chằm anh.

"Anh... Lo lắng cho tôi?" Không phải chỉ muốn mắng cô thôi sao?

"Phải, trước đó, tôi nhờ người chuyển em sang viết thể loại khác chính là không muốn em mạo hiểm, thế nhưng bây giờ trước mặt tôi em lại . . ."Anh nóng nảy không ngừng đi tới đi lui giống con sư tử. "Mỗi lần nghĩ đến em trong nước đến, trong lửa đi(ý là tôi ngày chị ấy chỉ liều lĩnh nhào vào trong chỗ nguy hiểm), tôi liền lo lắng không thôi, mà em không những chạy lấy tin tức, lại còn thích rước họa vào thân! Tôi thật sự là, thật vô cùng..." Dáng vẻ của anh thoát nhìn giống như muốn bóp chết cô.

Anh là người không giỏi dùng từ để biểu đạt cho người ta dễ hiểu, nhưng giờ khắc này, vẻ mặt của anh so với ngôn ngữ càng có thể khắc họa cảm thụ trong lòng nhiều hơn.

"Anh có thể không cần lo lắng cho tôi, cũng không ai xin nhờ anh làm như vậy." Cô cố ý nói thật tàn khốc, kỳ thực cả trái tim đã sớm giống như thanh chocolate bị ném vào lò vi sóng, vừa ngọt lại tan chảy đậm đặc.

Sắc mặt của anh càng thêm tối sầm, nếu cô còn nói lời vô tình nữa, thì cô gặp họa thật sự rồi.

"Sở dĩ tôi chọn công tác này, là vì muốn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, muốn làm bạn cùng nguy hiểm."

Anh trừng mắt nhìn cô.

"Anh cho người điều tôi sang chỗ khác, muốn tôi chỉ viết mấy bài vớ vẩn về văn hóa văn nghệ gì đó, mấy chuyện này với tôi mà nói, giống như giam tôi vào trong lồng thú." Cô tăng thêm ngữ điệu. "Tôi không vui, thật -sự- không- vui -về!"

Cô nói cô không vui về? Anh là vì cô suy nghĩ nhiều, cô còn dám nói cô không vui về! ?

"Em đã chiếm được trái tim của tôi, chẳng lẽ em không thể ngoan ngoãn, chỉ đợi ở bên người tôi không được ư?"

Anh hét lên, trong khoảng thời gian ngắn, cả hai người đều ngây dại.

Cô thật không nghĩ đến, người đàn ông mà cô muốn đánh, muốn nện cho một trận, thế mà lại làm cô bất ngờ khi thốt lên những lời này.

"Anh đây là ... Bày tỏ tình yêu sao?" Cô ngập ngừng hỏi.

"Ừm." Anh quay mặt qua chỗ khác, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, không biết là bởi vì kích động, hay là... Ngượng ngùng.

"À, ra là như vậy..." Bỗng nhiên cô trầm mặc, bầu không khí có loại biến hoá kỳ lạ dường như hết sức căng thẳng.

Rõ ràng hai người họ không đang qua lại với nhau, không hò hẹn, mỗi đêm cũng không gọi điện thoại, ngày nghỉ cuối tuần không cùng nhau ăn uống, chủ nhật cũng không ra ngoài dã ngoại, không hẹn nhau đi xem phim, hay nắm tay nhau thưởng cảnh đêm.

Có lẽ anh bản lĩnh cao cường, nắm rõ hành tung của cô. Còn cô thì ngay cả số di động của anh cũng không nhớ, lại càng không rảnh đến mức để có thời gian thì chạy đến bên anh Vậy thì tình yêu làm sao có thể phát sinh?

"Em không có gì muốn nói sao?" Anh ép hỏi. Lời cũng đã nói ra rồi, tất nhiên sẽ không cần né né tránh tránh nữa.

"Nói cái gì?" Cô cúi đầu, ngón tay vờn chơi dây buộc áo ngủ, đây là lần đầu tiên ở trước mặt anh lại lộ ra động tác nhỏ đầy nữ tính như thế.

"Có được trái tim của tôi, như vậy còn chưa đủ sao?"

Cô nhìn anh. Cặp mắt sắc bén kín kẽ kia lúc này lại xao động dịu dàng, anh có một khí thế lồi lạc bất phàm, nhưng lúc này chỉ có vẻ khiêm tốn. Vài năm trước ngay cả thời vận không tốt, thì anh vẫn thẳng lưng kiêu hãnh ngẩng cao đầu, làm một người đàn ông hiện ngang bát khuât, ngay lúc này bản thân để lộ ra tất cả, tấn công vào tình cảm của cô .

Vai trái bỗng nhiên truyền đến một cơn đau đớn.

Phải, cô cũng thích anh, có lẽ nhiều hơn thích một chút, bằng không cô sẽ không phá vỡ nguyên tắc phải bảo vệ bản thân trước, liều lĩnh xông về phía trước, tiếp đó lại đỡ phát súng cho anh.

Nhưng, cho dù hai người đều có cảm tình với nhau đi nữa, người này mong đợi người kia, trên thực tế bộ dáng hai người rất khác biệt nhau. Cũng có rất nhiều cặp đôi hai bên cùng nhau thay đổi khéo léo , giờ khắc này, bỗng dưng cô đã hiểu.

"Không đủ." Cô thấp giọng đáp.

Anh hoài nghi bản thân nghe lầm."Em lặp lại lần nữa."

"Không đủ." Cô ngừng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng anh."Tim của anh, hoàn toàn không ở phạm vi săn bắn của tôi(ý chị là anh không phù hợp với tiêu chuẩn của chị)."

Anh trừng mắt nhìn cô, dường như không thể tin cô sẽ nói như vậy."Cho nên em quăng tôi như quăng giày cũ?"

"Không phải, tôi cũng là phụ nữ, đương nhiên thật vui mừng, người trong lòng tôi cũng thích tôi." Cô cúi hàng mi dài xuống, bởi vì này chút lời nói này mà

thẹn đỏ mặt.

Phụ nữ? Đúng rồi, một chút tình cảm trong lòng cô chỉ nảy sinh ở một giai đoạn, tuy rằng cô là phụ nữ hai mươi ba tuổi, bất quá đối với tình yêu, cô vẫn còn ở cảnh giới ngây thơ ngu ngốc.

"Nhưng mà, làm phóng viên như tôi, không thể chịu đựng được bị tù túng bó tay bó chân. Cho tới nay mục tiêu của tôi là làm một phóng viên ưu tú, cho nên tôi sẽ không buông tay, cho dù phải ở trong nguy hiểm hết này tới lần khác, tôi cũng sẽ không buông tay." Cô hít một hơi thật sâu. "Bởi vậy, tôi sẽ không thể thoả mãn với việc chỉ ở bên cạnh anh."

Anh nhìn cô chăm chú. "Rất nhiều phụ nữ mơ ước vị trí của em trong cảm nhận của tôi."

"Nếu như anh nghĩ tôi phải ngồi ở trong hào trạch(khu nhà cao cấp), chờ anh trở về, cuộn tròn rúc vào trong ngực anh, mong được yêu thương," cô ngừng lại một chút, khẩu khí thật kiên quyết. "Tôi đây không hiếm lạ(không thêm)."

Không hiếm lạ? Anh khiếp sợ tròn mắt nhìn cô.

"Tôi thừa nhận, khi anh nói anh lo lắng cho tôi, tôi vô cùng... Cảm động."

Nói cảm động, còn chưa nói lên hết cảm giác một phần vạn, câu nói kia mang đến không chỉ là cảm động, mà còn cả trái tim nữa, giống như một khắc kia, tim của cô sẽ không đập vì chính bản thân, mà còn vì anh.

"Tôi còn nhiều ước muốn, tuy rằng anh có thể cho tôi hạnh phúc chung thân, nhưng tôi còn muốn cảm giác thành tựu trong công việc. Anh nói tôi tham lam cũng được, không biết tốt xấu cũng không sao, thứ tôi muốn, tuyệt không chỉ mỗi sự sủng ái của anh mà thôi."

Anh nheo mắt nhìn cô, ánh mắt của anh so với mắt ưng càng lợi hại hơn.

"Anh thử nghĩ xem, nếu như tôi đều đặt trọng tâm ở trên người anh, khi anh xuất hiện, tôi diện quần áo lộng lẫy, trang điểm thật xinh đẹp, cùng anh ăn cơm, làm nũng với anh, nói một ít chuyện vụn vặt, TV diễn cái gì, tạp chí lá cải nói gì đó, khi đó anh có còn muốn yêu tôi không? Có muốn giao trái tim cho tôi không?"

Anh hơi do dự một chút. "Nếu là em..."

"Không, anh sẽ không." Cô khẳng định chắc nịch, không phải cô chưa nhìn thấy dáng vẻ vô tình của anh đối với mấy người phụ nữ khác. "Nếu tôi giống như những người phụ nữ khác, nũng nịu đáng yêu, anh xuất hiện nơi nào thì đưa mắt đắm đuối đưa tình, chờ lọt vào mắt xanh của anh, vậy anh còn có cảm giác với tôi sao?"

Những lời này giống như dùng chày sắt nện vào lòng anh một cái.

Anh biết rõ, nếu Tinh Diễm chỉ là một búp bê không có sinh khí giống như những người phụ nữ khác, thì anh sẽ hoàn toàn không để ý nhìn ngó gì đến cô.

Cô nói đúng! Trong hai người, anh vẫn tự cho là bản thân nhìn người rất rõ, nhưng hiện tại, anh á khẩu không trả lời được, anh không thể phản bác lại cô càng nhiều!

Anh chăm chú nhìn Tinh Diễm, ánh mắt cũng không giống như lúc ban đầu chỉ tràn đầy tình yêu, bây giờ càng nhiều hơn một phần tôn trọng.

"Tôi... Ra ngoài hút thuốc." Anh thu hồi ánh mắt, gót chân vừa chuyển, như có điều suy nghĩ đi ra ngoài.

Một câu dẫn dò đuổi theo anh. "Thuận tiện mang giúp tôi một ít báo chí."

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định!

Bước vào thang máy, đối mặt là một tấm gương lớn, anh cho rằng mình vừa bị cô từ chối, thoạt đầu tưởng rằng nhất định thật tức giận, lại không nghĩ rằng bản thân chợt phát hiện... Nhưng lại mang theo một chút ý cười ôn tồn.

Ở bệnh viện bây giờ, miệng vết thương bắt đầu kết vảy, cuối cùng Tinh Diễm cũng được phép xuất viện.

Làm xong tất cả mọi thủ tục xuất viện, vẫn không thấy người nhà ôm hoa chào đón cô trở về, nhìn không được cô hết nhìn đồng tới ngó tây. "Ba và các chị của tôi đâu?"

"Ở nhà." Anh đáp thật ngắn gọn, bỗng cô lên giọng gằn, đi thang máy xuống dưới lầu.

"Không khỏi quá vô tình!" Đương nhiên cô biết ba mình tính toán gì, nếu có thể giao cô cho người đàn ông này, ông ấy sẽ ngồi ở nhà, vĩnh chân lên, hưng phấn vô cùng.

"Tôi nói với họ, tôi muốn đưa cô đi du lịch."

Về mặt không dám tin của cô nhìn anh. "Anh điên rồi à? Tôi đang bị thương đấy! Sao đi du lịch được?"

"Em bị thương ở vai, không phải ở chân, nếu em đi không được, tôi rất sẵn lòng ôm em đi."

Anh thừa dịp cô nằm viện, việc lớn việc nhỏ không có cách nào khác quản, thời cơ hội đa thông tư tưởng người nhà của cô. Hiện tại, anh trông nom tất cả mọi việc của cô. . . . Ba cô gật đầu đồng ý.

Tĩnh Diễm thiếu chút cắn nát hàm răng.

Thật đáng giận! Nằm viện mất mấy ngày, bởi vì hấn nghiêm túc, cẩn thận trông chừng cô, nên việc gì cô cũng không thể làm, chỉ có thể ăn no rồi ngủ. Cô một lòng ngóng trông về nhà, hy vọng có thể thoát khỏi trông chừng gắt gao của anh ta, nhưng bây giờ xem ra anh muốn kèm kẹp . . . ?

"Này, anh không có việc gì làm sao, 'tổng giám đốc đại nhân' ?"

"Trụ sở chính có Chính Hải ở đó, hướng chỉ hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, những công việc văn phòng tùy thời có thể mang theo để làm."

Vệ Triển Dực ôm cô ra khỏi thang máy, đặt cô vào ghế sau, chọn tư thế dễ chịu để cô dựa vào.

Oh! Thật đáng ghét! Hiện tại cô không cách nào phản đối, ngay cả chọn đi đâu cũng không được, cũng chỉ có thể đi theo anh thôi.

"Này! Tuần tới nhất định phải trở về, tôi có một cuộc thi quan trọng."

Về mặt Vệ Triển Dực kỳ lạ. "Tôi biết, trên thực tế, tôi chỉ tính đưa cô đi ba ngày hai đêm."

"Ừm." Dễ thương lượng vậy sao? Cô cũng không từ chối.

Hai người họ bắt đầu chuyến đi, dọc đường đi, cả người mệt mỏi, cô ngủ mê mệt.

Không biết qua bao lâu, xe ngừng lại, Vệ Triển Dực lay cho cô tỉnh lại. "Tĩnh Diễm, tỉnh tỉnh, chúng ta đến rồi."

Cô mở mắt, anh đưa tay ra đỡ, cô chậm rãi bước xuống xe.

Nơi này trông rất quen thuộc, nơi này là...

"Nhà bà nội tôi." Anh chủ động nói.

Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh mười mấy năm trước trí nhớ, hình ảnh trong đầu so với cảnh tượng trước mắt hoàn toàn ăn khớp. Đây là nơi lúc trước cô một hai đôi đi theo ba, tìm được nơi Vệ Triển Dực đang ở.

Chính là ở trong này, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh!

"Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?"

"Bà nội và mẹ tôi đều ở nơi này." Anh đáp ngắn gọn. "Đi, đi vào."

Cô hơi sững sốt. Đây là cái gì ý tứ? Gặp mặt người lớn ư ? "Nói cho anh biết, tôi không thích..."

"Ồ bên ngoài giăng kéo cái gì? Còn không mau đi vào, cả một nồi canh được thiện hằm mất hết nửa ngày trời, cũng sắp cạn tới đáy rồi đây này!"

"... Gặp người lớn." Lời còn ngậm trong miệng, thì cô nhìn thấy một bà lão hơi nhiều tuổi trông quen mắt đứng ở cửa, tay vung muống canh kêu gào.

Dáng vẻ của bà thập phần nhỏ gầy, tuy trên gương mặt đầy nếp nhăn, nhưng mơ hồ có thể thấy được nét đẹp điểm lệ khi còn trẻ, dáng người hơi còng, nói lên trước đây bà phải chịu nhiều đau khổ.

"Đến đây."

Tĩnh Diễm thật kinh ngạc phát hiện, giọng nói của Vệ Triển Dực cư nhiên bao hàm ý kính sợ. "Đó là ai đấy?"

"Bà nội tôi."

"Bà có phải là vợ sau của ông nội anh không?" Cô bị xưng hô này khiến cho mờ mịt.

"Chính xác thì bà là vợ sau của ông ngoại tôi, nhưng tất cả mọi người quen kêu bà là bà nội." Anh lộ ra một cái ý vị thâm trường tươi cười. "Đi thôi! Em sẽ thích bà."

* Giải thích thêm một chút về chỗ rối rắm này: trong tiếng Trung thì từ Nhị nãi nãi có nghĩa là người chủ, người vợ trông coi tất cả mọi việc trong gia đình, còn chồng thì ra ngoài kiếm tiền, ngoài ra cũng còn có nghĩa là bà nội. Trong câu nói của Vệ Triển Dực thì mang cả hai ý là bà chủ mà cũng là bà nội, vì bà dù không có con cái nhưng thật sự rất yêu thương lo lắng cho tất cả gia đình anh.

Thích một bà lão hung dữ trên mặt nhiều nếp nhăn sao?

Trời đang nắng ấm, tự dưng Tinh Diễm rùng mình một cái.

Đây là một tòa nhà nông thôn thật đơn giản, nhà trệt được xây bằng gạch đỏ, đồ dùng hàng ngày bên trong nhà nếu mang đến bán cho người buôn đồ cổ bên kia, cam đoan mọi thứ đều có thể đổi được một số tiền lớn.

Vệ Triển Dực nắm tay cô, vén rèm cửa hoa nhỏ lên đi thẳng một lèo vào trong phòng bếp.

Bà của anh đang dỡ tay.

"Bà nội." Cô nhỏ giọng chào hỏi.

Tinh Diễm trời không sợ, đất không sợ, ba không sợ, mẹ không sợ, ngay cả súng cũng không sợ, nhưng nghĩ đến phải gặp người nhà của anh, thì khiếp đảm mất hồn vía. Cô sợ hãi nắm tay Vệ Triển Dực thật chặt.

Anh muốn làm gì thế này? Trong khi cô còn chưa chuẩn bị tâm lý lại dẫn cô đến nơi đây? Đã vậy cô còn đang bị thương, đáng vẻ thật tiều tụy!

Bà vai bị thương quả thật không có cảm giác an toàn, khiến cô không khỏi tới sát gần anh, tìm kiếm che chở.

Nhưng mà... Ồ? Cô gần như không phát hiện ra, vì sao khi cô muốn tìm chỗ dựa dẫm, thì tự động lại gần bên người Vệ Triển Dực, hoàn toàn không cần ba mình tính kế?

Anh buông tay cô ra, cô lại nắm chặt hơn, anh vừa đưa tay lên vén tóc, cô liền kéo tay anh trở về, hai người ở cửa phòng bếp, giằng qua kéo lại, so với lúc trước, thì bây giờ cô ôn thuận tựa con cừu nhỏ.

"Đứng vịn vẹo ở nơi đó làm gì?" Ánh mắt sắc bén của bà nội quét tới, nhìn động tác nhỏ của bọn họ.

Tinh Diễm sợ tới mức toàn thân cứng đờ. So khí thế, bà nội lợi hại hơn!

Vệ Triển Dực thừa dịp cô chưa chuẩn bị, nói lỏng tay cô. "Tôi đi thay bộ đồ một chút, em ngồi ở trong này trước đi."

"Này này, anh đưa tôi đến nhà anh, rồi cứ như vậy quăng tôi lại một mình?" Cô múa tay múa chân, mấp máy môi thốt lên không tiếng động.

Anh cười cười không nói gì, đi ra.

"Ngồi xuống." Bà nội ra lệnh.

Tinh Diễm chạy nhanh lại ngồi xuống, cảm thấy không nên lỗ mắng trước mặt người già, tuy rằng không muốn, cũng bày ra dáng vẻ thực nữ tao nhã. Nhưng ngồi yên không được một giây, hai mắt mở to hiếu kỳ hết nhìn trái lại nhìn phải.

Một cái bát mì nước to đặt trước mặt cô, nước dùng trong tô mì nhìn đen như mực, phản chiếu nét mặt hoảng sợ của cô.

"Ăn canh đi." Bà nội đi trở lại bồn rửa, tiếp tục rửa cái gì đó.

"... Dạ vâng, cháu cảm ơn ạ." Trời ạ! Cô sợ nhất canh có mùi vị thuốc bổ, nghĩ đến khiến cho người không rét mà run.

"Ăn mau lên, nếu để nguội thì mất tác dụng." Bà nội lườm cô một cái, thấy cô hơi chần chừ, khước miệng bà nhếch lên.

Nét mặt đầy đau khổ, cô cầm lấy thìa. Nếu cô không ăn bát canh này, nhất định bà nội hung hãn sẽ cạy miệng cô ra, kiên quyết rót hết bát canh được liệu. Cô không chút nghi ngờ bà nội sức khỏe vô cùng, có thể dễ dàng đánh ngã người, bởi vì thoát nhìn bà chính là đáng vẻ kia.

Cô múc một muỗng canh lên thổi thổi cho nguội bớt, rồi đút vào trong miệng. Một giây sau, cô mở to mắt.

Canh này thật ngon! Cô chưa từng được ăn qua canh gà nào ngon như thế này, tuy rằng thoát nhìn trông rất dọa người, nhưng khi cho vào trong miệng, không chỉ có thuần một mùi canh gà, hơn nữa tuyệt đối không khó ăn chút nào.

Bà nội quay đầu nhìn cô, trên nét mặt già nua hiện lên một chút tươi cười không dễ dàng phát hiện.

Cửa phòng bếp mở ra, một người phụ nữ trung niên gầy gao cao cao, thoát nhìn khí chất rất tốt, gương mặt u buồn đi tới.

"Bà nội." Bà chào một tiếng, dáng cao gầy nhẹ nhàng đi vào trong phòng, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi. . ." Đều tại Vệ Triển Dực! Không biết làm gì lâu thế, cũng không nghĩ cô phải giới thiệu như thế nào. "Tôi họ Đinh, là Đinh Tinh Diễm."

Cửa sau lại "cạch" một tiếng mở ra. Măng Tào Tháo, Tào Tháo đến. "Mẹ, cô ấy là bạn của con."

Mẹ? Anh gọi bà ấy là mẹ? Đây là mẹ của Vệ Triển Dực ư?

Người phụ nữ về mặt u buồn dịu dàng nhìn cô lộ ra ý cười.

"Thế Hiệt, Đình tiểu thư là bạn con à? Đáng vẻ cô ấy trông thật khá!"

Thế Hiệt? Vệ Thế Hiệt? Đây không phải là tên ba của anh sao? Vì sao mẹ anh lại gọi anh bằng tên của ba anh? Cô kinh nghi bất định(ngạc nhiên nghi ngờ).

Vệ Triển Dực nhìn mẹ mình cười cười, không tỏ vẻ gì, quay đầu hỏi cô. "Ăn hết bát canh chưa?"

Cô ngơ ngác gật gật đầu.

"Con đưa Tinh Diễm đi dạo một chút, lát nữa sẽ trở về."

Anh nắm tay cô, đẩy cửa sau ra, đi về phía cây cối xanh tươi mát mẻ bên ngoài.

"Sao mẹ anh lại gọi anh là Thế Hiệt?" Vừa bước ra ngoài cửa, cô lập tức hạ giọng hỏi ra miệng.

Thật sự là một phút cũng chờ không kịp! Anh cười khẽ.

"Cười cái gì?" Bộ anh cảm thấy như vậy rất vui sao? Cô không thích tranh giành tình nhân với mẹ anh!

Đợi chút, cô đang nghĩ gì thế này? Tranh giành tình nhân với mẹ anh? Vì anh à?

Cô gõ thật nhanh vào trán mình hai cái. Thanh tỉnh, thanh tỉnh lại một chút nào!

"Dù cho tôi có đưa bạn gái nào đến đây, thì mẹ tôi vẫn cứ tưởng lầm là ba tôi." Anh đưa tay vuốt tóc. "Mười bốn năm trước, mẹ tôi đã chịu kích thích quá trầm trọng, về sau thì không cách nào nhận thức được hiện thực hay hư ảo."

"Chẳng lẽ mẹ anh, bà ấy..." Điện rồi? Vô luận như thế nào, hai chữ cuối này cô không có dũng khí nói ra miệng.

Anh nắm tay cô, đi đến mảnh ruộng gần đó.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, khắp nơi toàn một màu xanh tươi mát mắt, một số cây là tự lực vươn lên, có một số là do người một lòng vun trồng quy hoạch thành một mảnh ruộng rau, nhìn cảnh đẹp ý vui. Nơi này là nơi anh trưởng thành, sau đó gặp biến đổi lớn, anh ngủ đông ở trong này, ăn nấu, chuẩn bị giường cánh sẵn sàng tạo ra đỉnh cao.

"Em muốn nghe chuyện sau khi nhà tôi rời khỏi tòa biệt thự kia sao?"

"Muốn." Đương nhiên muốn!

"Ngay khi mẹ tôi không thể duy trì ý thức, dưới tình huống đó, tôi mười sáu tuổi còn Vệ Chính Hải mười hai tuổi, Vệ Phuong Vũ mười tuổi, toàn bộ đều bị đuổi ra khỏi nhà. Chúng tôi không biết mình phải đi về đâu, bởi vì mấy người Vương Kim Cường theo dõi tội danh trên danh nghĩa ba tôi, nên tài sản bị tịch biên hết thảy, ngay cả biệt thự cũng không giữ lại được."

"Cùng trong một ngày?"

"Cùng trong một ngày."

Thật ác độc!

"Chúng tôi đành phải đến nhà của một người hầu, trú tạm thời ở đó, nhưng sự tình phát sinh không đến ngày thứ ba thì bà nội đến."

"Bà nội?"

"Ngay tại lúc tất cả bạn bè thân thuộc e sợ tránh còn không kịp, thì bà lại chủ động tới tìm chúng tôi. Thực ra, bà vừa nhìn thấy tin tức liền khởi hành ngay lập tức, nhưng sớ dĩ đến ngày thứ ba mới gặp mặt, là vì hai ngày trước bà hoàn toàn tìm không thấy chúng tôi."

"Tôi đoán, nhất định trước tiên bà đến nhà những người thân thích của gia đình anh tìm." Tinh Diễm bật thốt lên trong nháy mắt. "Nhưng mà tìm không thấy người."

"Không sai, hơn nữa nhà nhà còn phụ tặng thêm một chút chửi mắng." Anh bội phục cô đầu óc đột nhiên thay đổi mau lẹ. "Sau khi bà tìm được chúng tôi, lập tức tiếp nhận lo ma chay cho ba tôi, rồi sau đó nói cho chúng tôi biết, bà có nhà ở quê, chúng tôi có thể tới đó ở."

Anh chỉ chỉ nóc nhà bằng gạch, tuy rằng đã lâu năm, nhưng vẫn chắc chắn như cũ.

"Nhưng, bà là vợ nhỏ của ông ngoại anh mà?" Trong ấn tượng của cô, vợ chính và vợ bé đều thì không lưỡng lập(thì không sống chung) mà? Mà mẹ của Vệ Triển Dực lại là con của vợ chính đây!

"Đến bây giờ, tôi cũng không hiểu, tại sao bà nội lại không ngăn ngại tới tìm chúng tôi."

Lúc đó bọn họ đã nghèo túng nông nổi đến ngay cả chó hoang cũng lười phản ứng lại, ai muốn nhận một nhà xui xẻo như quỹ này?

"Bên nhà mẹ đẻ của mẹ tôi cực kỳ giàu có. Xuất thân của bà ngoại tốt, tuy rằng chỉ sinh con gái, nhưng ông ngoại vẫn luôn yêu thương bà, cho nên mẹ tôi từ khi còn nhỏ tựa như đóa hoa trong nhà kính. ~~đ~~☆L☆q~~đ~~ Sau này ông ngoại tôi lại gặp bà nội. Xuất thân của bà nội thì nghèo khổ, ông cưới bà vào cửa sau, bà lao tâm lao lực hỗ trợ kinh doanh, còn kiêm luôn làm quản gia, chấp nhận số mệnh, cũng không tranh thủ tình cảm."

"Cho nên, khi bà biết mọi người bị hãm hại, nguy nan, thì không nói hai lời tới giải vây thay mọi người?" Bởi vì bà có nghĩa khí? Không khỏi cũng quá có nghĩa khí rồi!

"Tôi tin là như vậy. Nhưng có lần tôi hỏi, bà chỉ nhàn nhạt nói, đây là bà thiếu ông ngoại tôi."

"Là ý gì đây?" Cô bất bình. ~~đ~~∞∞∞∞q∞~~đ~~ Chẳng lẽ không có người cảm thấy, bà nội tuy là vợ bé, nhưng có hơn gì con ở đâu?

"Lúc đó ông ngoại hi vọng bà có thể sinh con trai, nhưng bà không sinh được, có lẽ là như vậy nên trong lòng áy náy!"

Sinh không ra con trai sẽ làm trâu làm ngựa? Nghĩ đến khả năng này, cô lại tức giận.

"Cho nên, tôi nói phụ nữ trước kia..." Cô giận dữ mở miệng.

Anh buồn cười. "Em muốn bàn luận về nữ quyền, hay là muốn nghe tôi nói chuyện lúc trước?"

Cô không tình nguyện thu nhỏ miệng lại. "Đương nhiên là nghe anh nói chuyện lúc trước."

Kỳ thực những chuyện anh nói với cô, ở Siêu cấp nhật báo không hề có! Siêu cấp nhật báo chỉ nhắc tới triển vọng tương lai, sự nghiệp hùng tâm của anh, về phần chí tiến thủ, tư tưởng của anh, không hề nói tới một chữ.

Là người ta cảm thấy chuyện đó không có gì nhiều để xem xét, hay là anh hoàn toàn không nói?

Cô âm thầm hi vọng, là anh từ chối nói. Như vậy bí mật hoa viên của bọn họ sẽ không có người khác chen vào, chờ sau khi cô khỏi hẳn, cô còn có thể nói với anh, cùng đi đập cái biệt thự đó.

"Sau khi bà dẫn chúng tôi đến nơi này, em trai, em gái tôi đều thấy shock. Bỗng chốc từ khu nhà cao cấp chuyển vào nhà trệt làm bằng gạch này, thật quá chênh lệch, thật sự khiến người ta không thể chấp nhận. Chúng nó âm ỉ đòi đi về, bà nội thì một câu nói đối thiện ý cũng không có, nói cho chúng nó biết, cái nhà kia chúng tôi sẽ không thể trở về đó được; nếu muốn trở về nơi đó, phải dựa vào hai bàn tay đi đoạt lại."

"Như vậy có phải hơi... Tàn nhẫn không?" Cô co rúm lại một chút.

"Tàn nhẫn chính xác là sự thật bản thân, không phải dùng hình thức gì nói ra."

"Có đạo lý."

"Sau đó, bà nội nói với tôi, bà không có nhiều tiền nuôi cả nhà tôi, muốn có tiền mua thức ăn tôi phải tìm công việc làm, qua hàng xóm gần đó cắt cỏ, trồng rau, đôi khi phải đi rất xa, đi hỗ trợ đắp nóc nhà, tu sửa lại tháp nước, Chính Hải năm mười lăm tuổi, cũng đi cùng với tôi."

"Thảo nào thể trạng anh tốt như vậy, khi anh thể hiện tài năng, một ít người trong giới kinh doanh còn nói, nhìn thể trạng anh, khẳng định đã trải qua tập luyện thể chất mới được như vậy, nhưng mà không có ai thấy anh tham gia vận động ở câu lạc bộ nào."

"Chuyện này đương nhiên. Khi đó nào làm gì có tiền nhân rồi đến câu lạc bộ?" Chúng tôi vừa đi làm, vừa học thêm. Lòng báo thù của tôi rất mãnh liệt, mỗi ngày đều cần phải cố gắng làm công cùng với bài vở và bài tập, cho dù đi đến nơi khác cũng đọc sách, luôn luôn học tất cả chuẩn bị sau này tiến quân vào thương trường."

"Sao lại vất vả thế?" Cô chợt nhớ tới, anh đã từng từ chối nhận phong bì của ba đưa. "Chẳng lẽ anh từ chối ý tốt của người ta?" Cô nhú nhú mày.

"Ngay từ đầu, bà nội không cho chúng tôi nhận bố thí..."

Cô bật thốt, lời nói mang theo mùi vị khói thuốc súng. "Anh nên biết, ba tôi không bố thí, là vì ông ấy không đành lòng nhìn học sinh chịu khổ..."

"Tôi biết, tôi biết." Anh vội trấn an.

Bình thường thấy cô đối với ba Đình không lớn không nhỏ, nhưng mà, nếu ai hơi có ý mạo phạm đến ba cô, ngay lập tức cô bảo vệ người trong nhà. Anh nắm chặt tay cô cười nhẹ, số mệnh thật tốt mới có thể làm người trong nhà của cô!

"Đã từng có lúc tôi muốn nhận lấy phong bì đó, số tiền trong phong bì ắt hẳn tôi phải làm công thật lâu thì tiền lương mới có thể bằng đấy, hiện thời lại dễ như trở bàn tay. Nếu nhận lấy nó, tôi có thể ngủ nhiều thêm một chút, có thể dành thêm một ít nữa thời gian đọc sách, thậm chí cuộc sống của cả nhà đều có thể rộng rãi hơn một chút."

"Nhưng vì sao..." Là vì lòng tự ái à?

"Tôi kiên quyết từ chối trợ giúp của ông ấy, quyết định dựa vào sức lực của chính mình đi tìm cuộc sống mới. Tôi cần chắt chiu, muốn cảm nhận được cảm giác rét lạnh mùa đông, cảm giác nóng bức khi mùa hè đến, muốn ở trong đau khổ cảm nhận được nỗi đau, rèn luyện ý chí kiên định một lòng báo thù, nếu hơi có một chút buông lỏng, ham một chút hưởng lạc, tôi sẽ không có khả năng rửa sạch oan khuất cho ba tôi."

Cô há to mồm, lúng ta lúng túng đáp: "Thì ra là thế."

"Bà nội nói với tôi, lúc trước khi mẹ tôi gả cho ba tôi, bà ấy đã sớm biết sẽ có một ngày này. Cuộc đời ba tôi kết hôn thuận lợi suôn sẻ, còn muốn trông coi cả một sản nghiệp, chưa kể nếu không có người đến chen ép, thì bản thân cũng tự suy sụp, bà hi vọng qua vài năm cực khổ, có thể khiến cho chúng tôi biết phải làm sao để từ chỗ thấp hèn nhất có thể leo lên trên."

"Bà nội anh quả thật rất giỏi!" Nghe đến đó, Tinh Diễm đối với bà nội anh từ vừa mới bắt đầu sợ hãi, chuyển biến thành tôn trọng, hai mắt sáng lên nói: "Ý tưởng của bà tuy rằng cổ lỗ sĩ, nhưng thật sự rất có tác dụng. Không có cường lực vận tác(hoạt động mạnh mẽ) của bà, có lẽ mọi người sẽ biến thành năm bè bảy mảng(tương tự như câu tan đàn rã đám)."

Anh nở nụ cười, cười đến cô không sao giải thích nổi.

"Hơn nữa là hối hận suốt đời." Anh bổ sung, có Vương Hữu An làm bằng chứng. "Tôi thật sự thật may mắn có bà nội trong nhà này."

Cô chớp lấy trọng điểm "Anh nói nơi này là nhà anh?" Nét mặt cô hơi cổ quái.

Đối với cô mà nói, "phòng ở" có thể có rất nhiều nghĩa, nhưng "nhà" là tồn tại độc nhất vô nhị.

"Tuy rằng tòa biệt thự kia có rất nhiều chuyện vui để nhớ lại, nhưng nhân sinh của tôi bắt đầu được khai sáng là từ nơi này, nơi này mới là nhà của tôi."

"Đúng rồi, vừa mới nãy anh cười cái gì?" Cô dùng bên tay không bị thương, huých anh một cái.

"Tôi cười em khi nghe tôi nói về bà nội tôi, ánh mắt rạng rỡ phát sáng, thật giống như lần đầu tiên chúng ta mặt đối mặt, em dùng ánh mắt đó nhìn tôi."

"Loại ánh mắt nào?"

"Tựa như mèo thấy chuột, chó săn nhìn thấy thịt thăn, con khi nhìn thấy Bàn đào..."

"Há? Nhìn tôi không phải đói khát đến thế chứ?" Anh muốn gì đây khi liệt kê ra một loạt, nhìn cô thành "Tứ Bất Tượng"*?

*Tứ Bất Tượng: là con vật sừng giống hươu mà không phải là hươu, móng chân giống bò mà không phải là bò, thân hình giống lừa mà không phải lừa, đầu giống ngựa mà không phải ngựa. Bốn câu nói này là miêu tả một loại động vật, chính là Tứ Bất Tượng nổi tiếng, tên khoa học là Tùng Lộc. Chúng quý như gấu mèo và đặc biệt chỉ có ở Trung Quốc.(Tham khảo thêm tại www.bachkhoatrithuc.vn) Ở đây Vệ Triển Dực ví von ánh mắt của Tinh Diễm

"Không sai, chính là đói khát!" Anh đắc ý dương dương "Chính trong một khắc đó tôi yêu em."

Cô cười mắng: "Cả người anh toàn là hơi tiền của người kinh doanh đấy! Có thể đừng nói chuyện mơ mộng lãng mạn của thanh niên trẻ chứ?"

Anh biết cô then thùng, nhưng quyết định không cho cô né tránh. "Tôi nói thật."

"Anh nói nghe buồn nôn quá!" Cô nói lạnh đi.

Anh nắm chặt tay cô, cô dùng mớ tóc tránh được. "Em muốn nghiên cứu kỹ nội tâm của tôi, nhưng không phải là những vấn đề linh tinh lang tang kia. Em không thật sự muốn biết 'Vệ Triển Dực dùng bao nhiêu thời gian kiểm được nhân sinh thứ một triệu'. Em muốn biết chính xác, thì hôm nay tôi sẽ nói cho em biết hết thảy, em muốn tôi, mà tôi, chính là bị ánh mắt khản thiết của em hấp dẫn."

Tinh Diễm tròn mắt há hốc mồm, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Cô xoa xoa tóc của mình, "Anh nói vớ vẩn gì thế?" Cô lại cào vào trong mái tóc. "Cái tôi muốn nói không phải anh." Cô gấp đến độ tay túm mớ tóc, cột lại qua loa. "Tôi chỉ nghĩ sẽ viết bài báo về ân oán nhà giàu, vương tử muốn báo thù, nếu anh muốn cảm tính một chút, có thể ở vài đoạn cuối cùng chúng ta công bố tâm trạng của anh... Đây, là như thế đấy!"

Đột nhiên cô dừng lại động tác cột, tóc trên đầu giống hệt đuôi gà, biểu cảm phi thường kiên định. Cô tin tưởng mỗi một câu mình nói, bắt buộc tin tưởng.

"Nếu tôi có làm anh hiểu lầm về ánh mắt của tôi, cũng là do tôi quá nôn nóng trong công tác."

"Đó là em diễn để lừa bản thân mình, ngay từ đầu em đã lợi dụng sự hâm mộ đối với tôi, để thu hút sự chú ý của tôi."

Cô lớn tiếng kháng nghị: "Anh nên nhớ tôi là một phóng viên chuyên nghiệp có kinh nghiệm..."

"Tôi biết em là một phóng viên chuyên nghiệp có kinh nghiệm, nhưng ánh mắt em cũng để lộ ra, em là một người phụ nữ chuyên nghiệp lại kinh nghiệm"

thăm nghĩ muốn tiến vào trái tim tôi."

Cô ngây ngốc, từ trước đến nay ánh mắt cô rất sắc bén, nhưng hiện tại lại xuất hiện vẻ yếu ớt và hoang mang. Thân là phóng viên phải được bọc trong lớp vỏ bảo vệ, nay đã bị anh tước bỏ rồi. Ở trước mặt anh, cô là phụ nữ, chỉ là một phụ nữ mà thôi.

Cô cần môi, không thể mình bạch, vì sao anh biết rõ cô so với cô biết bản thân mình càng nhiều hơn?

"Không cần nhìn tôi như vậy." Anh khàn giọng nói.

"Vì sao?" Cô lại để lộ ra ánh mắt "chó săn thấy thịt thăn" nữa sao?

"Em nhìn tôi như thế sẽ khiến tôi nghĩ muốn hôn em"

Cô ngẩn ra, lúng ta lúng túng mở miệng: "Muốn hôn, thì... Hôn!" Cô lại không nói không thể.

Đây là lần đầu tiên cô cam tâm tình nguyện chấp nhận ôm ấp của anh.

Anh mỉm cười hài lòng. Đường như sợ làm phiền cô, nụ hôn y như chạm nhẹ, thoáng lưu lại trên hai cánh hoa đỏ bưng của cô, nhẹ nhàng áp vào nhau, cảm thụ nhiệt độ lẫn nhau rồi tách ra.

Lát sau, hai người nhìn nhau mỉm cười, trong con mắt ngăm đen chỉ có ánh ngược của nhau. Cửa sổ bằng thủy tinh mờ phía sau của phòng bếp khác hể mở ra một chút rồi đóng lại. Bà nội anh đứng trước bếp lò mặt đỏ ửng vì xào nấu, khoe miệng bà hiện lên ý cười không dễ gì phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Buổi tối trên bàn cơm, dưới ánh đèn mờ nhạt, Tinh Diễm vừa kính lại vừa sợ nhìn trộm bà nội.

Bà thật lợi hại, là bà bức ra tiềm năng của Vệ Triển Dực. Bằng không, người mà mới vừa sinh ra miệng đã ngậm thìa vàng, mỗi ngày phải trôi qua như thế nào, khi mà mười sáu tuổi là thời điểm tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, $d_{\text{đ}} = 1, q_{\text{đ}} = 10\%$ trong phút chốc bị người ta đoạt mất hết tất cả, giống như từ trên thiên đường bị ném xuống vùng bùn địa ngục,

"Sao nhìn ta hoài có việc gì không?" Đột nhiên bà nội lên tiếng hỏi.

"Không, không có việc gì." Cô nhanh chóng cúi mặt nhìn vào trong chén.

"Khi ăn cơm phải chuyên tâm, nhai kỹ nuốt chậm, mới có thể tiêu hóa tốt." Bà nội tự tay múc một chén canh. "Phải uống hết chỗ canh này, nếu không phải là Vệ Triển Dực muốn ta nấu canh được thiện, thì ngay cả gà ta cũng luộc mỡ..." Mấy chữ cuối cùng bà chỉ lẩm bầm trong miệng.

"Vâng ạ." Cô ngoan ngoãn tựa mèo con, trong lòng thật ảm áp.

Thì ra anh đưa cô đến nơi này, là vì muốn nhờ bà nội nấu canh bồi bổ cho mình... Cô trộm nhìn anh một cái, Vệ Triển Dực chỉ mỉm cười, không nói gì.

Sau khi ăn xong, bọn họ dặt tay nhau đi tản bộ.

Ngoài đường, tiếng côn trùng kêu râm ran, xa xa có vài đèn đuốc, dưới tình huống không đủ ánh sáng, nên nhìn mỗi một ngôi sao trên trời đều chói mắt.

Ánh sao chiếu vào trên người cô và anh, cô nhắm mắt hít mấy hơi thật sâu, cô cảm giác một tuần lễ nằm viện có lẽ phổi đã bị ngấm hoàn toàn trong thuốc, nhưng bây giờ ở nơi này được hít thở không khí trong lành hết thảy đều biến mất.

Không khí lành lạnh, nhẹ nhàng vờn quanh người cô, cảm giác thật thoải mái xiết bao.

"Buổi chiều anh vẫn chưa nói xong chuyện lúc trước." Bỗng nhiên cô nhớ tới.

"Em thật đúng là bá mết không tha." Cô không thể ngoan ngoãn để anh ôm một chút, cùng nhau ngắm sao trời sao?

"Chẳng lẽ không có ai nói cho anh biết, tôi tựa như con gián đánh hoài không chết?" Cô kè vào trong ngực anh.

Cả người thật ảm áp, bờ vai cũng không đau nhức, không khí thật trong lành, đầu cô xoay qua xoay lại.

Vệ Triển Dực giơ nhát mở đầu khiến người ta thắc mắc, lúc đó anh đã nghèo rớt mòng tơi... Ừ thì coi như anh đã từng nỗ lực đi làm, nhưng quả thực

bản thân không có tài sản gì cả, muốn từ một người không có gì, biến thành một người có tất cả, anh cần phải có lợi thế.

Lợi thế từ đâu tôi mới được chứ?

"Anh vốn định sau khi tốt nghiệp, sẽ đi tìm việc, nhưng bà nội kêu anh vào trong phòng, nói với anh rằng, trước khi ông ngoại qua đời, có cho bà mấy chục triệu gửi ngân hàng, cùng với vài ngọn đồi chưa khai phá."

Ồ! Nhìn không ra bà nội có nhiều tiền thế!

"Vậy là anh nhận tiền của bà nội à?"

"Mới đầu thì không, tôi cho rằng đó là cái giá của cuộc đời làm việc vất vả của bà. Tại thời điểm đó, tuy rằng tất cả việc lớn việc nhỏ đều do bà quán xuyến, nhưng bản thân là vợ lẽ, thân phận thấp hơn người khác một bậc, những tài sản đó là ông ngoại bù đắp cho bà, anh không thể lấy."

Cô gật gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

"Nhưng bà nội kiên trì, chỉ biết nếu tiền đẻ ra tiền không sinh lợi sẽ càng ngày càng ít đi, nên bà dự định bắt đầu đầu tư."

"Bà cũng biết đầu tư?" Bà nội thật đúng thời thượng!

Anh cười cười. "Bà muốn đầu tư người, là anh."

"Hả?" Cô không khỏi kinh ngạc khẽ thốt lên.

Mấy chục triệu cũng không phải là con số nhỏ, chỉ riêng tiền lời hàng tháng, đủ để nuôi dưỡng cả nhà bọn họ dư dả. Nhưng... Nếu lúc trước bà nội làm như vậy, thì sẽ không có Vệ Triển Dực như hôm nay.

Cô ngửa đầu nhìn anh, mặc kệ là nhìn ngang hay nhìn dọc, đáng vẻ anh vẫn luôn toả sáng.

Con người trời sinh ra tính cách khác nhau, nếu không có bà nội áp dụng phương pháp "huấn luyện ma quỷ", có lẽ anh sẽ không biến thành một Vương Hữu An khác, có lẽ anh sẽ theo nề nếp cũ đi làm trở thành nhân viên văn phòng, rồi kết hôn, sinh con, cả đời trôi qua bình thường, vĩnh viễn để ba anh bị oan khuất, vĩnh viễn trở thành điều tiếc nuối.

"Anh không chỉ nhận, hơn nữa còn tự nói với bản thân, nhất định phải thành công." Anh mỉm cười. "Anh biết mấy năm nay, Vương Kim Cường vẫn không ngừng giám thị bọn anh. Bọn họ đoạt tiền tài bất nghĩa, sợ có động tĩnh gì, cũng sợ có một ngày anh sẽ báo thù, cho nên, anh phải nguy trang mình."

Cô mỉm cười, nhớ tới tin tình cảm của anh trên tạp chí lá cải.

"Anh tiến vào thị trường chứng khoán, lần đầu khiến cho giới tài chính thay đổi vài lần. Không thể không nói tính cách con người quả là đáng ghê tởm, vốn trước đây nhà anh có rất nhiều bà con bạn bè, nhưng khi gặp khó khăn, cả nhà anh gõ cửa từng nhà xin được tá túc, thì bị họ đá ngược trở ra."

Nhưng đến khi trên thị trường chứng khoán anh đầu một trận thành danh, thì bà con bạn bè lại xúm xít tới trước mặt, như chưa từng ở cái đêm gió to mưa lớn năm đó đuổi cả nhà anh ra ngoài, người nào người nấy cũng đều mang vẻ mặt tươi cười, giống hệt như con kiến nhìn thấy hũ mật tranh nhau nhào vô.

Sau đó không lâu, Chính Hải cũng ra xã hội, bọn anh cùng nhau đánh thiên hạ, dùng tiền kiếm được thu mua các công ty có tiềm lực, quy mô vừa và nhỏ, chuẩn bị cho một vụ sáp nhập."

Bắt đầu từ giai đoạn này, cô biết rất rõ ràng động thái trên thương trường của bọn họ, vì thế tiếp lời nói: "Chuyện các anh thu mua các công ty, trong giới kinh doanh ai cũng biết, và lại thành tích của các anh lúc bấy giờ cũng không nổi bật, nên khi các anh thu mua đồng một công ty, tây một công ty, giống như không có mục đích."

Khi đó, rất nhiều người trong giới kinh doanh đều cười nói, Vệ Triển Dực biết kiếm tiền nhưng lại không biết kinh doanh, anh ta đem tiền ném vào trong rãnh nước.

"Cho đến cuối cùng, mọi người đưa các công ty nhỏ đó hợp nhất lại, tạo thành tập đoàn Dực Hải, lúc đó mọi người mới hiểu, thì ra lúc trước hợp mua loạn vô kết cấu (lung tung, không bài bản), chính là thu thập từng chút một sau đó ghép thành một tập đoàn."

Hiện tại tập đoàn Dực Hải là một trong ba tập đoàn truyền thông hàng đầu, bao gồm Internet, văn hóa xuất bản, truyền thông điện tử và các đơn vị khác, tập đoàn còn đang liên tục mở rộng nhiều lĩnh vực hơn nữa.

"Tốc độ phương pháp này tuy rằng chậm, mà còn phải thận trọng, bằng không có thể nào trong một lần lật ngửa Vương Kim Cường?" Anh cười khỏ.

Giọng nói của cô chưa dứt. "Ba năm đạt tới mục tiêu báo thù, tính ra cũng mau rồi." Cô oán hận liếc anh một cái. "Mấy người còn phải cảm tạ Hà Thiên Thiên và một số người đẹp khác nữa, bọn họ giúp anh tạo ra hình tượng hoa hoa công tử, miễn cho bút dây động rừng, bằng không nếu muốn báo thù thì bây giờ anh vẫn phải nỗ lực, phấn đấu dài dài!"

Mấy năm qua Tinh Diễm thu thập tư liệu của anh. Dường như mỗi bản tạp chí, hay tờ báo, thậm chí cho tới tuần san lá cải mà cô rất khinh thường, chỉ cần báo chí nào có tin tức của anh, tất cả đều được cô mua về nhà, đóng thành mấy quyển sách thật dày cất đàng cẩn thận.

Mỗi ngày cô đều lật xem, thử muốn theo "Hoa hoa công tử Vệ Triển Dực" lang thang trong tình sử anh ta, muốn tìm dáng vẻ cứng cỏi hiên ngang và vẻ mặt trầm ổn lạnh lùng của anh như trong trí nhớ của cô.

Nhưng, cuối cùng cũng không thể như ý nguyện.

"Bọn anh không chỉ rửa sạch nỗi oan cho ba, còn muốn cho những người năm đó hãm hại gia đình anh ném thử mùi vị đau khổ. Bất quá bọn họ đều là cáo già xảo quyệt, không dễ dàng bị lừa gạt, cho nên bọn anh phải không ngừng tạo ra tin tức giả."

"Nói thí dụ như, đến sông bạc Macao vung tiền như rác, say sưa nằm trên gối người đẹp ngủ?"

Anh giả vờ hít hít lỗ mũi. "Hình như anh nghe thấy mùi vị ề ảm đâu đây phải thì phải?"

Cô xoay người đâm anh một cái, động tác quá mạnh tác động đến miệng vết thương. "A a... Đau quá!"

"Không nên kích động như thế." Anh nhẹ ôm cô, cẩn thận chạm đến trên băng gạc xem thử có bị rướm máu hay không. "Bác sĩ đã dặn, không được vận động quá mạnh, em không nhớ à?"

"Tất nhiên là nhớ, vậy thì xin anh không cần muốn bị ăn đòn." Cô nhe răng trợn mắt, hít sâu liên tiếp.

Chờ hơi thở của cô từ từ nhẹ nhàng chậm chạp lại, không còn hít hà vì bị đau, tim của Vệ Triển Dực như bị treo lên cao, rốt cuộc mới được thả lỏng. "Khi đó, bọn anh bận tới mất tới mũi, thời gian đâu mà đánh bạc? Đến sông bạc Macao vẫn ở trong phòng khách sạn làm việc, về phần say sưa nằm ngủ trên gối người đẹp thì..."

Tinh Diễm trợn trắng mắt. "Anh có gan thì miêu tả chi tiết ướt át nóng bỏng thử xem."

Khóe miệng Vệ Triển Dực có một chút tươi cười bí hiểm.

Chi tiết chính xác "ướt át nóng bỏng" còn ở phía sau đây! Đêm nay sẽ cho cô lãnh hội vài phần.

"Chi tiết chính là, mấy người phụ nữ này đều ký hợp đồng giữ bí mật, các cô ấy phụ trách diễn kịch giúp anh, giả làm tình nhân của anh, mặc dù có đôi khi anh cũng qua đêm tại phòng." Giọng nói của anh nhỏ dần rồi biến mất.

Tinh Diễm lại trợn mắt nhìn anh, chuẩn bị tóm lấy anh.

Anh không dám khiêu chiến vận số, biết nói bậy tuyệt đối chết không thương tiếc.

"Nhưng anh chưa từng cùng giường chung gối qua với ai cả." Anh thề.

"Sofa cũng không có sao?"

"Không có." Cô thích nằm ở trên ghế sofa sao? Ngày khác nhất định phải thử xem.

"Niềm vui trên ghế dựa cũng không có?"

"Không có." Được rồi! Ghế dựa cũng mua một cái, để trong tân phòng tương lai.

"Xe rung* cũng không có?"

*Cái từ này thật sự không hiểu là cái gì, nhưng theo mình đoán có lẽ là dụng cụ để hai người yêu nhau^_^, bạn nào biết giải thích cho mình với.

Tay chân anh đều dài, muốn chơi xe rung thật đúng là không có phương tiện, Vệ Triển Dực yên lặng tự nghĩ.

"Hết thầy đều không có, anh và các cô gái kia thật sự đều thật trong sạch."

Cô gật gật đầu, ánh mắt tà ác lập tức ngấm ngấm anh. "Không cảm thấy rất khó chịu sao?"

"Có việc quan trọng cần phải làm hơn, anh chơi không nổi trò lãng mạn kia." Đây là lời nói thật trăm phần trăm. "Bọn anh lặng lẽ thu mua công ty cổ phiếu của ba người kia, làm chủ nợ của bọn họ. Khi bọn họ xem báo chí, cảm thấy may mắn vì người nhà họ Vệ vẫn ngu ngốc giúp đỡ bọn họ, nhưng lại không biết bọn anh đã nắm giữ bằng chứng phạm tội của bọn họ, vì thế bọn họ yên tâm, dự định vào công ty lật ngược lại thế cờ, nhưng tất cả đều là vật trong túi của bọn anh rồi."

"Mọi người tiết lộ toàn bộ tin tức này trong vòng một ngày." Cô hỗ trợ tiếp lời.

"Sau ngày giỗ ba anh một ngày." Chính là cái ngày mà cô xuyên qua hàng người, vọt tới trước mặt anh, thu âm được bốn chữ "không thể trả lời" ngày đó.

Cô lặng lẽ dựa vào trước ngực anh, ôm cánh tay anh ở trước ngực mình, đong đưa đong đưa.

"Cảm giác báo thù thành công như thế nào?"

"Không là gì cả." Anh nhún nhún vai.

"Anh không đập bọn họ, đâm bọn họ, đánh bọn họ, mắng bọn họ, làm cho bọn họ khóc lóc nước nôi, quỳ xuống sám hối?"

Anh bật cười. "Anh không có thời gian rồi."

"Anh cũng không đến trước mặt bọn họ để vũ dương oai, liệt kê từng nỗi khổ sở vài năm nay phải chịu, sau đó quăng ra lời nói tuyệt tình, muốn cho bọn họ nếm thử mùi vị cả đời không xoay người được?" Cô bắt đầu hơi bất mãn rồi.

"Trên thực tế, ngay cả mặt bọn họ anh cũng lười gặp." Nhưng anh vẫn trấn định như thường.

"Nếu là tôi, nhất định sẽ làm như vậy, tôi nhất định mắng đời sau bọn họ thà rằng làm chó, cũng không làm người, tôi nhất định phải mua chuộc quản giáo, dùng chân dẫm xuống ngực bọn họ . . . Dùng giày đi mưa dẫm lên! Bảo bọn họ lớn tiếng nói ‘thực xin lỗi’ với tôi, tôi còn muốn bắt bọn họ đến trước mộ của ba quỳ lạy đọc kinh sám hối..."

Hung ác như vậy ư? "Em nhớ nhắc nhở anh, đời này không nên đắc tội với em."

Anh buộc chặt hai tay, ngửi mùi hương tóc cô, phảng phất đây mới là sự kiện quan trọng nhất trên thế giới.

"Vì sao không? Tất cả tiết mục báo thù đều diễn như thế này, không phải sao?"

"Báo thù là công xiềng, một khi ta đạt tới mục đích này, lập tức công xiềng được cởi bỏ."

Lúc nào cũng nghĩ đến báo thù thì cũng không tốt, trong cơ thể giống có một sợi dây, theo năm tháng trôi qua càng lúc càng xiết chặt, mỗi lần nghĩ đến ba mình nằm lạnh lẽo dưới mồ, anh rất sợ bản thân không đạt được mục tiêu.

"Mười mấy năm nay công xiềng đã trói buộc anh, làm cho anh nếm đủ mọi mùi vị thống khổ không sao chịu nổi, anh cũng không định cả đời sống trong nỗi thống khổ."

Cô chỉ hơi bất mãn giùm anh một chút thôi, đầu nhỏ chủ động vuốt ve trong cổ anh.

"Chính nghĩa đắc thắng, tà ác thảm bại, vì thế anh bắt đầu xây dựng lại cuộc sống của mình."

"Không sai, lúc trước bà nội đầu tư vào anh, chỉ có hai điều kiện: một là chỉ được thành công, không được thất bại. Hai là, một khi báo thù thành công nhất định phải bỏ nó qua một bên, lo cho cuộc sống của bản thân."

Cô đã hiểu, chỉ có như thế, mới có thể làm cho cuộc sống bị bóp méo trở lại quỹ đạo thông thường.

"Báo thù thành công, làm cho một nhà bọn anh như được sống lại, để ba anh ở nơi chín suối được ngủ yên, chỉ thế mà thôi."

"Nhưng.. Thế nào chỉ có như vậy?" Cô vẫn có một chút ảo não, cảm thấy không đủ thống khoái(sung sướng).

"Cái gì?"

"Anh không biết là báo thù như vậy rất là vô vị sao?" Có khi cô còn đặc biệt chú ý hiệu quả vô kích.

"Anh tin tưởng đối với đối phương mà nói, bọn họ tựa như ngồi phải tàu lượn tốc độ khủng bố nhất, quá kích thích mạo hiểm."

Tĩnh Diễm suy nghĩ. "Đúng rồi, anh không nói cho bên ngoài biết tâm sự của mình." Khó trách lúc trước anh luôn đối với cô kỳ quái. "Nếu anh có nói, thì sẽ không đưa tôi đến đó vùng búa tạ, đập phá ngôi biệt thự đó."

"Anh chỉ muốn cùng ‘người đặc biệt’ hủy diệt nơi đó.” Không thể không nói, đó là con ác mộng cuối cùng nhất.

Xem cô như "người đặc biệt"? Mặt Tĩnh Diễm đỏ lên, trong lòng thầm vui cười, cũng không chủ động hỏi lại, miễn cho anh nói mấy lời xấu xa gì đó, hại cô chống đỡ không nổi.

"Anh muốn xây lại nhà mới ở nơi đó sao? Bà nội và mẹ anh có đồng ý không?"

"Không, hai người họ vẫn ở nông thôn, không khí nơi đó rất trong lành, bà nội không hy vọng chuyển đi, về phần mẹ anh..." Vệ Triển Dực nhìn bầu trời xa xa. "Anh không muốn bà trở lại thế giới phồn hoa ở đó."

"Anh không nghĩ cho mẹ anh tiếp nhận trị liệu sao?"

"Mẹ anh đã từng trị liệu qua, hiệu quả không khả quan. Hiện thực rất tàn khốc, mẹ anh là đại tiểu thư từ nhỏ chưa từng phải chịu khổ qua, nên bây giờ

bà hoàn toàn thu mình lại để bảo vệ mình."

"À... Vậy mảnh đất đó anh dự định làm gì?" Cô thật là rất hiếu kỳ.

Về mặt của anh thật thần bí. "Anh có một ý tưởng hơi đặc biệt."

"Nói nói xem, nói nói xem." Ngân vạn đừng khiến cô thất vọng đấy!

"Xây một tòa tháp chứa hài cốt, nơi an nghỉ các oan hồn khắp nơi."

Cô hơi ngây người. "... Oa, anh thật sự không làm tôi thất vọng!"

"Dọa em sợ à?"

"Cũng không phải, chỉ là hơi kinh ngạc." Nếu anh nguyện ý, thủ đoạn đùa giỡn hung ác của anh có thể cao hơn cô vài cấp!

"Đó là khi anh tức giận nhất dự định làm như thế."

"Bọn họ vào ở nơi ba anh qua đời, ngày ngày sống vui vẻ, ngay cả một chút áy náy cũng không có, nếu như phá hủy căn nhà kia, xây lại thành tòa tháp chứa hài cốt, nói vậy sau này bọn họ mà biết, nhất định sẽ rợn cả tóc gáy." Tinh Diễm càng nói càng kích động, càng nói càng giống chuyện đã làm rồi vậy. "Tốt nhất là về sau bọn họ có chết, cũng mang tro cốt đến đặt ở đây, nếu như bọn họ muốn mở tiệc thì cứ việc cho bọn họ làm..."

Anh cắt ngang lời cô đang thao thao bất tuyệt. "Không, anh thay đổi chủ ý rồi."

"Vì sao?" Cô lại ngẩn ngơ. "Anh không nghĩ rằng đây là một ý tưởng tốt phải không? Hiệu quả kinh hãi gấp hai lần đấy!"

"Tòa biệt thự này là khi ba anh cưới mẹ anh về, đặc biệt mời người xây dựng, ở nơi đó ba mẹ anh có kỷ niệm tốt đẹp để nhớ lại, đối với ba anh em bọn anh cũng vậy. Mặc dù nó là giao điểm cuối cùng, một kết cuộc đáng buồn của cả nhà anh, là dấu chấm tròn bi thương, tuy rằng có một chút vết rạn này nhưng anh sẽ không biến nơi này thành nơi tụ họp âm khí."

Cô chăm chú lắng nghe, nói không xúc động là gạt người. Với sự dịu dàng sâu sắc của mình, anh lại làm tim cô xao động một lần nữa.

Cô bĩu môi. Không công bằng! Vì sao anh đối với ai cũng đều rộng rãi khoan dung, chỉ riêng đối với cô vừa bá đạo lại cường thế?

"Vậy anh muốn xây dựng gì trên mảnh đất này?" Tuy rằng cô không tình nguyện hỏi, nhưng vẫn muốn biết.

"Trung tâm an dưỡng. Để những người giống như mẹ anh, có chỗ sống ổn định."

Trong lòng Tinh Diễm lại có một cảm giác kỳ lạ. Cá tính của anh và cô thật sự rất trái ngược nhau, anh suy nghĩ kỹ lưỡng, cô thì chỉ nghĩ đến trước mắt, anh mưu tính sâu xa, suy tính toàn diện, cô rất thích tìm cách tạm thời một cách nhanh chóng, nhất thời lộ ra tức giận.

Nhưng mà, cô thương anh.

Nghe anh bộc bạch nỗi lòng, tâm tình của cô đi theo lên lên xuống xuống, cô không thể dối gạt bản thân, nói với mình rằng anh không có ý nghĩa gì với cô. Cô yêu Vệ Triển Dục, thương anh một đường đi tới, cẩn thận nhanh nhẹn, thương anh không rơi vào lối báo thù cũ, thương ánh mắt anh rộng lớn, tựa như mắt chim ưng, từ trên cao nhìn xung quanh, không có gì thoát được khỏi ánh mắt của anh.

Cô nghĩ muốn kề vai sát cánh cùng anh, giương cánh ở bên cạnh anh, có được khí độ, ánh mắt của anh, có hết thấy mọi thứ giống anh. Cô muốn làm người phụ nữ đứng bên cạnh anh, nhưng không kém cỏi chút nào so với anh.

Anh cũng yêu cô, nhưng nếu cô không tiến bộ, không đạt được đến điều kiện đó, chính là bôi nhọ anh mà thôi.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, hưởng thụ yên tĩnh trong chốc lát.

"Vệ Triển Dục?"

"Gì thế?" Anh đặt cằm mình chống trên đỉnh đầu cô.

"Mấy việc anh vừa nói với tôi, tôi có thể viết thành một bài phỏng vấn không?"

Cô không muốn chỉ mình mình biết, cô còn muốn cho toàn bộ thế giới biết, anh là một người đàn ông có chiều sâu. Tuy rằng anh nói không có gì với mấy người phụ nữ kia, nhưng theo bản năng cô muốn tẩy sạch cái danh 'hoa hoa công tử' kia của anh.

Anh trầm mặc một chút. "Nếu em muốn thì cứ viết đi!"

Đến khi bọn hắn đi trở lại nhà, vừa khéo chín giờ tối.

Bà nội tắt TV, run rẩy đứng dậy rời khỏi ghế mây.

"Mau đi tắm rửa, rồi ngủ sớm một chút đi." Bà liếc qua bờ vai Tinh Diễm. "Trên người cháu đang có vết thương, cẩn thận không nên để nơi đó chạm vào nước, bằng không sẽ mưng mủ. Triển Dực, con giúp con bé đi."

Bà nội kéo rèm vải, lần theo sợi dây đi trở lại phòng của bà.

Tắm rửa! ? Cô rên rỉ một tiếng. Cô quên mất, cô hoàn toàn không thể tự mình tắm rửa!

"Đi thôi! Mau đi tắm rửa nào." Anh nhếch miệng lên, tươi cười không có ý tốt.

Cô cười gượng. "Bây giờ không khí còn mát mẻ, tôi. . .tôi không tắm rửa."

"Mấy ngày hôm trước trời thật lạnh, sao ngày nào em cũng nhờ chị hai của em tắm rửa giúp em?"

"Đó là bởi vì có chị hai của tôi ở đó!" Cô đứng lý hợp tình nói.

"Thì bây giờ ở đây có anh!" Anh càng đứng lý hợp tình hơn.

Cô muốn trở mặt la lên! "Vệ Triển Dực, nếu anh nghĩ rằng tôi để mặc anh muốn làm gì tùy ý, vậy thì anh sai lầm rồi."

Anh một mặt vô tội. "Anh không nghĩ muốn 'làm gì tùy ý', anh chỉ muốn thể hiện phong độ một quý ông, giúp đỡ người phụ nữ hiền lành gặp rủi ro tắm rửa mà thôi."

"Anh sẽ đau mắt hột đó!" Cô oa oa kêu to.

"Anh cam nguyện hy sinh vì em." Anh bồng cô lên. "Đến đây nào! Không tắm rửa sẽ là bé gái hôi rình đấy."

"Buông tôi ra, anh mau buông tôi ra!"

Hai chân cô đạp loạn xạ, khi thấy mình sắp bị ngã xuống đất, lại vội vàng ôm cổ anh.

Anh có thể ổn định không để cô bị ngã, nhưng vai cô lại không thể chịu nổi động tác kịch liệt, làm cô đau đớn phải hít hà.

"Đừng lộn xộn, nếu miệng vết thương vỡ ra, phải mất ba giờ lái xe mới đến được bệnh viện gần nhất."

"Anh buông tôi ra thì sẽ không sao rồi." Cô dùng sức đâm vào ngực anh.

"Không buông, em nghĩ rằng anh sẽ bỏ qua loại chuyện tốt này sao?"

"Khi trở về tôi..."

"Chúng ta sẽ ở đây ba ngày hai đêm, em xác định mình không tắm rửa ngày nào?" Anh chán ghét khịt mũi.

Cô lâm vào giấy dựa rất khổ sở này.

Cô cứ việc giấy dựa của cô, anh dễ dàng ôm cô đi ra cửa sau phòng bếp. Ở kế bên nhà bà nội, anh xây ba phòng, đồ trang trí tuy rằng đơn giản vùng quê, nhưng khi cần dùng đến vẫn có đầy đủ mọi thiết bị hiện đại.

Anh bế cô tiến vào trong phòng khách, đặt cô lên giường, hành lý của cô chẳng biết anh mang vào đây từ lúc nào.

"Em lấy quần áo ra, một lát anh quay lại." Nghe anh nói giống như đã thu phục được cô.

Hay là không tắm vậy... Ở bệnh viện cô thử tắm qua, dòng nước mạnh mẽ từ vòi hoa sen phun ướt toàn bộ băng gạc trên vai. Nhưng bây giờ..., nghĩ đến bản thân thích sạch sẽ, không tắm rửa chẳng khác nào muốn mất ngủ... Aizz, đành tắm rửa thôi!

Nếu anh dám xằng bậy, cùng lắm thì chặt đứt bàn tay quấy rối của anh!

Cô chấp nhận số phận ngồi xổm xuống, mở túi hành lý ra, lấy áo ngủ và đồ lót bên trong.

"Nhìn em giống như sắp bị đưa vào phòng tra tấn vậy?" Anh quay lại phòng, trêu chọc cô.

Cô tròn mắt. "Tôi cảnh cáo anh..."

Anh ngoáy ngoáy lỗ tai. "Anh nghe đây."

"Anh giúp tôi kỳ cọ sau lưng là được, còn chỗ khác tôi có thể tự mình tắm rửa. À, còn chỗ bộ phận quan trọng anh không được nhìn trộm đấy."

"Em có xem 'sách tranh chuyện xưa' chưa, phải tự mình làm mẫu nơi nào là bộ phận quan trọng, anh sợ mình sẽ lầm."

Cô trợn mắt trừng anh, anh lại càng làm ra vẻ vô tội. "Anh là đàn ông, nào biết chỗ nào của phụ nữ là bộ phận quan trọng ..." Tiếng nói của anh thì thảo dưới cái nhìn chăm chăm của cô, càng lúc càng nhỏ giọng.

Cô tiếp tục ra điều kiện. "Sau đó, thì anh mở nước cho sạch là được, phía bên anh có khăn tắm lớn sạch sẽ hay không?"

"Vừa khéo có một cái mới."

"Bà nội thật tốt, cái gì cũng chuẩn bị chu đáo giúp mọi người." Cô thật sự cảm động từ trong lòng.

Anh dội một thùng nước lạnh vào cô. "Em yêu, buổi sáng ở bệnh viện anh mua mang theo xuống đây để em dùng."

Tình Diễm hơi ngây người. Thì ra anh đã sớm đoán được sẽ có chuyện xấu hổ phát sinh, cho nên mới mua khăn tắm..

Cô vỗ vỗ vào gò má trên mặt mình. Thoạt nhìn anh thì hình như là chính nhân quân tử, nhưng trên thực tế, khi nào anh muốn trêu đùa tà ác, thì hoàn toàn không ai biết.

Anh mở ra một túi to khác, lấy ra miếng gạc khử trùng, cồn iod, và băng dính thông khí.

"Bác sĩ dặn, sau khi tắm rửa xong, phải xức thuốc khử trùng miệng vết thương."

Những việc này, đều một mình anh xử lý hết ư? Khi bị thương cô hoàn toàn không nghĩ tới những thứ này, chỉ nghĩ được xuất viện là thấy hạnh phúc ngất trời, y tá hướng dẫn cách chăm sóc miệng vết thương, cô không để ý, thế nhưng anh đã nghe hết.

Nhìn đến chai cồn iod chưa mở bao bì, băng gạc và băng dính số lượng rất nhiều, một dòng cảm động chảy len lỏi trong lòng cô.

Vệ Triển Dục đi tới, bắt đầu cởi bỏ áo somi rộng thùng thình trên người cô. . . . Đây cũng là anh tài trợ cho tình bạn của hai người.

"Anh định làm gì?" Cô sợ tới mức nghiêng người qua một bên.

"Em tắm rửa cũng không cởi áo à?" Anh làm ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

"Tự tôi cởi được rồi."

Anh khoát tay, lui qua một bên.

Tự mình dùng sức để cởi áo, ôi chao, đau quá đau quá đau quá... Cô cố gắng không nhe răng trợn mắt. Đợi đến khi cởi hết tất cả nút áo, muốn cởi tay áo bên trái ra, thì nét mặt của cô nhăn lại thành một cục, so với bánh bao hấp càng khủng bố hơn.

"Cô gái có cần anh giúp một tay không?" Anh lễ phép hỏi.

"Còn không mau quay lại đây!" Cô thở phì phò kêu lên.

Anh chậm rãi giúp cô cởi áo somi vắt xuống đất. Bên trong lớp áo sơ mi của anh, cô chỉ mặc áo ngực viền tơ không có dây vai màu rượu đỏ, thân thể anh lập tức nổi lên phản ứng.

Da thịt cô trắng nõn không tỳ vết, được màu rượu đỏ của áo ngực tôn lên trông càng có vẻ cực kỳ mềm mại đồng nhất, làm anh thật thỏa mãn, đáng người xinh đẹp trong lớp áo somi của anh, dường như không hề bị ngăn cách, khiến cho mạch máu anh giãn giãn tương chừng như sắp bị đứt, một sự thân mật khó diễn tả bằng lời phát sinh một cách tự nhiên.

"Hãy ngó qua chỗ khác, tôi muốn cởi váy."

Anh ngoan ngoãn nhìn về phía sau, tưởng tượng thân thể kia hấp dẫn người đến cỡ nào.

"Tôi vào phòng tắm, trước khi tôi nói 'xong rồi', thì anh không được qua đây!"

Cô vẫn là trinh nữ, chưa bao giờ lỏa thể cho người ta xem qua, nhưng bây giờ... Vệ Triển Dục là người đàn ông cô yêu, đương nhiên cô hi vọng người đàn ông đầu tiên nhìn thấy thân hình cô là anh, nhưng không hy vọng bị anh nhìn thấy dưới tình huống như thế này.

Ở bệnh viện một tuần, mọi người không thể chạy nhảy như thường lệ, mông nhỏ hơi bị teo, đường cong cũng chẳng tinh tế, cô không hy vọng bản thân không hoàn mỹ xuất hiện trước mắt anh..

"Tiểu thư, đã năm phút đồng hồ, em có gì không đấy?" Anh quả thực không thể chờ đợi được.

Cô rời khỏi gương, -hai chân chạy nhanh về phía bồn tắm lớn, ngồi ở khe nhỏ bên cạnh bồn tắm lớn, lưng dựa về cánh cửa.

"Anh có thể đi vào xả nước giúp tôi, không cho mơ tưởng chuyện khác!"

"Vệ Triển Dục!" Cô tức giận hét chói tai.

Anh giờ ngón trỏ kéo một đường bọt sữa tắm xuống phía dưới, một đóa hồng bảo thạch tựa như nụ hoa hiện ra. Trong lòng rung động, thiếu chút nữa anh nén không được dục vọng trong cơ thể mình.

"Tôi muốn giết anh!" Cô vừa xấu hổ, muốn giơ tay ra che lại, nhưng không muốn làm động tác rất trêu chọc người.

"Đừng nóng vội, anh có đề nghị này rất hay, chờ một chút tới phiên anh tắm rửa, em cũng đến nhìn, anh cam đoan sẽ trần như nhộng, cũng không cần lấy bọt xà phòng để gia tăng kích cỡ." Anh cười mờ ám. "Cam đoan tất cả trang bị đều là hàng thật giá thật."

"Đi chết đi!" Cô quăng bông tắm về phía anh.

Một tay anh tiếp được, tay còn lại xấu xa quẹt một đường bên ngực kia của cô, hai nụ hoa nở rộ đều lộ nguyên hình.

"Tôi thật sự muốn chém anh một dao!" Cô xấu hổ quấn bách vòng cánh tay che trước ngực, chưa bao giờ cô lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như thế này.

"Nếu được chết thể cang sường, cái loại chết kiểu này anh nguyện ý thử nghiệm cùng với em."

"Anh còn nói vớ vẩn nữa, tôi sẽ đá anh thật đấy!"

"Ah... Rốt cuộc muốn lộ ra cả điểm thứ ba sao?" Ánh mắt anh tràn ngập khát vọng làm cho cô vừa lúng túng, thẹn thùng vừa buồn cười.

"Được rồi, không đùa với em nữa, nếu tiếp tục em sẽ bị cảm lạnh." Và mạch máu của anh cũng muốn bùng nổ.

Anh an phận cầm lấy bông tắm, dùng sức vừa phải giúp cô kỳ cọ cảng chân, mắt cá chân, kẽ chân.

"Mở nước ra!" Anh điều chỉnh lượng tia nước yếu một chút, để đặt cân trọng cho nước chỉ rơi xuống chỗ bọt sữa tắm.

Vòi nước xịt gần đến cái chỗ nào đó, cô vội vàng muốn cầm lấy. "Tốt rồi, tốt rồi, còn lại để tôi tự làm."

"Ừm." Anh cũng kiên quyết buông tha cho cô.

Khi này anh vô tình nhìn thấy khe hở ẩm ướt tối đen giữa hai chân cô, nếu để cho anh nhìn thấy cánh hoa mỹ lệ kia, không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Anh khát vọng Tinh Diễm, vô cùng khát vọng! Hơn nữa nếu nhìn cái loại kích thích thị giác này, rất có khả năng anh sẽ...

Ngừng! Không được nghĩ tiếp nữa, trên người cô còn đang bị thương, nếu lúc này hoan ái, thân thể của cô sẽ không chịu nổi.

"Anh đi lấy khăn tắm." Anh buộc mình ra khỏi phòng tắm, cho tới bây giờ không nghĩ tới, chân anh lại thực sự rời khỏi đây, thoát khỏi kiểm soát của đại não, đi về hướng ngược lại. "Em tắm xong rồi kêu anh."

"Được."

"Khăn tắm đặt ở bên cạnh bồn rửa tay." Anh dặn dò một tiếng. Aizz... Thừa dịp trước khi đi ra, len lén nhìn một chút.

Cô vẫn xoay lưng lại. Nhưng nhìn cái mông vung cao, vòng eo nhỏ xíu, máu chạy rần rần khiến cho nơi đó của anh xôn xao.

Anh bước đến trước tủ lạnh, rót một ly nước lạnh uống ừng ực. Lát sau anh quay lại phòng của cô, đã thấy cô quấn một khăn tắm lớn, ngồi ở bên giường chờ anh...

"Bôi thuốc." Cô nói một câu, phá tan ảo tưởng của anh.

Anh tháo băng gạc ra, dùng cồn iod sát trùng. Nhìn miệng vết thương của cô dần khép lại, chỉ cần mỗi đêm bôi thuốc, tránh bị cảm nhiễm, thì không có vấn đề gì rồi.

Tắm rửa xong, gân cốt toàn thân phảng phất đều nói ra, cô há miệng ngáp một chút.

"Nhanh mặc áo vào, rồi đi ngủ."

Cô gật gật đầu, cô lấy ra áo ngực viền tơ màu xám đậm, mặc vào trước mặt anh, cũng lười tranh chấp với anh, dù sao cả người cô đều bị anh nhìn thấy cả rồi, còn xấu hổ gì nữa?

Nhưng cô không biết, kỳ thực anh nghĩ muốn quăng cái áo ngực viền tơ màu xám đậm kia xuống đất.

Cô đẩy khăn tắm xuống dưới thắt lưng, may mắn còn che được cảnh xuân phía dưới. "Giúp tôi mặc áo ngủ, cảm ơn."

Anh giống như nghe theo mệnh lệnh của nữ vương, cầm cánh tay của cô mặc áo vào, còn giúp cô cài nút lại.

"Thuốc để cạnh đầu giường, em nhớ uống thuốc." Nói xong, anh đi nhanh ra khỏi phòng.

Anh không dám ở lại nhìn cô mặc quần nửa người phía dưới, anh sợ mình không khác chế được đục vọng bản thân, nhào đến xé tan bộ đồ che đi dáng người tuyệt diệu của cô, vậy thì không ổn rồi... Uh, việc này nghe qua, thật sự thật tuyệt vời!

Anh đi vào trong phòng tắm, mở vòi nước thật mạnh, đêm nay chắc chắn không thể không tắm nước lạnh!

"Ta nhớ ra cháu, cô gái."

Hôm sau, khi Vệ Triển Dực ở trong phòng của anh xử lý công việc, một mình Tinh Diễm đi đến phòng bếp tìm bà nội.

"Bà nhớ được cháu ư?"

"Cháu và ba cháu đã tới đây một lần, ba cháu là thầy giáo bậc tiểu học của Triển Dực."

Cô ngồi xuống nhìn bà đang chuẩn bị nguyên liệu nấu cơm trưa.

Ánh mắt sắc bén của bà nội quan sát cô vài lần, đột nhiên bà hỏi: "Cháu yêu Vệ Triển Dực sao?"

"Yêu." Cô đáp hùng hồn.

"Nhưng hiện thời, cháu vẫn không xứng với nó."

Nghe giọng nói của bà, không những không khiến cô cảm thấy không thoải mái, ngược lại còn cảm thấy, cô rất tự hào vì Vệ Triển Dực.

"Vì sao bà cảm thấy cháu không xứng với anh ấy?" Cô nghiêm túc học hỏi.

"Cháu có tính cách của một võ sĩ, nhưng không biết vận dụng tài năng đó như thế nào." Bà nội lắc đầu. "Có thể là từ nhỏ đến lớn cháu chưa hề nếm qua cực khổ, cho rằng chỉ cần hùng lực xông tới, bất kể làm cái gì cũng đều tự mãn."

"Như vậy không tốt sao?" Cô chống cằm.

"Cháu không biết là, mỗi khi cháu liều mình nỗ lực, kết quả cuối cùng lại luôn vụng về? Loại ý nghĩ này của cháu thật ra không ngu ngốc, nhưng đó là loại người hữu dũng vô mưu (có sức mạnh nhưng không có mưu trí). Có lẽ từ trước dũng khí có thể trợ giúp cháu đạt được không ít mục tiêu, nhưng một chiều này không phải trăm lần đều đạt được như ý nguyện, cháu cần học hỏi thêm phương pháp vận dụng thiên phú này."

Bà nội nhìn lên vai cô. "Cháu bị thương thế kia, là đỡ thay Vệ Triển Dực phải không?"

Cô im lặng không nói gì.

"Thân thủ Vệ Triển Dực rất cao, nó đã học qua võ thuật phòng thân với một vị trưởng bối ở thôn gần đây, nhưng cháu lại xông đi lên đỡ đạn giúp nó, vốn hai người có thể an toàn mà lui, lại biến thành một người bị thương."

Tuy rằng lời này ám chỉ cô rất gà mẹ, nhưng cô khiêm tốn lắng nghe.

"Bà nội cảm thấy, hẳn là cháu nên giống như Vệ Triển Dực, tiếp nhận tôi luyện của người?"

"Tính cách của hai đứa không ai giống ai." Bà nội đuổi thất lưng, đưa tay ra sau đấm đấm. "Hơn nữa, ta không có năng lực tôi luyện ai. Tính cách của cháu không tệ, nhất định có phương pháp giải quyết, cháu hãy dựa vào chính mình tìm tòi, nhưng trước đó..."

"Như thế nào?" Cô vội vàng hỏi.

"Triển Dực là gã đàn ông kiêu ngạo, người mà nó càng đề ý, thì nó càng bày ra thủ đoạn bá đạo, mà cháu lại thích phản kháng mọi chuyện, thậm chí không tiếc cãi nhau, quay đầu lại tôn thương người của mình. Nếu các cháu cứ tiếp tục kéo dài như bây giờ, có lẽ sẽ có kết quả, nhưng về lâu dài e là không có khả năng hạnh phúc, không phải cháu nhường nhịn nó, thì chính nó cũng nhường nhịn cháu, cuộc sống như vậy từ từ sẽ không còn vui vẻ gì nữa."

Vết nứt giữa bọn họ, thật sự rõ ràng như vậy sao? Tinh Diễm ngẩn ra.

"Gặp đúng người nhưng sai ở thời điểm, đó quả là thật đáng tiếc. Có lẽ mỗi người tự thay đổi bản thân, vậy thì có thể ăn nhip với nhau hơn."

Bà nội đứng lên. "Ta ra sau vườn tìm một chút thức ăn, cháu ngồi đây nghỉ ngơi."

Tinh Diễm không lên tiếng, bởi vì cô đã lâm vào trầm tư.

Chương 9

Thời gian qua thực mau, chớp mắt, Tinh Diễm đã tham gia phần xong thi viết của siêu cấp nhật báo, tiếp theo là phần phỏng vấn.

Ngoại trừ tiếng ồn ào huyền não từ trong văn phòng truyền ra bên ngoài, cô không nói cho những người khác biết chuyện này, bao gồm người nhà và cả Vệ Triển Dực . . . ~~đ~~☆L☆~~q~~đ#Nhưng nếu Vệ Triển Dực biết, cô cũng không ngạc nhiên, dù sao anh cũng có rất nhiều cơ sở ngầm.

Nhưng, mặc kệ anh có biết hay không, khi họ gặp mặt nhau, anh chưa từng nhắc tới. . . Nghĩ đến cô cũng hơi ngạc nhiên.

Mãi đến khi nhận được thông báo, hết thầy đủ tư cách hợp lệ, cô suy nghĩ hết một buổi chiều, sau đó đi tới văn phòng tòa soạn Siêu cấp nhật báo, ký hợp đồng học bổng du học nước ngoài.

Cô chọn lúc tất cả mọi người có mặt đầy đủ vào bữa tối, trên bàn cơm tuyên bố tin tức có tính nổ mạnh này.

Đing! Một nhánh hoa rơi xuống bàn. "Nước Mỹ?"

Keng! Thừa rơi xuống mặt bàn. "Đại học Virginia?"

Đĩa nước tương ngã lăn lóc. "Đi du học?"

Đầu tiên Nghe Hoa nhảy dựng lên. "Ba, bây giờ con mới biết được ba thương Tinh Diễm nhiều như vậy, tất cả tiền riêng của ba đều dành cho em ấy xuất ngoại du học!"

Trước kia cô ta cũng muốn xuất ngoại để mở mang kiến thức, nhưng một câu "không có tiền" của ba đã dập tắt tất cả ước mơ của cô, hiện tại nhớ tới, cô vẫn còn thật oán giận đấy!

"Ba làm gì có tiền riêng?" Ba Đình lớn tiếng kêu oan. "Tiền đó là để dành mua quan tài, chờ sau khi ba mất, các con lấy khoản tiền này, đưa ba và mẹ các con hợp táng chung một huyệt tốt tốt một chút!"

"Để em nói rõ, lần này em đi du học là do Siêu cấp nhật báo chi phí tài trợ học bổng, nhà họ Hoa không tốn một xu." Tinh Diễm bình tĩnh bóc trứng tôm, bình tĩnh mở miệng nói, bình tĩnh ăn luôn này đuôi trứng tôm.

"Siêu cấp nhật báo tài trợ du học, vậy là phải thi?"

"Khi nào thì bắt đầu thi? Thế sao không nói với mọi người một tiếng?"

"Nhất định phải đi sao? Bao lâu nữa thì đi? Nửa năm hay một năm?"

"Một tuần sau khởi hành." Cô bình tĩnh tiếp tục múc canh húp.

"Một tuần?" Thiếu chút bệnh tim của ba tái phát.

Nghe hai chữ "tài trợ", Nghe Hoa hết tức giận, cả nhà lại bày miệng tám lời ồn ào hân lên.

"Nhà chúng ta chưa có người nào được ra nước ngoài đấy!"

"Trời biết, tổ tiên chúng ta chỉ phù hộ cả nhà trôi chảy, cũng đã đủ mệt mỏi, Tinh Diễm, chẳng lẽ con còn nghĩ muốn tổ tiên nhà chúng ta bay qua bên kia trái đất để bảo hộ con sao?"

"Ba, yên tâm đi! Tổ tiên sẽ giao phần trọng trách to lớn này, và nước Mỹ bên kia giao tiếp rõ ràng với Thượng Đế!"

"Không được, con có muốn du học, cũng phải chờ sau khi kết hôn, sinh con, lúc ấy ba mới có thể đồng ý để con đi."

"Ba, tư tưởng của ba thật lạc hậu! Ngày xưa thư sinh muốn đến kinh thành dự thi phải trèo đèo lội suối, nhưng trước đó phải sinh con nối dõi tông đường thì mới bằng lòng cho anh ta đi thi, ba nói thật giống như vậy quá."

Trên bàn cơm, mỗi người một câu âm ỉ loạn thành một đoàn.

"Cho dù mọi người nói như thế nào, con đã quyết định, ngay cả hợp đồng cũng đã ký, tuần sau con sẽ xuất ngoại."

"Đình Tĩnh Diễm, con là đứa con gái bất hiếu, con, con, con... Con chưa từng nghe qua 'cha mẹ ở đây, thì không đi xa' sao?"

"Con tin tưởng thân thể ba cường tráng khỏe mạnh, không có vấn đề gì." Cô buông đầu xuống, đứng lên. "Con ăn no rồi, đi lên lầu trước."

"Ngủ ngon, em đi tắm rửa đây."

Sau mấy tiếng gõ, Vân Nhu mở cửa, ghé đầu vào thăm dò.

Xem ra, trong lòng em gái đã quyết định, đang thu dọn hành lý.

"Chị có thể vào phụ giúp em không?"

"Được." Cô gật đầu. "Em thường không dọn dẹp phòng, rất nhiều khi đều là chị hai giúp em dọn dẹp, em muốn tìm một thứ gì đó, chị hai còn biết nó nằm ở chỗ nào hơn là em."

Vân Nhu cười cười. "Đó là bởi vì công việc của chị là 'quản gia' mà!"

"Em vẫn chưa nói một câu cảm ơn với chị."

"Sao hôm nay nói chuyện, không giống như em mọi ngày thế!"

Tĩnh Diễm im lặng không nói gì.

"Nhà chúng ta thật đặc biệt, tính tình của chị thì ôn hòa nhẹ nhàng, chị cả và em luôn luôn có chủ kiến, nhất là em, từ nhỏ tính tình cứng rắn, ý chí kiên định, chỉ cần em muốn làm chuyện gì, ai cũng khuyên không được, không nghĩ tới lần này cũng giống vậy, việc lớn việc nhỏ đều bàn bạc với người ngoài xong xuôi, mới trở về nói cho người trong nhà biết."

"Ba vẫn đang tức giận?" Tuy cô hơi cứng đầu, nhưng vẫn để ý đến phản ứng của ba mình.

Vân Nhu thật dịu dàng, không khiến người khác khó chịu. "Em yên tâm, ba hiểu rõ nhất tính tình của em, chỉ là ông không vừa lòng, chuyện lớn như vậy, em cũng không thương lượng với người trong nhà một tiếng, tự bản thân quyết định tất cả, cũng may có chị cả đang xoa dịu ba, nói cho ba biết, ở nước Mỹ chị có rất nhiều người quen, nếu em có khó khăn gì, nhất định sẽ có người giúp đỡ."

"Em sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, không cần ai giúp đỡ." Miệng cô cứng rắn.

Cô vốn định nhân cơ hội du học lần này, học cách làm việc độc lập, thu bớt lại tính bốc đồng của mình như thế nào, làm thế nào có thể kiểm soát được mọi tình huống, vậy thì cô cần người giúp đỡ làm chỉ?

"Coi như là làm cho ba an tâm đi!" Vân Nhu hỗ trợ lấy quần áo, cô ấy chần chờ một lát mới hỏi: "Đúng rồi, chuyện này em có nói cho Vệ Triển Dực biết chưa?"

"Tại sao em phải nói cho anh ta biết?"

"Không phải hai người là... Là..."

Vân Nhu biết ba tính toán giao Tĩnh Diễm cho Vệ Triển Dực, hiện tại em gái cô định xuất ngoại, Vệ Triển Dực làm sao bây giờ?

"Là cái gì?" Tĩnh Diễm ngồi vào trước bàn, bắt đầu liệt kê ra, dự định mua cái gì.

"Hai người yêu nhau?"

"Không phải." Giọng nói của cô rất bình tĩnh.

"Nhưng theo chị thấy Vệ tiên sinh..."

"Anh ấy yêu em, em cũng yêu anh ấy, nhưng hiện tại không phải đang yêu. Bọn em không hứa hẹn gì với đối phương cả, cũng không có nhận định là người yêu của nhau, cho nên em không cần nói cho anh ấy biết kế hoạch của em." Cô thở dài, vẫn là thoáng tiết lộ nỗi lòng. "Em tuy chưa nói, nhưng anh ấy có biết hay không, em cũng không hiểu."

Theo như cá tính mọi chuyện đều phải quán của anh, nếu biết, e là anh lập tức bay tới "giám sát" cô lại!

Nhưng mà, ở tòa soạn anh cũng có cơ sở ngầm, không có khả năng không nói cho anh chuyện này! Rốt cuộc là anh biết, hay là không biết? Anh hoàn toàn không có phản ứng, khiến cô không khỏi nôn nóng sốt ruột.

"Nhưng..." Vân Nhu cảm thấy, em gái cô lúc này rút lui, quả thật hơi đáng tiếc một chút!

"Chị hai, em rất muốn người đàn ông này, nhưng em cũng muốn những chuyện khác, em nghĩ muốn trở thành một phóng viên xuất sắc, không muốn mỗi ngày đều phải ở nhà, chờ anh ấy về, bản thân em cũng có chuyện muốn làm."

"Cho nên, em quyết định bỏ qua đoạn tình cảm này?"

"Chưa nói tới bỏ qua, em vẫn yêu anh ấy. Nhưng, chuyện yêu anh ấy và thực hiện giấc mộng cũng không mâu thuẫn nhau, có lẽ được đi ra ngoài một lần, em sẽ càng trưởng thành hơn. Tuy rằng em rất không muốn thừa nhận, nhưng với tính cách của em, cho dù có quen ai đi nữa, đều khó có khả năng được hạnh phúc, ra nước ngoài du học, có lẽ trong sinh hoạt khó khăn sẽ mãi giữa em biết khôn khéo hơn một chút."

Cô buống bút, ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười, đối mặt với sự thật mình đã trưởng thành hơn.

"Trước kia, em luôn muốn cả thế giới phải thay đổi để phù hợp với em. Nhưng giờ đây, em đã hiểu thế giới không có khả năng vì em mà thay đổi, nếu em nghĩ muốn thay đổi hiện trạng, nhất định phải thay đổi bản thân trước."

"Nhưng mà, thời gian những bốn năm lận!" Bốn năm, nói không chính xác sẽ có thay đổi bao lớn.

"Bốn năm thôi mà, sợ cái gì?" Cô đã nghĩ, đã nhìn thông suốt rồi.

Vân Nhu cúi đầu suy nghĩ. "Được rồi! Chị chúc mừng cho em, em có can đảm và chí hướng mà chị không có được. Em và chị, chúng ta cùng nhau cố lên."

Đường dây điện thoại riêng trong văn phòng Vệ Triển Dực vang lên, đưa anh từ trong trầm tư tỉnh lại.

Mấy ngày nay, anh đang chờ đợi, chờ đợi một tin tức mấu chốt.

"Vệ tiên sinh, tôi là tổng biên tập Đường của tòa soạn Siêu cấp nhật báo."

"Chào anh." Anh vốn định khách sáo vài câu, nhưng miệng so với đầu càng nóng vội hơn, trực tiếp hỏi ra miệng: "Biểu hiện của cô ấy như thế nào?"

"Thậm chí còn tốt hơn nhiều so với chúng ta mong đợi, có thể tuyển được một nhân tài như vậy, giám đốc của chúng tôi cực kỳ cao hứng." Tổng biên tập Đường cũng thật hưng phấn. "Cảm ơn anh giúp chúng tôi tìm được một ứng cử tốt, đã vậy còn không công được làm một loạt phỏng vấn về ngài, thật sự là ngượng ngùng! Bất quá, chúng tôi tin tưởng, sau khi du học về, cô ấy nhất định là một nhân tài xuất sắc!"

Tuy rằng đã sớm dự đoán được Tinh Diễm sẽ cố gắng dốc toàn lực dự thi, nhưng khi nghe được tin cô trúng tuyển, anh vừa vui lại vừa buồn.

Vui vì cô ấy có thể hoàn thành giấc mơ của mình, buồn vì anh sẽ xa cô những bốn năm trời...

"Cô ấy đồng ý rồi sao?" Anh nghe thấy giọng nói của mình vẫn giữ được tiết tấu nhẹ nhàng như cũ.

"Hầu như đồng ý ngay lập tức, ngay cả hợp đồng cũng đều ký ổn thỏa rồi."

"Được rồi, cứ như vậy." Anh dừng một chút. "Đúng rồi, đừng để cô ấy biết tôi đề nghị tên cô ấy ngay từ đầu."

"Tôi biết, phụ nữ là người hay thích nghĩ ngợi lung tung, đúng không? Tôi sẽ không nói."

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Triển Dực quay lại ngồi trên ghế da.

Ngoài cửa sổ, mưa bay ào ào, có vài phân mùi vị tê lương, lạnh lẽo.

Sau khi cô đi khỏi Đài Loan, thì nơi này sẽ càng lạnh hơn, không thể cùng cô hít thở chung bầu không khí, không thể cùng cô đạp chân trên cùng mảnh đất, ý nghĩ này khiến anh hoảng hốt.

Nhưng, cô là người phụ nữ anh để ý, cô không muốn là người đứng sau lưng anh, cuộc sống của cô hướng tới nơi đầu sóng ngọn gió, cô có lý tưởng, có mục tiêu, anh không thể ngăn cản.

Hoặc là nên nói như vậy, trong tiềm thức, cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ sẽ ngăn cản cô. Bằng không, anh làm sao giải thích được, vì sao anh lại đề cử Tinh Diễm tham gia cuộc thi của Siêu cấp nhật báo, thậm chí bản thân tình nguyện để họ viết bài về mình?

Tuy rằng anh mới là chim ưng, nhưng lúc này muốn vỗ cánh bay cao, dường như là pháo cỡ nhỏ Tinh Diễm...

Đường dây điện thoại riêng lại vang lên lần nữa, bây giờ là giọng nói của ba Đình.

"Tinh Diễm muốn đi du học ở Mỹ, nghe nói là do Siêu cấp nhật báo tài trợ tất cả chi phí, làm sao bây giờ?"

"Thầy, thầy có nhớ đã đồng ý cho em thời gian sáu năm từ từ tìm hiểu và qua lại với Tinh Diễm không?"

"Thầy nhớ, nhưng mà..."

"Chuyện này sẽ được giải quyết thỏa đáng, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của em, thầy đừng lo lắng."

Anh trấn an vài câu với ba Đình, sau đó gác điện thoại lại tiếp tục trầm tư.

Không lâu, Vệ Chính Hải giống con báo săn, im hơi lặng tiếng đi đến.

"Ai gọi điện thoại tới?" Nhìn bộ dáng anh mình mắt hờn mắt vía, cậu ta hỏi.

Vệ Triển Dực kể sơ sơ, anh không cần ai khuyên bảo, chỉ là hai anh em chưa bao giờ giữ bí mật với nhau.

"Anh cả, anh không lo sợ dù chỉ một chút khi để cô ấy xuất ngoại du học, rồi sẽ có tầm nhìn rộng, có nhiều lựa chọn, sẽ quên anh?"

Vệ Triển Dực lắc đầu, khoe môi có một chút cười kiên định.

"Anh cũng thật có tự tin." Vệ Chính Hải tự hỏi mình làm không được.

"Đạo một vòng quanh thế giới, tầm nhìn sẽ rộng hơn, điều này anh đồng ý. Nhưng nhiều lựa chọn, anh không cho là đúng."

"Em không hiểu." Cậu ngồi xuống hàng hoàng tử tế, lãnh giáo.

"Có người trời sinh nhất định ở cùng nhau. Có lẽ để cô ấy đi một vòng thế giới, cuối cùng lại phát hiện, người mà cô ấy muốn nhất vẫn đứng nguyên tại chỗ đợi chờ, khi phát hiện ra cô ấy sẽ trở lại. Cho dù không trở lại, cô ấy cũng sẽ thờ ơ với các lựa chọn bên ngoài, bởi vậy những lựa chọn này đối với cô ấy mà nói, hết thấy không tồn tại."

Vệ Chính Hải nghe được phục sát đất. "Này... Này thật sự rất có triết lý."

"Anh biết là tốt rồi, em không cần biết."

"Vậy vì sao dáng vẻ của anh trông vẫn ảm ức?"

"Anh sợ thật khổ cực khi nhớ cô ấy."

Vệ Chính Hải nháy một mắt. "Hay là chịu thiệt tìm một người thứ hai?"

"Không." Anh sẽ không chấp nhận ai khác ngoài, nhưng là... "Anh sợ một mình khó ngủ."

Điều này đúng, khổ sở nhất là khi thung nhớ một ai.

Tình Diễm không biết đã xảy ra chuyện gì, mấy người đã từng không chấp nhận khi cô quyết tâm đi du học, đột nhiên thay đổi giúp cô chuẩn bị hành lý.

Mặc dù cách ngày khai giảng còn hơn nửa năm, nhưng trước hết mọi người phải đến trung tâm siêu cấp nhật báo tại châu Mỹ thực tập, tham gia khóa học ngôn ngữ, thích ứng với môi trường địa phương.

Sắp tới khởi hành, may mắn trước kia tính cô bướng bỉnh, xúc phạm không ít người, có khả năng không tổ chức tiệc đưa tiễn, đêm hôm trước xuất phát, cô mời Vệ Triển Dực ăn cơm.

"Hôm nay sao em tốt vậy, chủ động mời anh ra ngoài ăn cơm!" Nhìn thực đơn món ăn Pháp giá cao ngất, anh nói từ tốn.

"Tiếp theo chúng ta sẽ đi quán bar của khách sạn, uống chút rượu trợ hứng." Cô xem lại bản ghi chép, nhẹ giọng thì thầm.

"Lãng mạn vậy?"

"Tôi còn dự định đi đến khách sạn năm sao mướn phòng VIP."

Hai mắt anh sáng rực lên. "Anh nghĩ không cần đi quán bar làm gì, chúng ta vào thẳng khách sạn mướn phòng, ở trong phòng uống rượu thích hơn nhiều."

Cô khép lại cuốn sổ, bình tĩnh tươi cười đối mặt với anh.

Không muốn đoán anh biết hoặc không biết, giả ngu hoặc không giả ngu, đêm nay cô quyết định nói rõ ràng hết thấy mọi chuyện!

"Ngày mai tôi sẽ xuất ngoại."

"Thuận buồm xuôi gió."

"Không phải đi du lịch!"

"Anh biết, Siêu cấp nhật báo tài trợ du học trong bốn năm."

Tĩnh Diễm ngây người một chút, lập tức nghĩ thông suốt nguyên nhân trong đó. "Là ba tôi nói cho anh biết?"

"Có đúng hay không?"

"Anh biết từ khi nào?"

"Không lâu lắm, ngay sau khi em quyết định thì anh biết."

Bỗng nhiên cô hơi tức giận. "Vậy mà anh không có phản ứng gì?" Gạt cô qua một bên, muốn cô đoán tâm của anh sao?

"Em hi vọng anh có phản ứng gì?" Anh cười cười hỏi ngược lại. "Em sẽ vì anh mà ở lại sao?"

Cô như nghẹt thở, nhất thời không biết phải trả lời sao nữa.

Sau bữa tối, Vệ Triển Dực đến khách sạn tiến lại quầy tiếp tân kiểm tra, rồi lấy chìa khóa phòng.

"Là em nói với anh, em có hoài bão, không thể thỏa mãn với chuyện trở thành người đứng sau của anh." Anh đưa cô vào phòng. "Anh chỉ là nỗ lực biểu hiện phong độ, thực hiện hoài bão của em mà thôi."

Anh lịch sự rót hai ly rượu, một ly cho cô, một ly cho bản thân.

Đúng là cô có nói qua như vậy. Nhưng anh cũng không phản ứng gì, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng phái nữ của cô.

Chẳng lẽ anh không thể biểu hiện ra một chút kinh ngạc, một chút thất bại, một chút khó chịu hay một chút thất vọng, toàn bộ đều chỉ cần một chút là tốt rồi! Cô giận dữ cầm ly rượu Whisky lên đổ vào trong miệng.

"Một mình em ở nước ngoài phải cẩn thận, ở nước Mỹ cũng có chi nhánh cơ cấu của tập đoàn Dực Hải, nếu có khó khăn gì, có thể đến đây nhờ giúp đỡ."

"Không cần." Cô nói lúng búng trong miệng từ chối. "Mấy ngày nay gia đình tôi hết sức giúp tôi tìm rất nhiều người ở nước Mỹ quốc 'ngộ nhớ phát sinh vấn đề gì, có thể tìm đến người này, người nọ'."

Vệ Triển Dực nhìn cô chăm chú, nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: "Vì sao em lại tức giận?"

Nét mặt của cô hơi mất tự nhiên. "Không có!"

"Em giận anh không giữ em lại?"

"Đi Mỹ là quyền của tôi, không nói cho anh biết cũng là quyền tự do của tôi, anh là gì của tôi mà tôi cần phải báo lại với anh? Tôi cũng không là gì của anh, thì anh cần chi muốn giữ tôi lại? Tôi... Ừm."

Môi của anh nóng bỏng chặn lại lời nói của cô.

Cô mơ màng nghĩ, có lẽ là do tính nổi loạn của thiếu nữ ôm ấp tình cảm, tóm lại, cô muốn đêm hôm trước ngày cô đi, cùng anh trải nghiệm một đêm. Bọn họ không phải người yêu, bọn họ cũng không trao đổi số điện thoại di động, nhưng việc này không tốn hao gì khi cô muốn giữ lại một chút kỷ niệm trong tâm trí.

Sắp phải chia tay, nên tình cảm bọn họ thật mãnh liệt, cô kéo mở cổ áo anh, mà anh thì gần như mở hết các cúc áo sơ mi của cô rồi.

Cô vùng vằng nhảy lên trên người anh, hai chân kẹp chặt vòng hông tinh tráng của anh, anh đẩy cô lên giường. Chỉ có một buổi tối nay, tiếp theo đó là bốn năm không gặp, bọn họ cũng không muốn từ từ.

"Em thích dạng hình thức nào?" Anh cắn môi dưới của cô hỏi.

"Cái gì là cái dạng gì?" Giữa nụ hôn, cô khó khăn gian khổ hỏi.

"Thô lỗ hay là dịu dàng? Điên cuồng hay là bình tĩnh? Từ từ sẽ đến hay là tranh thủ thời gian?"

"Em muốn tình cảm mãnh liệt, cuồng dã, liên tục cả một đêm." Bọn họ tách môi ra, cô tham lam kêu lên.

"Tiểu thư, em vẫn còn là trinh nữ đấy! Khiếm tốn một chút sẽ tốt hơn!" Anh nín cười nhắc nhở cô.

"Trinh nữ hay ảo tưởng mới nguy hiểm." Cô nháy mắt. "Anh cho là tất cả con gái đều hay ảo tưởng, nằm trên giường trắng như tuyết, lẳng lặng chờ đàn ông đè lên người phát tiết sao?"

Anh không thể trả lời, bởi vì anh đang dùng đôi môi khám phá những nơi nhạy cảm của cô mà ngay cả chính cô cũng không biết.

"Cho dù là trinh nữ, tương tượng đến tình dục với một đàn ông cũng nhất định là cuồng dã không kiềm chế được, không bao giờ quên."

"Tiểu thư, đừng nói mấy lời cao siêu đó nữa." Anh ngờ rằng cô là vì khăn trang quá độ mới khiến cho nói nhiều. "Em nên nói bye bye với kiếp sống trinh nữ đi!"

Anh định vị, nhẹ nhàng chậm chạp tiến vào trong thân thể cô. . .

Một đêm này, thân thể bọn họ còn thật nhiều bí mật, chờ đợi đối phương thăm dò, thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Chuông điện thoại reo liên tục.

Cô dụi mắt, nhấn phím nhận cuộc gọi.

"Tĩnh Diễm, em đang ở đâu? Em không về sẽ trễ giờ lên máy bay đấy! Mau mau về nhà đi!"

Cô gãi gãi đầu, phát hiện toàn thân đau nhức. "Vâng, em lập tức về nhà."

May mắn cô có dự kiến trước, biết sẽ cùng Vệ Triển Dực hoan ái một đêm, nhất định sẽ bị kéo rách quần áo, cho nên chuẩn bị một bộ dự phòng trước.

Cô ngồi dậy, nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đã mở to mắt, lười nhác nhìn cô lộ ra trọn vẹn bộ dáng.

"Em có muốn một lần nữa không?" Ngay cả khi rời giường giọng nói khàn khàn cũng gọi cảm như vậy.

Cô nhướn miệng mỉm cười, đáp án là. . . Một cước đá anh xuống giường.

"Dậy mau, thời gian không đủ rồi." Cô cầm túi nhỏ lên, phóng đến phòng tắm, nhanh chóng tắm nước nóng, sau đó dùng khăn lông lau khô người rồi đi ra.

Vệ Triển Dực đã mặc áo khoác, đứng cạnh cửa sổ nuốt mây nhả khói (ý nói anh đang hút thuốc lá).

"Em phải đi rồi!" Cô nhìn anh, không dung cảm xúc đột nhiên xông lên.

Tuy rằng họ không phải là người yêu, nhưng họ yêu đối phương; tuy rằng không hứa hẹn lẫn nhau, nhưng muốn nói "Gặp lại" cũng không dễ dàng.

"Anh còn tưởng rằng thể lực của anh bền bỉ cùng kích cỡ XXL(tức size to), còn có sức lực mười phần chạy bằng điện motor, có thể thay đổi quyết định của em." Anh nửa thật nửa giả vờ đùa.

"Anh ngàn vạn đừng bởi vì em 34D, 24, 36 (số đo ba vòng) đáng người tuyệt hảo, phản ứng phóng khoáng to gan, cũng phù hợp tuyệt vời với anh, thì đuổi theo tới nước Mỹ đó." Cô cũng học anh nói đùa.

Sau vài tiếng hi hi ha ha, không khí đột nhiên lắng xuống.

"Anh yêu em." Anh bỗng nhiên dịu dàng nói.

Khói thuốc lượn lờ vờn quanh bốn phía, hơi mờ lung, hơi mê huyền, làm cho người ta hư hư thực thực như ở trong mộng.

Đây là một khúc chia tay sao?

"Em cũng yêu anh." Cô cố nặn ra nụ cười, kết quả chính là khóe môi chỉ nhếch lên mà thôi.

A! Cho dù tình yêu của họ là một chiều, tuy rằng đã nói rõ, nhưng không có hứa hẹn, cũng không có sắp xếp cho tương lai, chia tay sẽ không quá khổ sở, nhưng đến giờ khắc này, đột nhiên cảm thấy thật phiền muộn.

"Tĩnh Diễm." Anh cúi đầu gọi.

"Chuyện gì?" Lòng của cô phập phồng nảy, liếc mắt nhìn anh.

Anh sẽ yêu cầu cô ở lại sao? Anh sẽ hi vọng cô không đi sao? Anh sẽ gặt gao ôm lấy cô, nói với cô, cho dù đáng về cô ra sao, anh đều sẽ yêu cô cả đời sao? Anh sẽ nói với cô, anh thật sự yêu cô, cho nên cho dù cô hay xúc động lại lỗ hăng, hoặc là dứt khoát núp ở nhà làm một người phụ nữ nhỏ bé dựa vào anh, anh vẫn sẽ yêu cô sao?

Cô nghĩ lung tung, càng nghĩ thì chân càng mềm nhũn, bắt đầu tự hỏi, quyết định của cô có phải vội quá hay không, có phải bởi vì nhất thời xúc động, muốn rời khỏi, cho nên mới lập tức ký tên vào hợp đồng, cô có cần phải hủy về máy bay trước, sau đó suy nghĩ thêm vài ngày...

Nếu anh mở miệng, cô có thể buông bỏ hết thảy, suy nghĩ lại lần nữa.

Cô nhìn anh chăm chú, ánh mắt so bình thường càng nóng long hơn vài phần.

Bàn tay to xoa nhẹ trên đầu cô, vô cùng thân thiết vuốt vuốt. "Em đi du học đi, thực hiện hoài bão của mình, anh chờ em trở về." Anh nói trầm ổn.

Tĩnh Diễm ngẩng đầu lên, cảm giác như nước mắt ngưng tụ ở đáy mắt, nhưng cô nỗ lực không để nước mắt trào ra.

Một câu nói của anh làm tiêu tan tất cả do dự của cô.

"Em biết, anh cũng xử lý công chuyện của anh thật tốt, quãng chuyện báo thù ra sau đầu, tiếp tục cuộc sống của mình." Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nhắc túi hành lý lên. "Gặp lại."

Anh nhắm chặt mắt. "Gặp lại."

Cô đi vài bước về phía cửa, bỗng nhiên dừng lại. "Đúng rồi, em đem mọi chuyện anh kể với em, viết thành một bài thật dài." Cô thử mỉm cười, nhưng nước ướn đầm lông mi. "Gần như là một bộ tiểu thuyết có độ dài vừa phải."

"Tập san đăng ở tạp chí Lốc xoáy, có phải của em không?" Anh giả vờ như không nghe ra giọng nói ướn sũng nước mắt của cô.

"Không phải." Cô cũng không quay đầu. "Sau khi hoàn tất em đọc lại, phát hiện nó không đủ trung lập, không đủ khách quan, từ đầu tới đuôi đều tràn ngập cảm giác không đành lòng và đầy căm phẫn của em."

"Vậy à." Anh thật may mắn, cô cảm động lây vì anh.

"Cho nên rốt cục em đã hiểu, anh nói không sai." Cô dừng một chút, rốt cục thừa nhận, sau khi cô trở thành người phụ nữ của anh. "Cái em cảm thấy cảm giác hứng thú thật sự chính là anh, không phải là cuộc phỏng vấn anh."

Dứt lời, cô nhanh nhẹn rời đi.

Trong vườn đào ở sân bay quốc tế, người một nhà đang vây quanh cô gái nhỏ mạnh mẽ nói lời tạm biệt.

"Mang theo hộ chiếu chưa?"

"Có rồi."

"Vé máy bay có chưa?"

"Ồ trong này."

"Ảnh chụp mẹ con có mang theo chưa?"

"Có mang theo."

"Còn ảnh chụp gia đình chúng ta nữa?"

"Có rồi." Tĩnh Diễm nhìn đồng hồ tay một chút. "Con sắp chuẩn bị qua cửa, lên máy bay rồi."

"Hu hu... Tĩnh Diễm, trong lòng ba con vẫn là cô gái nhỏ lung lay thoáng động vừa học bước đi! Thế nào chỉ chớp mắt lại đến nước Mỹ?" Ba cô mặt ủ mày ê nói. "Trước khi ra cửa, ba có thấp hương kêu mẹ con đừng quên bay theo đến nước Mỹ, nhìn xem con có được tốt hay không..."

"Ba, ba đừng dong dài nữa." Nghê Hoa nhìn em gái mắt tròn trắng, dường như muốn vọt vào cửa ngay lập tức, cô ấy liền khuyên ông. "Có thể thực hiện được hoài bão không phải rất tuyệt sao? Chẳng lẽ ba hi vọng em ấy ngày ngày ngốc ngốc qua cả đời?"

"Đúng là ba hi vọng em con có thể thực hiện giấc mộng, nhưng không muốn em con đi tới Mỹ!" Ba cô than thở.

Nghê Hoa tỏ ý, kêu ba cô mấy ngày nay theo giúp cô làm việc riêng tư cho đại minh tinh.

"Người tiếp theo."

Vân Nhu đi lên phía trước. "Phải chiếu cố bản thân mình thật tốt, ở bên ngoài không thể so như ở nhà, sau này em vất vả rồi."

Tĩnh Diễm gật gật đầu, ánh mắt nhìn không được hướng về phía cửa ra vào.

"Chờ mong ai sẽ tới đây sao?" Vân Nhu nhỏ giọng hỏi.

"Không, em phải vào trong rồi, sau khi đến nơi sẽ liên lạc với mọi người." Cô cầm lấy hành lý tùy thân, qua cửa kiểm tra.

Phía sau ba cô vẫn còn dậm chân.

"Nuôi con lớn như vậy, một phát liền bay đến nước Mỹ, nói đi là đi cũng không quay đầu liếc nhìn ba nữa..."

Vệ Triển Dực đứng ở bãi đất phụ cận sân bay, nhìn chiếc máy bay khổng lồ.

Nó sắp mang đi người phụ nữ mà anh yêu thương, đi thực hiện giấc mộng của cô.

Cô có ước mơ của cô, còn anh nguyện ý thành toàn mỗi một ước mơ đó.

Máy bay lung lay thoáng động, trượt đến trước đường băng rồi định vị, chuẩn bị cất cánh nhằm phía trời xanh mây trắng. Cô đi lần này, chính là bốn năm không gặp, bốn năm gối đầu ngủ một mình. Buông tay để cô bay đi, thật sự rất khó khăn! Một chút cũng không giống như khi anh ung dung nói. Nhưng mà, yêu chính là thành toàn ước mơ của đối phương, làm người yêu hạnh phúc, buông tay người mình yêu đi cũng hạnh phúc. Anh sẽ đợi đến ngày cô trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Xuân đi thu đến, bốn mùa đông hạ trôi qua rất nhanh.

"Ngày mai thì chúng ta sẽ về nhà," Vu Thanh Vi đi tới, vứt cho cô chai nước cam. "Cảm giác như thế nào?"

"Rất tuyệt." Tinh Diễm nhìn xung quanh được dọn dẹp sạch sẽ không vương một hạt bụi, mấy hộp đa lớn nằm bên cạnh cửa, báo trước hành trình ngày mai. "Tất cả mọi thứ đều rất tốt, trường học ở đây tuyệt vời, hoàn thành đúng kỳ hạn về quyền sách, thậm chí còn tuyệt vời hơn khi tìm được một người bạn tốt."

Họ ôm nhau một chút. "Nhớ ngày đó, trên máy bay chúng ta phát hiện bóng dáng đối phương, sau này lại phát hiện cùng ở chung một phòng trong ký túc xá, lúc đấy thiếu điều muốn giết đối phương."

"Tớ không nghĩ đến, có một ngày chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau." Tinh Diễm bổ sung thêm: "Hơn nữa chỉ trong vòng một năm."

Một mình ra nước ngoài du học, đã là chuyện không dễ dàng, phải đến nước Mỹ trước ba tháng, đối với cô mà nói, càng khủng bố hơn.

Cô chưa từng nấu cơm... Tuy rằng cô nghe theo ý kiến của mọi người, theo truyền thống lưu học sinh, mang theo nồi cơm điện thật to ra nước ngoài, nhưng không sử dụng, thì có ích lợi gì? Cô chưa từng giặt quần áo, nên không biết đồ màu đậm thì không được giặt chung với đồ màu sáng, bởi vậy tới nơi này mấy tháng, mỗi ngày đều mặc quần áo vô cùng thâm ra cửa.

Mấy chuyện vụn vặt này khiến cô mệt mỏi không ít, cô muốn gọi điện thoại về Đài Loan tố khổ, nhưng không cách nào dễ dàng tha thứ bản thân trở nên yếu đuối; muốn xin chị cả nhờ người giúp đỡ, nhưng lại không cho phép bản thân làm ra hành vi yếu đuối.

Cô cắn răng chống đỡ, mỗi ngày nhìn dáng vẻ hiu hiu tự đắc của Vu Thanh Vi. Cô ta thật khéo nấu nướng, nào là làm bao bánh sủi cảo, hầm cháo, ở trước mặt cô nhồi bột làm bánh bao hấp, cô ta nấu súp thịt bò hương vị Hồng Kông và Đài Loan, mùi này quả thực là một loại quái rầy, nhưng cái chính là cô ta không mời cô ăn một miếng.

Cô tức giận đến nghiến răng, thế có một ngày, bản thân nhất định còn mạnh hơn cô ta!

Thẳng đến có một ngày, cô phát hiện phòng bếp nhỏ công cộng đã mấy ngày không truyền ra mùi thơm ngào ngạt chính vị Hồng Kông, mới phát hiện bạn cùng phòng với cô nằm trên giường không dậy nổi, cả người đều muốn nổi mốc lên rồi.

"Cô bị sao thế?" Cô chủ động quan tâm.

Cô ta xoa mặt.

"Rốt cuộc thì cô bị làm sao?"

Cô ta vẫn không để ý đến cô.

Tinh Diễm bực mình nói lớn. "Nói mau! Nếu cô không nói, tôi sẽ sau này tôi cũng không khách khí, cô nấu món gì, tôi sẽ đến ăn, hơn nữa ăn sạch sẽ, tất cả chén bát thì để cho cô rửa!"

Giọng nói thật mỏng manh từ trong gối truyền ra. "Anh ta thay lòng rồi." "Ai?"

"Bạn trai tôi. Chúng tôi nói với nhau, tôi giành được học bổng du học, anh ta ở Đài Loan thi Toefl, chờ đến khi anh ta xin được học bổng, thì đến nước Mỹ tìm tôi. Chúng tôi muốn sống với nhau cả đời, chỉ cần nhẫn nại một năm thôi, là chúng tôi có thể đoàn tụ. Kết quả tôi xuất ngoại chưa đến một trăm ngày, thì anh ta thay lòng rồi..."

Vừa nghe đến loại việc vớ vẩn này, cô liền phát hỏa.

Tĩnh Diễm kéo cô bạn đứng lên. "Cô ở trong này khóc cái gì? Loại đàn ông như thế cũng không cần."

"Nhưng tôi yêu anh ta..."

"Yêu cái rắm! Cái loại đàn ông thối nát đó, cô yêu anh ta ở điểm nào? Cho là cô và anh ta kết hôn, chỉ cần bạn vừa xoay người đi, thì anh ta cũng sẽ lập tức đi quyến rũ người phụ nữ khác." Cô nắm cổ tay cô ấy, kéo xuống giường. "Đứng lên!"

"Đứng lên để làm chi? Cô hãy để tôi khóc đến chết ở chỗ này đi."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Trong lòng Tĩnh Diễm có chủ ý. "Nếu cô ăn mặc tiết kiệm một chút, thì còn bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

"Tôi không có tính." "Cô nhất định phải tính." Cô kiên quyết đưa giấy bút cho cô ấy.

Sau đó, bản thân cũng ngồi xuống tính toán. "Tính toán kỹ cho tôi, tôi còn muốn đổi một chút."

"Đổi cái gì?" Vu Thanh Vi bị cô làm cho không hiểu ra sao, nước mắt cũng quên chảy.

Tĩnh Diễm lẩm nhẩm như đọc bài diễn văn, lát sau cầm điện thoại trong phòng lên. "Toàn bộ tiền của hai chúng ta gộp lại có thể gọi điện thoại quốc tế được ba tiếng đồng hồ, gọi điện thoại mừng anh ta! Mừng xong rồi, sau này coi như không còn chuyện gì nữa."

Vu Thanh Vi ở bị cô bắt buộc gọi điện thoại. Vừa mới bắt đầu, cô ấy cầu xin bạn trai hồi tâm chuyển ý, đến khi bạn trai cô ấy bắt đầu không kiên nhẫn, thì cô cũng nổi giận, dung lời lẽ thô tục mắng chửi, cô khàn cả giọng mắng hấn ta là kẻ bạc tình, cả đời bị trục đầu, miệng méo, lỗ tai bị thối rữa, mắng đến thật thuận miệng, thật thoải mái, chỉ cần hấn ta cắt điện thoại, thì cô gọi lại mắng tiếp.

Tức giận của cô không chỉ ba tiếng đồng hồ là có thể giải quyết, một bên tắt một bên gọi, một bên tắt một bên gọi, cứ thế mắng liên tục sáu tiếng đồng hồ, cô mới cảm thấy hạ cơn tức.

Một tuần sau, Tĩnh Diễm kéo cô bạn đi làm nhân viên phục vụ ở quán cà phê, đến nhà hàng Trung Quốc rửa chén, công việc làm cho các cô eo mỗi lưng đau, mới rút cuộc kiếm đủ bù lại số tiền đã gọi điện thoại.

"Lại nói thực hấn là phải cảm tạ cái tên đàn ông thối nát kia, nếu không nhờ hấn ta, chúng ta sẽ không trở thành bạn tốt."

Vu Thanh Vi có lẽ đã bình phục từ trong đau khổ, nhưng trong lòng Tĩnh Diễm vẫn đầy căm phẫn.

"Về sau đừng để loại đàn ông như thế lừa nữa!"

Trong bốn năm, các cô không trở lại Đài Loan lần nào, mỗi ngày đều đọc những quyển sách thật dày, lang thang trong thư viện, cùng nhau nghiên cứu về tình hình ngoại giao quốc tế, xem rất nhiều sách báo, gia tăng tri thức chuyên nghiệp. Mỗi khi đến ngày nghỉ, các cô còn phải đi thực tế lấy tin tức.

Cái loại bạn rận này, là bệ bộn nhiều việc, bạn đến làm cho người ta thờ không nổi.

Cô không có dư thừa thời gian cùng thể lực suy nghĩ đến mọi người đang ở Đài Loan, bao gồm người yêu và người thân của cô.

Bọn họ chưa từng trao đổi qua điện thoại, cô coi đó là chuyện cũng đương nhiên không gọi điện thoại cho anh. Tin tốt là, lúc trước cô dứt khoát quyết định tham gia cuộc thi tìm học bổng du học nước ngoài, cô đã đạt được mục tiêu, cô cũng học được lấy tinh chế động, mỗi ngày có thể cảm giác được bản thân tiến bộ hấn lên, ánh mắt trở nên rộng lớn, lòng dạ trở nên rộng rãi, tính khí bởi vì thế mà bị mài đến mượt mà.

Đến nước Mỹ đã qua ba lần lễ tình nhân, Vu Thanh Vi đột nhiên hỏi.

"Chẳng lẽ cậu không muốn gặp Vệ Triển Dực sao?"

"Vệ cái gì?" Khi đó, cô đang theo dõi tin tức buồn lậu ma túy, nên không nghe rõ.

"Vệ Triển Dực."

Ngón tay đang lướt trên bàn phím đột nhiên chấn động một chút.

"À, Vệ Triển Dực." Cô lặng yên nói nhỏ, trong lòng nghe nhói một cái.

Vu Thanh Vi hỏi đến tên này, tựa như lời ra những tưởng niệm nằm sâu trong đầu cô.

"Hai người sẽ không phải cũng chia tay chứ?" Cô bạn cảm thấy là lạ hỏi.

"Tớ và anh ấy? Chia tay?" Cô xoay người. "Sao cậu có thể cho là tớ và Vệ Triển Dực ở cùng nhau?"

"Bởi vì lúc trước là anh ta tiến cử cậu! Anh ta dùng phần phỏng vấn của anh ấy trao đổi cho cậu có tư cách tham gia cuộc thi!"

Cô hơi ngầy người một chút. “Theo như cậu nói, cơ hội tớ được tham gia cuộc thi này là nhờ anh ấy tiến cử?”

“Không không không, anh ấy là đề danh cho cậu đến cuộc thi, nhưng anh ấy không có quyền ảnh hưởng kết quả. Trên thực tế, thi viết cậu đứng đầu, khi thi miệng, nghe nói thoát nhìn cậu rất nóng nảy thế mà rơi xuống hàng thứ tư. Cuối cùng cậu cũng lấy được học bổng, mấy chuyện này không liên quan đến anh ta.”

Cô chậm rãi xoay người lại phía mặt bàn, nghe được tin này, tâm tình đúng là bình tĩnh yên lặng, chỉ hơi kinh ngạc.

Suy tính thời gian, khi anh đưa ra đề cử, thậm chí cô còn chưa giác ngộ, còn không biết bản thân nên làm như thế nào mới có thể tạo ra tài năng để cùng anh giương cánh, thế nhưng lúc đó anh đã hiểu rõ cô muốn những gì, âm thầm lặng lẽ tính toán hết thảy dùm cô.

Anh muốn dùng thủ đoạn bá đạo che chở cô dưới cánh của mình nhưng đồng thời anh cũng nhận rõ, anh không thể nào ép cô ở lại bên người, cho nên anh đã sắp xếp chuyện này.

Dùng cuộc phỏng vấn về anh, đổi lấy cơ hội cô được tham dự cuộc thi. Vì cô, anh tình nguyện bán đứng bản thân...

“Có chuyện gì sao?” Vu Thanh Vi thấy cô giật mình, không khỏi hoang mang rối loạn hỏi.

“Không có.” Cô nở nụ cười. Người hiểu cô nhất, dù sao vẫn là Vệ Triển Dực! “Nếu là năm thứ nhất tớ đến nước Mỹ, cậu nói với tớ chuyện này, nhất định bằng mọi cách tớ tìm anh ấy lý luận một phen, sẽ lớn tiếng nói cho anh ấy biết, tớ không cần anh ấy bảo vệ.”

Năm đầu tiên khó khăn nhất là việc nấu nướng, trong sinh hoạt đủ loại thất bại cơ hồ đè sập cô, một lần lại một lần đập vụn góc cạnh của cô.

“Nếu năm thứ hai tớ đến nước Mỹ, cậu nói với tớ chuyện này, tuy rằng tớ không đến mức sẽ lập tức bay trở về kháng nghị, nhưng nhất định tớ ghi hận anh ấy cả đời.”

Vu Thanh Vi khẩn trương hỏi “Vậy bây giờ thì sao?”

“Không tức giận, cũng không ghi hận, ở đây tớ tìm được sự nghiệp lý tưởng.”

“Nhưng cho tới bây giờ tớ cũng không thấy các cậu liên lạc với nhau.”

“Đó là bởi vì tụi tớ hoàn toàn không hề liên lạc với nhau! Tớ yêu anh ấy, và anh ấy cũng yêu tớ, nhưng chúng tớ không chỉ có yêu đương.”

Vu Thanh Vi kinh ngạc cực kỳ. “Muốn buông tay để người trong lòng rời đi, là chuyện không dễ dàng, hơn nữa đàn ông như Vệ Triển Dực càng muốn giữ lấy bảo bối của mình thật chặt.”

“Đừng vậy!” Cô hiểu anh bá đạo cỡ nào, muốn anh buông tay để cô xuất ngoại, nói vậy anh sẽ rất khó chịu.

Nhưng anh thật sự yêu cô, mới nguyện ý để cho cô cất cánh đi xa hoàn thành giấc mộng!

Phần cảm giác ảm áp này luôn luôn cùng cô vượt qua bốn năm ở nước Mỹ. Lúc trước giành được học bổng ra nước ngoài nghiên cứu, cô sớm quyết định ở lại nước Mỹ, mỗi ngày đều sốt ruột, càng ngày càng chăm chỉ học hành, hy vọng có thể nhanh chóng, càng sớm càng tốt đạt được thành tựu, trở lại bên người anh.

Uống nước cam, nhìn lại phía hộp da lớn ở góc nhà, Vu Thanh Vi hỏi “Nếu Vệ Triển Dực đến sân bay đón, cậu có cảm tưởng gì?”

Môi cong lên cô cười nhợt nhạt. “Không có cảm tưởng.”

“Cậu còn yêu anh ấy không?”

“Phải chờ tới khi tớ gặp anh ấy, tớ mới có thể khẳng định.” Trong cuộc sống bận rộn của cô, loại tưởng niệm này này nọ kia, chỉ từng quần quăn trong giấc mộng, thậm chí cô còn không có dư thừa thời gian để suy nghĩ về anh, muốn nói yêu hay không yêu, hiện tại cô cũng không nắm được.

Nhưng, trong đoạn thời gian này, cũng không có người đàn ông nào xâm nhập vào lòng cô. Nếu có người đàn ông nào cô sẽ nhận không được lại lấy Vệ Triển Dực mà so sánh, vừa so sánh với anh thì người đàn ông nào cũng thất bại.

“Aizz, giống như tớ lúc trước ước hẹn, mỗi ngày gửi một email, còn muốn dùng MSN (tin nhắn) liên lạc, một tuần gọi điện thoại quốc tế một lần, khiến cho ngày đêm điên đảo, kết quả lại thất bại, không bằng các cậu không hề liên lạc mà vẫn ăn ý.”

Tĩnh Diễm cảm thấy cô bạn mình vẫn là mơ mộng quá. “Đừng nghĩ tớ và anh ấy quá mỹ diệu. Có lẽ chờ khi tớ gặp anh ấy, thì anh ấy đã bắt đầu hỏi đầu, bụng phê, có một vợ, một bồ nhí, con trẻ có thể xếp thành một hàng rồi.”

Vu Thanh Vi cười ha ha. “Cậu đừng quên Đài Loan có tạp chí lá cải. Yên tâm! Vệ Triển Dực an phận thật sự, nghe đồn xôn xao anh ta là Gay, còn có người nói, bởi vì thời niên thiếu anh ta chịu kích thích quá sâu, hai anh em ruột thịt cùng ủng hộ nương tựa nhau, cho nên anh ta cùng Vệ Chính Hải phát triển tình cảm loạn luân anh em ruột ái!”

“Có thể lắm!” Cô cũng cười cười.

Ngày mai, ngày mai cô sẽ khởi hành, trở lại ngôi nhà thân yêu.

Cô vẫn bận công việc đến tối muộn, mãi đến tuần trước mới bắt đầu đóng gói hành lý, chọn mua quà cáp cho người trong nhà, hết thấy đều đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, thẳng đến tối nay, cô mới có thời gian rảnh rỗi, tĩnh tế suy nghĩ về Vệ Triển Dục.

Chuyện tình cảm của anh, vẫn ồn ào như trước kia... Muốn ăn đòn sao?

Cô nhìn phong cảnh đẹp đẽ ngoài cửa sổ, nhin không được cười một tiếng.

Chương 10.2:

Tiếp đó để chào mừng cô trở về, ở nhà tổ chức một bữa tiệc nhỏ, vô cùng náo nhiệt. Ăn xong, ba Đình đi lên lầu, thấp nhang nói cho vợ ông biết, con gái của bọn họ rốt cục học thành tài quay về nước rồi.

Đám đàn ông ở dưới lầu, uống trà rảnh rỗi tán gẫu.

Tĩnh Diễm đi bốn năm không trở về, trong nhà đã thêm vài nhân vật, Nghê Hoa sinh đôi Long Phượng Thai (một trai, một gái), ngay cả chị hai Vân Nhu tính tình hướng nội, cũng đã có đối tượng.

"Kêu đi nhỏ." Đình Nghê Hoa kéo tay cục cưng, vẫy tay với cô.

"Đi nhỏ." Giọng nói cục cưng mềm mại non nớt.

"Trời ạ!" Tĩnh Diễm như là nhận được kinh hách không tưởng, vươn ngón trỏ, day nhẹ, chạm nhẹ vào gò má của bé. "Thực không thể tin được, chị cả bề ngoài mạnh mẽ hồ mư gọi gió, trên thực tế đã bị tình cảm che lấp, hiện tại ngay cả con nhỏ cũng có luôn rồi."

"Em muốn bị đòn à?" Nghê Hoa hung dữ nói. "Chị của em ở trên bàn sinh đầu đến chết đi sống lại, còn em ở nước Mỹ vui đầu đọc sách, không nghĩ đến chuyện quay trở về, chia sẻ khổ cực với chị mình."

"Em cũng không phải người khờ xướng, hẳn là không cần đến bên bàn sinh, khẩn thiết nhận chiêu đãi, đúng không?"

Vân Nhu cầm bình trà ngâm quả anh đào, rót cho nhóm chị em mình. "Ở nước Mỹ mọi chuyện có ổn không?"

"Một lời khó nói hết." Vật đối sao đòi, cô nói thân nhiên. "Vừa mới bắt đầu, em cho rằng bởi vì lạ nước lạ cái, sẽ bị trăm cảm mãnh liệt phát tác mà chết đi."

"Em?" Hai người chị của cô đều không tin nhìn cô, về mặt đầy hoài nghi.

Tĩnh Diễm là người nhanh nhẹn dũng mãnh nhất nhà họ Đình! Nhớ ngày đó thấy em mình muốn xuất ngoại, các cô còn từng cảm thấy lo lắng người nước Mỹ, chỉ sợ đàn ông nước Mỹ cao to cho rằng con nhóc phương Đông dễ khi dễ, bị giáo huấn biết kêu ai gọi ai.

"Không sai, một người sinh tồn ở đất khách, không quen ăn gà chiên béo ngậy ngậy, bản thân cũng không thể nấu này nọ, mỗi ngày chỉ đọc sách đọc sách, tưởng niệm đến quên cả đói bụng, cũng không có dư giả gì, đành phải bớt ra một ít thời gian đi làm công..."

Nghê Hoa vừa tức lại đau lòng. "Vì sao em không nói cho chị biết? Chị có thể gửi tiền cho em."

"Bữa tối ăn còn chưa no sao? Muốn chị đi nấu cho em bát mì sốt tương không?" Vân Nhu cũng đồng dạng không tha.

"Em chính là đi học chịu khổ mà!" Tĩnh Diễm vỗ vỗ tay, tỏ vẻ đại công cáo thành. "Tóm lại em vẫn sống được rồi."

"Rốt cục em gái chúng ta đã trưởng thành." Nghê Hoa cười tít mắt nói.

Nhìn cô, mặt mày bao hàm tự tin, gờ tay nhấc chân tao nhã như thế. Khi cô nói về công tác, mưu tính vẫn mãnh liệt như cũ, nhưng không còn đáng về xúc động nóng nảy. Tính bốc đồng của cô đã chuyển hóa thành thâm trầm và suy ngẫm, trước kia cô động tay động chân, bây giờ cô đã học được phải động não trước.

"Này... Người đàn ông kia đâu?" Vân Nhu đầu tiên đánh vỡ trầm mặc hỏi.

"Ai?"

"Vệ Triển Dục."

Cô cười cười. "À, hai ngày nữa em sẽ đi thăm anh ấy."

"Chỉ đi thăm?" Hai người chị ồn ào hân lên.

"Chỉ đi thăm, chuyện khác nói sau!" Cô ra về thần bí.

"Vô tình thế sao, đêm trước hôm xuất ngoại, hai người ở trong khách sạn quên mình đến mất hồn như thế, thiếu chút đã quên luôn giờ lên máy bay, có nhớ không?" Nghe Hoa cố ý xấu xa nhắc tới.

Cô nở nụ cười tươi tắn. "Nhớ chứ, đêm hôm đó thật điên cuồng! Bất quá, đầu tiên em muốn xác nhận có phải em còn yêu anh ấy hay không? Anh ấy có còn yêu em hay không? Sau đó mới quyết định xem có muốn phát triển đoạn cảm tình này hay không?"

"Em nghĩ muốn dọa chết ba à?" Vân Nhu sợ hãi hỏi.

Tĩnh Diễm mỉm cười, kiên quyết nói.

"Dù sao ba cũng thích bị ngược cuồng, chẳng lẽ các chị không biết là, ba thật lo sợ không đâu sao?"

Tập đoàn Dục Hải hiện tại là một trong ba tập đoàn lớn nhất của ngành công nghiệp giải trí và thông tin. Vì thế nhất cử nhất động của tổng giám đốc Vệ Triển Dục, càng là tiêu điểm chú ý của phương tiện truyền thông.

Nhất là khi anh mua 49% cổ phần của Sun TV, trở thành cổ đông lớn nhất, tin tức vừa truyền ra, truyền thông đều chạy đuổi theo anh.

"Vệ tiên sinh, xin hỏi lúc này ngài có trong tay 49% cổ phần, điều này có ý nghĩa gì ạ?"

"Ngôi sao Hồng Kông Lương San San tuyên bố với mọi người, ngài mua cổ phần của Sun TV là vì cô ấy, xin hỏi động thái lần này là vì lấy lòng người đẹp, hay đơn thuần muốn bác bỏ tin đồn an hem nhà họ Vệ luyện ái bất luân (anh em ruột yêu nhau)?"

"Ngọc nữ minh tinh (ngôi sao tuổi teen) Hồng Hoa Hồng nói, Lương San San thú lắm, sáu tháng cuối năm ngài đặt trọng tâm vào công ty đại diện Hồ Uy, chỉ vì tán thưởng cô ấy, xin hỏi lời ấy là thật hay giả?"

Bốn năm nay, báo chí đã thay đổi đáng kể trên diện rộng, truyền thông nắm quyền bá chủ (tin đồn), Ngọc nữ minh tinh và ngôi sao điện ảnh giao chiến từ xa, do đó có một số lượng lớn truyền thông đặt câu hỏi tới tập đoàn sợ như châu chấu quá cảnh.

"Tôi không trả lời loại vấn đề này."

Vệ Triển Dục và Sun TV kết thúc cuộc họp báo với phóng viên, sau đó rời cuộc họp bằng một lối đi bí mật.

Tất cả phóng viên đều hướng về phía trước, đột nhiên, một nữ phóng viên tay mơ bị vấp cái ghế, tất cả phóng viên hết thấy té nhào thành một cục, trên hội trường, anh chen lách tới thì tôi đẩy anh, đánh đến quên cả trời đất.

Vệ Triển Dục đi về phía thang máy chuyên dành cho khách quý, hai người trợ lý kiêm vệ sĩ theo hầu ở bên.

"Xin hỏi, Vệ tiên sinh nguyên ý nhận phỏng vấn của Siêu cấp nhật báo sao?" Một giọng nữ ôn nhu, tiếng giày cao gót dẫm vang trên sàn đá cẩm thạch, thông thả tới gần anh.

Anh khựng lại một chút, giọng nói này ngày đêm anh đều nhớ đến, rốt cục đã trở lại bên tai anh.

"Tiểu thư, cuộc họp phóng viên đã kết thúc, hiện tại tổng giám đốc chúng tôi không chấp nhận phỏng vấn, cảm ơn."

Trợ lý của anh xoay người lại chặn.

"Được rồi! Vậy nhờ anh hỏi giúp anh ấy một chút, khi nào thì mới bằng lòng nhận lời phỏng vấn của tôi?" Tĩnh Diễm tiếp tục bước chân tao nhã, không ngừng đi về phía anh.

Sau khi nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ trong hội trường, cô cười thầm.

Cô mặc trang phục bằng gấm màu đen không vai, tuy cắt may đơn giản nhưng vẫn tôn lên dáng người xinh đẹp của cô, với nụ cười xinh đẹp kề gần anh, thẳng đến đôi mắt tràn ngập khát vọng của Vệ Triển Dục, chỉ còn lại ảnh ngược của cô.

Anh bảo hai vị trợ lý kiêm vệ sĩ. "Mọi người vào trong xe trước chờ tôi."

"Tổng giám đốc?"

"Bảo các người đi thì đi đi."

"Vâng ạ." Huhu... không phải truyền thuyết nói tổng giám đốc yêu đàn ông sao? Thế nào mới xuất hiện một người đẹp, thì bọn họ đã bị đuổi đi? Chẳng lẽ sắc đẹp của bọn họ không sánh bằng người đẹp này ư?

Vệ Triển Dục giang hai cánh tay, Tĩnh Diễm giống con chim nhỏ, nhào vào trong lòng anh.

Hít sâu một hơi thật sâu, a... Vẫn không đổi, đây là mùi hương người đàn ông cô yêu.

“Em đã trở lại.” Anh vui mặt vào tóc cô, thỏa thích hít ngửi hương thơm trong tóc của cô.

“Phải, em đã trở về.” Cô ôm anh thật chặt thật chặt.

Anh so trong trí nhớ còn anh tuần hơn, sự nghiệp thành công khiến cho anh càng thêm tự tin không ít. Cô không chút nghi ngờ trong cuộc họp báo, phóng viên nhắc tới Hồng Hoa Hồng và Lương San San đều ái mộ anh không thôi. Một người đàn ông có khí độ ung dung, trừ phi phụ nữ mất bị mù, mới có thể thờ ơ với anh.

Cô so với trí nhớ của anh hấp dẫn nhiều hơn, tự tin hơn, cô có một loại hấp dẫn mê người, là viên ngọc thô trải qua mài dũa, mới có thể hiện ra ánh sáng rực rỡ.

Nhưng mà trong mắt cô vẫn lấp lánh ánh sáng đầy nhiệt tình như xưa, mỗi lần nhìn vào gương, anh đều phát hiện loại ánh sáng đó trong mắt mình.

Anh trời sinh là đại bàng, còn cô cũng thay da đổi thịt, biến thành tiểu mẫu ưng (đại bàng mẹ nhỏ), bay trở về tìm anh.

“Em là trở lại trong vòng tay của anh à?” Anh kiêu ngạo hỏi.

Cô lấy tay khuỷu tay, thúc vào bên sườn của anh. “Tiền sinh, phụ nữ không dễ như trở bàn tay vậy đâu, anh phải theo đuổi em, em mới suy nghĩ lại xem có muốn cùng với anh hay không.” Cô mặt mày hớn hờ nói. “Lại nói, em có một điều kiện, em không muốn mãi mãi được anh che chở, em muốn kẻ vai sát cánh với anh, nếu anh chấp nhận, mới đến tìm em.”

Nhìn ánh mắt ranh mãnh của cô, khiến anh cảm thấy vạn phần quen thuộc, vạn phần đáng yêu.

Bốn năm trước, anh đóng băng trái tim của mình, tình bất động, ý không sinh, trước mắt toàn tâm toàn ý theo đuổi mục tiêu sự nghiệp, lấy đối phương làm tâm linh hậu thuẫn, không chỉ có anh, hai người đồng thời đều làm như vậy!

Trong bốn năm này, anh thật khát vọng muốn biết tin tức về cô. Anh thường chạy đến nhà ba cô, bởi ông đánh quyền uống trà, chỉ vì muốn thân cận cô hơn một chút. Anh biết chuyện của cô, thành thạo mọi sinh hoạt của cô, chết tiệt, anh lúc đó giống như là thanh niên mới yêu lần đầu, muốn chạy đến ký túc xá của cô nhìn trộm từ bên ngoài, để bảo vệ, để lo cho cô bữa sáng, bữa ăn nhẹ lúc nửa đêm.

Cho dù ký túc xá này xa tận nước Mỹ!

“Tiểu thư thân ái, chúng ta muốn yêu nhau, vậy xin hỏi chúng ta phải bắt đầu từ sự kiện nào trước?”

“Trước tiên bắt đầu trao đổi điện thoại đi!” Cô rời khỏi vòng tay ôm ấp của anh, phui phui, thổi khế móng tay. “Mỗi lúc trời tối anh tới đón em đi ăn cơm, cố định đưa em về nhà, ở cửa nhà em đưa tiễn mười tám lần, thỉnh thoảng làm như trẻ con, sau khi về nhà, lại gọi điện thoại tiếp tục tâm tình triền miên với em.”

Một giờ sau, bọn họ đã chuẩn bị tốt trong tân phòng triền miên.

“Không công bằng!” Sau một hồi hoan ái, cô đá chân reo lên: “Rõ ràng trước không muốn theo đuổi em, kết quả không quá vài giây, em đã bị anh lừa gạt vào giường!”

Anh miễn cưỡng che cô. “Coi như là thưởng cho anh phải chịu đựng cuộc sống bốn năm hư không tịch mịch trước kia đi! Cho dù muốn theo đuổi, cũng đợi ngày mai mới nói.”

Giờ khắc này, tim bọn họ đều thuộc về nhau, tình yêu chỉ mới bắt đầu.

Cô cho rằng, trong cuộc sống này ngoại trừ công việc ra, sẽ không có gì hay bất kỳ người đàn ông nào ngăn cản cô bước về phía đường thành công.

Anh cho rằng, đời này anh sẽ cưới một cô vợ biết nghe lời, khép nép phía sau che chở của anh, để cho anh thương yêu, để cho anh cưng chiều. . .

Nhưng mà bọn họ lại gặp lẫn nhau.

Trước khi lý trí bắt đầu hoạt động, thì tâm hồn họ đã yêu đối phương mất rồi.

Bọn họ rơi vào tình yêu, kết hôn, sinh con, luôn luôn ở bên nhau. . .

Thăng đến... Vĩnh viễn...

---- HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Bá Đạo Chờ Chọc Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

